

തെളിശ്ശി

അന്ധാരാത്മക ക്ഷണങ്ങൾ - ലിംഗഭിന്നതവ പരിചയം

09

കൊല്ലം

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුළු මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවෙයි. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘති

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්ති (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්බාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පළකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිඳුම ඉවත් කොට පළනොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

(නමවැණි කොටස)

23

වෙළ හෙළදාමේන් ජයතුගේ අත මීට මෙන්ම සේනගේ අතමිටත් සරුසාරය. එබැවින් මංගල්යන් දෙකක් එක මස කිරීම ඔහුට අපහසුවක් නැත. තවත් ඇත්තේ දෙමසක්ය. සේනගේ පවුල මෙන්ම ජයතුගේ පවුලත් ලහි ලහියේ මේ සැරසෙන්නේ ගම් තුලාවේ මෙතුවක් නොපැවත් වූ අයුරෙන් මේ මංගල්යන් දෙක උසස් අයුරෙන් අරගන්නටය. මේ මවු පියන්ගේ සතුටය.

"කෙල්ලගේ පෝරුව වලවුවේ හැදුන නම් තමා මං සතුටු" දින හත් අටක් මෙම ඉල්ලීම කළත්, ලොකුමැණිකෙගේ කීමට මුතුමැණිකේ මෙන්ම ජයතුත් එකඟ නොවුනාහ. ජයතු කැමති තම මහා ගෙදර මංගල්ය ගන්නටය. මලිතීන් කැමති වලවුවට වඩා උපං නිවසේ පෝරුව හැදෙනවාටය.

"අපේ අම්මයේ හිත ඒ හැටි හරි නැතුවා..." රංමැණිකේ හත් මස් කුස අතගා ගත්තාය.

"ඩිංගක් හිතන්ට..., ඉස් ඉසෙලම වෙච්චකොට..., මොන මිණිහද කැමති තමංගේ දරුවගේ මංගල්ලේ පිට ගේක ගන්ට. මමයි කෙල්ලයි උනත් වලවුවේ මංගල්ලේ ගන්ට කැමැත්තක් නැතුවා..., ගම්මු ලොකු කම පාන්ට එහෙවුව කරා කියලා හිතාචි" මුතුමැණිකේ මෙය පහද දුන් ප්‍රථම අවස්තාව මෙය නොවේය.

"දැන් ආයේ පිට ගෙයක් නෙමේය කියලා ගම්මු දන්නව නෙව?"

"එයැයිගෙ කැමැත්තක්ට ඉඩ දෙන්න ඕන... අපිත් හිතන්ට ඕන අපේ අම්මා වයේම එයැයිගේ අම්මගේ හිතත්.." යසවතීගේ හිත රිද්දන්ටත් මුතුමැණිකේ හිතන්නේ නැත.

"ඒකත් හැබෑව... තමංගේ එකා මහුලක් නොගෙන කැලෑ පැන්න එකේ, යසවතීට ආසාවක් නැතුවැයි මිණිපිරියගේ මහුල හරි ගෙයි වහල යට ගන්ට.." යසවතීගේ ආශාව සාදාරණය. රංමැණිකෙට සිනහවක් නැගින.

දෙදෙනාගේ ඒ කතා බහා නැවතුනේ පංචුක පැමිණි නිසාවෙන්ය. පංචුක මේ වලවුටට ආවේ දෙසතියකින් පමණය. සඳා සමඟ හේන් කෙරුවාව නිසා ඔහුට දැන් වලවුට මඟ ඇරි ඇත්තේය. ආව ගියේ ඕනෑ එපාකමකට, පණිවිඩයකට පමණක්ය.

"මොකෑ අද මේවලවුට පැත්තේ එන්ට හිතුනේ...?" පංචුකට වලවුට ඇතුළට යන්ට ඉඩක් නොතිසා රංමැණිකේ වෙරළ ගසයට බංකුවේ සිට පැවේ සිනහවක්ය.

"අද වැඩක් නැතුවා... බඩගිණිනක් ආවා.."සඳා මේ ටිකේ මංගල්ය නිසාවෙන් ගෙදර දොරේ වැඩපලේය. දෙතුන් දෙනෙකු නිවස පිළිසකර කරන්නේය. පංචුක තමා ආ කරුණ සඟවා නොගත්තේය.

"මොකෑ.. පුංචිවම්මා හේනට ගියේ නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකෙන් හේන දිහාවට මෙදින නොගියේ වැඩි වැඩපලක් නොමැති නිසාවෙන්ය.

"නැතුවා.. දෙතුන් දෙනෙක් ඇවිදින් ගෙයි හුණු ගානවා.." මව එලෙස ඇසුවේ ඇයි දැයි පංචුක නොදන්නාවා නොවේය. ඔහුට හොරහිං බැලුනේ රංමැණිකේ දෙසය.

"කියන්ට වටින්තේ නෑ නෙව..? එහෙනං හේන දිහාවට යනට එපැයි.. කුරුළු රැන් ඕසෙට පාත්වෙලා ඇති.." එලෙස නම් පුලස්ථක් අද හේනට යන්නට නැත. හේන් දෙකම මෙදින කුරුලන්ගේ රජ දහනක්ය. මුතුමැණිකේ කම්බුලට අතක් තබා ගත්තේ කේන්තියෙන්ය.

"නොගිහිං හිටියේ නැතුවා.. පුලස්ථ කියැවුවේ දෙපැත්තම බලන්නන්ය කියලා.." පුලස්ථ හේතේය. පංචුකට නිදහසක් ලැබුණේ එබැවින්ය.

"උඹ ඒ කාරිය බාරගෙන..., ඒකව ගෙදෙටට යවන්ට එපැයි..., ගෙදර වැඩ පළක් තියෙද්දී..?"

"මං කියැවුවා..., ඔය කියැවුවේ හැංදෑ වරුවේ ආවනං ඇතිය කියලා... මේ..., අපේ අක්කත් ඔය මං එද්දී ලැහැස්ති වුනේ හේන දිහාවට ගිහිං එන්ටය කියලා" මෙදින තමාට නිදහසක් ලැබුණේ ඇයි දැයි පංචුක සැකෙවින් හෙළිකලේ, මවගේ දෑස දෙසත් රංමැණිකෙගේ දෑස දෙසත් හොරහිං බලමිණිය.

"ඒකත් එහෙමෙයි.." මුතුමැණිකෙට කාරනය වැටහින.

"මට බඩගිණි.." පංචුක වලවුට ඇතුළට පිය මැන්නා නොව දිවුවේය.

පංචුක කී දේ මුතුමැණිකෙට මෙන්ම රංමැණිකෙටත් සැකයක් නැත. පුලස්ථ පංචුකව නිදහස් කොට ඇත්තේ මලිනි සමඟ නිදහස සමරන්නටය.

සඳා අද හේනේ නැත. පංචුක මේ ආවේ ඒ නිසාවෙන්ය. නැති නම් ඔවුන් දෙදෙනා මෙලහකටත් එක තුරුලකය. නැති නම් සඳාට වැඩපළක් කරගන්නට ඉඩක් නොතියා මොහු ඇ වටේ කැරකැවෙනු ඇත. නොසන්ඩාල වැඩ කරණු ඇත. සරම කැහැපටය ලිහා දමමින් වලවුව ඇතුලට යන පංචුකව, රංමැණිකෙට මෙදින පෙනුනේ වෙනදා පෙනුන තරමට නොවේය.

දැන් ඔහු මහා එකෙක් මෙන්ය. පළල් උරහිස් ජයතුගේ මෙන්ය. අත් බාහු හා දෙකළවා මස්පිඩු යහමෙන් මතුවය. සිහිං දැළි රැවුල මුහුණට මණරමිය. මේ ජයතුගේ ගැටවර වියේ පෙනුමය. ජයතුගේ ගැටවර වියේ මුරණ්ඩු කමය. පරිනත ගැහැණියක්ව ආම්බාම් කරනා හැඩදැඩි බවය. "ආයේ මයේ එහෙවුවටත් හිරේ ඕන්.. බැස්සේ" රංමැණිකට සිහිපත් වුනේ, මුතුමැණිකේ කියු, සඳාගේ සතුවය. එබැවින් මෙදින නැගෙනියගේ පුතුව රංමැණිකෙට පෙනුනේ වෙනදාට වඩා උස් මහත්වය.

සෑම බැඳීමකම උත්කර්ශමත් බව ඇත්තේ දෙතුන් මසක්ය. ඉන් පසු හැම බැඳීමක්ම සාමාන්‍ය කරනය වෙන්නේය. පංචුකගේ හා සඳාගේ බැඳීමත් එලසමය. බැඳීම ඇරඹුණ මුල් දින ලිංගිකත්වය, ඒ ආශාව උතුරා දොරේ ගලා ගියේය. එහෙත් දැන් දෙදෙනාගේ රතියක් වෙන්නේ දෙතුන් දිනයකට වරක්ය. එහෙත් පෙරට වඩා දැන් බැඳීම ශක්තිමත්ය. ලිංගිකත්වට එහා ගිය ලෙංගතුවක්ය. ලෙයට ළය පැහිමක්ය. මේ ලෙංගතුවෙන් බලාපොරොතු වෙන්නේද එයය.

එහෙත් මේ වගක් රංමැණිකෙට මෙදින සිතුවේ නැත. තම හැම බැඳීමකට අත් වුනේ එම ඉරණමයැයි ඇයට සිතුවේ නැත. ඇයට මෙදිණ පංචුකව දැකුමෙන් සිතුවේ සඳා නිවසේ වැඩ පළ නිසාවෙන්, රතියේ යෙදි නොහැකි කමෙන්, පංචුක මෙහි පැමිණියා කියාය. එහෙත් සත්‍ය එය නොවේය. සැබැවින්ම පංචුක මේ පැමිණියේ තම අතින් මෙදින සඳාට උදවුවක් අවැසි නැති නිසාවෙන්ය.

"මාත් බැලෑවුවා අද මොකෝ මේ තකහනියේ කියලා.. සඳා හිටිය නං එයි මේ කියලා.." රංමැණිකෙට මෙදින පංචුකගේ පැමිණීම වැටහුනාය.

"සොහාවේ හැටියට.., මාසයක් දෙකක් ගෙවුන කොට ඒ කොයි ගිනියමත් ඇරිලා යනවා නෙව..?" මුතුමැණිකේ පිළිතුරු බැණ්දේ සොහොයුරියගේ අවසන් වදන් පෙලට පමණක්ය.

"කොයි දේත් ලඟට ඇත්ත විදිනකම්ම තමා ඒ ගිනියම.. පස්සේ ඇරිලා යනවා.. ඒක සත්ත. මේ අපිට පේන්නැතුවැයි.." රංමැණිකේ නැගෙනිය කීදේ වටහා ගත්තාය.

"මේ.., හතර පස් දවසකින් ආවේ නැතුවැයි..?" ජයතුගේ හා රංමැණිකෙගේ ඇසුරේ වග තුග මුතුමැණිකේ දැන් නොදන්න තරම්ය. ඇයට දැනගැනීමටත් දැන් අවැසියක් නැතුවාය. එය සාමාන්‍යකරනය වී හමාරය.

"කොහේ... මේ එනවා.., මේ යනවා..., හතර පස් දවසකින් නැතුවා.." රංමැණිකේ තම හිත කීවාය.

"එහෙනම් මේ ගිනියමේ වෙන්ටැ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගුණාය.

"මුසාවක් මොකට.., දැන් තුන් හතර දිණයක් පහුවෙනකොට හිත ඩිංගක් කී... ගානවා" රංමැණිකේත් පැවේ සිනහවක්ය.

"මට කියලත් වෙනසක් නැතුවා.. දැන් හය හත් දිනක්ම.." මංගල්ය හා වෙළ හෙලදාම නිසාවෙන් ජයතුට මුතුමැණිකෙවත් සත් දිනකින් මග හැරුනේය.

"උඹට නං මොකද..? බාරයක් හරි ඔප්පුකොරන්ට ඇති එකේ.." රංමැණිකේ උඹ කියා සොහොයුරියව ඇමතුවේ ලොංගතු කමටය.

"සත්ත නං එහෙවුව නිසා අඩුවක් දැණුනේ නැතුවා තමා.. මොකෝ මේ... අපේ අක්කට සේතුවා උන්නේ නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකෙට ඒ අඩුව නොදැණුනේ පුලස්ථ නිසාවෙන්ම නොවේය. නැවුම් තුණ් කොණ් අසම්මත ඇරඹුමේ මිහිරි නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ ඇසුර හෙළිකරන්නට බැරිය.

"ඉන්ටම බැරි තැන වරක් ගෙන්න නොගත්තමත් නෙමෙයි.. ඒත් මේ.., දෙනුත් එක්කාසුවෙන් වයේ හිතට හරි හැටි වලත්ත කමට දැණුනේ නැතුවා.."

ඇය කීවේ සැබෑවය. සේතුවා කෙරෙහි දැන් ලොංගතුවක්, හිත කම්පාවක් ඇතත්, ඇයට මිහිරක් දැණුනේ අඩුවෙන්ය. ඇගේ හිත හොයන්නේ වෙනසක්ය. ඇගේ හිතත් සම්ප්‍රදායක රතියෙන් ඔබ්බට වලත්ත හිතට දැන් හුරුව හමාරය.

"අපේ අක්කයේ හිතත් දැන් එහෙවු වලත්ත කමට ගිනියමේ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගුණාය. එහෙත් දෙසතියකට පෙර, අහඹුවෙන් හේනේ දී සේතුවාව හා ජයතුව තනිකොට ගත් වගක් ඇය මෙවලේ නොකියුවාය. ඒ සොහොයුරියට දුකක් දැණෙවි යැයි සිතාය.

"සත්ත නං මේ.., දැන් එහෙවු වලත්ත කමටම තමා හිත ගිනියමේ. මුසාවක් මොකට..? මේ.., මලයා එක්ක බුදියගත්තත් දැන් ඒ හැටියටම දැණෙනේ නැතුවා.. නහා කිවුවා වයේම හුරුවක් වෙලා හංද ද කොහෙදෝ.." රංමැණිකේ තම හිත හෙළිකළාය.

"ඒක සත්ත.. කොයි දේත් හතර පස් මහක් යනකොට වෙනසක් දැණෙන්නේ නැතුවා. ඇතියක් වෙනවා. අපි දක්ෂ වෙන්ට ඕන වෙනසක් හොයාගන්න.. හිත ගිනිගහා ගන්න ඕන අපිම නොවැ.." තම හිතේ එක ගින්නක් නිව් යනවිට, තව ගින්නක් අවුළුවා ගන්නා හැටි මුතුමැණිකේ හොඳ හැටි දන්නේය. එබැවින් මුතුමැණිකේ සොහොයුරියට දුන්නේ ඔවදනක්ය.

ඉස්මුරුත්තාවටම වලවු බතෙන් කුස පුරවාගත් පංඬුක බරාදයට ආවේය. මව හා ලොකු අම්මා තවමත් වෙරළ ගහා යට කතා බහකය. කෑම පතෙන් පසු කෙටි විවේකයක් අවැසිය. "අපරාදේ කරන්නේ දක්කන්ට ඉගෙන ගත්තේ.., දැන් කියයි අපේ අම්මව ගෙද්දෙට්ට දාල එන්ට කියලා" පංඬුක උඩුවත ලිහා දමා වලවු බරාදයේ ඇඳි පුටුවේ ඉඳගත්තේ දැන දෙපා විහද ගනිමින්ය. මහා එකෙකු ලෙසය.

"යහමට බඩට දාගෙන වයේ..?" උඩුවත් උනා දමා හාන්සි පුටුවේ දිග ඇදුන පංඬුක දිහා රංමැණිකේ බලා සිටියාය.

"කන්ට ගියාම ඉස්මුරුත්තාවටම.." මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"ආයේ මලයගේ කාපාපු පලුව වයේ..." උඩුවතක් නොමැති නිසාවෙන් පංඬුකගේ කය හැඩට පෙනුනේය.

"සත්ත... ඇරපු අතක් නෑ.., මං වලවුවෙන් ගිය එකාම තමා දැන් ඔය..." මුතුමැණිකෙට ආඩම්බරයක්ය.

"එහෙනම් ඒකාලේ අප්පයේ ඒ ගායන් අඩුවක් නැතුව වෙන්ටෑ.." ඔහු නැගෙනියගේ පුතුය. ඔහු ගැන මෙලස මීට පෙර මෙවැනි කතා බහක් ඇය සමඟ සිදුව නැත. රංමැණිකෙගේ මුවට ඒ වදන් පෙළ ඉබේටම ආවේය.

"සඳා කියැවුවේ නම් එහෙමට තමා.. එකී නොවැ දැන් මට වඩා ඒ ගැන දන්නේ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවය. සියුම් ආඩම්බරයක්ය. එහෙත් මෙදින ඔහුවෙත නැගුන සොහොයුරියගේ වදන් පෙළ අමුතුය. මුතුමැණිකෙ සිනහවක් පෑවේ හිතෙන් පමණක්ය.

මුතුමැණිකෙගේ වදන් පෙළෙන් රංමැණිකෙගේ හිතේ සදාගේ හා පුලස්ථගේ රතියන් මැවී පෙනුනේය. මුතුමැණිකේ කියා ඇති හැටියෙන් ජයතුගේ එකළ මුරණ්ඩු කම ඇයට පංඩුකගෙන් මැවී පෙනුනේය. "තෙල් මදේ ඉහ ගහන වයස නොවැ.. ආයේ මේකා අරකිව හේනේ දකින දකින තැන පෙරළගන්නවා ඇති.. මිණිහගේ එකාටත් වඩා මේකයේ එහෙවුව විසල් හංදා, අරකිත් ආයේ පළල් කොරලම අල්ලනවා ඇති. අප්පයෙම පුතා නෙව..? මේකාත් ඒකිගෙ එහෙවුව පතුරුගැහෙන්ටම දෙනවා ඇති.." හය හත් දිනකින් නොසපිරුන කාම ආශාව නිසාවෙන්, රංමැණිකෙගේ හිත මෙදින පංඩුක හමුවේ ගිනියම් වුනේය.

"මෙහෙවුවකින් කන්ට ලැබේවා කියනේ.., ඒකිගේ වාසනාව.." සදා කෙරෙහි සිහිං ඉරිසියාවක් ඇයගේ හිතේ හට ගත්තේය. එහෙත් ඇය සුසුමක් හෙළුවේ නම් ඒ ඉරිසියාවට නොව, බරාදයේ ඉන්නා පංඩුකගේ කයට මෙදිණ ලෝහ කමේය.

"මේ.., නහා දැකල නැතුවැයි..?" ඒ සිතුවිලි දහරාවෙන් රංමැණිකෙගේ හිත අමුතුය.

"මොකක්...?" සොහොයුරියගේ මෙදින අමුතු හිත මුතුමැණිකෙට සැකයක්ය.

"මේ.. පුතංඩියාගේ ගාය..?"

"උන්දෙන්නගේ එහෙවුව දැකලා නැතුවා.. ඒත් මේ ඔය දෙතුන් මහකට උඩින් අත් ගහනවා නම් දැකලා ඇතුවා" යටි හිතේ සහව ගත් සිනහවෙන්, මුසාවක් ගොතා, මුතුමැණිකේ මේ පිරික්සුවේ ඇගේ හිතය.

"මේ.., ඒක ඇත්තක් යැයි..?" රංමැණිකෙට අවැසි පංඩුකගේ ලිඟුවේ තරම දැනගන්නටය.

"ආයේ අහනවා.., එහෙවුව හිමිප්ප වගේ නැතුවා. සේතුවත් පරාදයි මගේ හිතේ" මුතුමැණිකෙට සොහොයුරියගේ හිත දැන් සැකයක් නැත.

"අප්පයෙම ආරෙට නොවැ..? සදා ඒ අතින් වාසනාවන්තයි" රංමැණිකේ හෙළුවේ සුසුමක්ය.

"මේ.., අපේ අක්කයෙන් දෙයක් අහංට සත්ත කියනවැයි..?" ඉවසුවා දැන් ඇතිය. යටි හිතේ සිනහව උඩු හිතට පැමිණීම වැලකිය නොහැක.

"දැන් ආයේ උඹෙන් මං මොනවා හංගන්ටද..?" තමාට කියාගන්නට බැරි දෙය, නැගේණිය මේ යන්නේ අහන්නට වග රංමැණිකෙට වැටහිණ.

"අපේ අක්කයේ හිතත් ගැටයෙකුට වලත්ත වෙලැයි..?" මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ මුහුණ දෙස බලා සිනහවක් පෑවේ, වලවු බරාදයේ සිටින පුතුවෙතට හැරෙමිණිය.

"මේ.., හිතට මොකක්දෝ වයේ දැණුනා..." ඔහු ඇගේ පුතුය. ඇය සොහොයුරිය ය. හිත කෙළින් හෙළිකරන්නට විලියක්ය.

"ලොකුඅම්මා වෙච්චකොට..., එහෙනම් ආයේ හිත හිතා ඉන්ට දෙයක් නැතුවා. මහා එවුන්ට දැන් අපිව මහ ඇරෙන එකේ.., එක අවැඩක් වෙන්නේ නැතුවා" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ.., සත්තටම..?" නැගෙනිය ගේ හිත රංමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. රංමැණිකෙගේ මුහුණේ විලිබරින සිනහා රැල්ලක් නැගුනේය.

"මයේ මිණිහවත් දුන්න එකේ.., ආයේ ඕක්ක මොකක්.., හිතේ තද කොරාන හිටියේ මොකට..? කලියෙන් කියැවුනං අහවරයි නෙව..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"සත්ත නම් ගැටයෙකුට හිත වැටුන කමක්ම නෙවෙයි, මේ.., නගාගේ එකා වෙච්චකොට මොකක්දෝ වලත්ත ගිනියමක්.." රංමැණිකෙන් තම හිත මෙවලේ සහව නොගත්තාය.

"කොහොම උනත් කමක් නැතුවා.. ඕන හැටියක්.." මුතුමැණිකේ සිනහවක් පෑවේ, ඇඟ මැලි කඩා නැගිටින පුතු දෙස බලාය.

"ඒකා දැන් නාම්බෙක්..." ලැබුණ අවසරය නිසාවෙන් රංමැණිකෙට ඔහුව දැන් පෙනුනේ තවත් උස්මහත්වය.

"ඕනෑ කමක් තියේ නං හේන දිහාට ගෙහුං ආවනම් අහවරයි. වලවුට වඩා නිදහසයි නෙව..? මාත් ගෙදෙට යන්ට ඕන.." මුතුමැණිකේ සොහොයුරියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මේ.. මේ.. අරුදෙන්නත් ඇති කොට..?" මලිඬි හා පුලස්ථත් ඇත්තේ හේතේය.

"හිටියොත් හෙම.., උන්ගේ පැලට යන්ට කියන්ට.." මුතුමැණිකේ බංකුවෙන් නැගිට්ටාය.

"කරන්නේ ගේන්ටැයි..?" මව නැගිටිවේ නිවස වෙත යන්නට වග වැටහුණු පුලස්ථ මිදුලට බැස්සේ කමිසයත් ඇඟට දාගනිමින්ය.

"මේ..., ලොකු අම්මට ඩිංගක් හේනේ ඇවිදින්නට හිතය කියන්නේ..., මටත් ගෙදෙට්ට යන්නට ඕන.. හැබැයි ඕන් ලොකු අම්මව නග්ගාන මුරණ්ඩුවට දක්කනවා හෙම නෙමෙයි...." මුතුමැණිකේ වලවුව ඇතුලට ගියේ ලොකු මැණිකෙගෙන් සමුගන්නටය.

"අදම යන්නට ඕනෑ නැතුවා..., කියැවුව හැටියටනං අද රෑ කොරේ මලයා එව්" අද රූය ජයතු වලවුවේ පහංකරට ඉඩ කඩ වැඩිය. රංමැණිකේ එම අදහස පස්සට දැමුවේ, "හදිසියෙම වෙනවට වඩා ඒකව ඩිංගක් කතා බහට අල්ලාගෙනම වෙන එක හොඳා" යැයි සිතන නිසාවෙන්ය.

නිවෙස් දෙකම මහා ඉහලින් මංගල්යට ලක ලැහැස්ති උවත්, කරගෙන ආ වෙලද ව්‍යාපාරයට අඩුවක් වෙන්නට ඉඩක් ජතුහා සේන නොතැබුවේය. දැන් මේ වෙළඟෙළඳාමට ජයතුට වඩා උන්නන්දු සේන හා සේතුවාය. මේදිනයන්හී සේන අහල පහළ ගමිතුලාවන් හී බෝගයන් එක් රැස් කරගන්නට වෙර දරන නිසාවෙන්, නිවසේ අළුත් වැඩියාවන් සිදුවුනේ, සඳාට අවැසි පරිදි, කුලී සේවකයන් අතින්ය.

"මේ..., අපේ එයැයි තාම ආවේ නැතුවැයි..?" සඳා, සැදැයාමයේ වලවුවට ගියේ සේන එන්නට පරක්කු බැවින්, සේවකයන්ට දවසේ කුලිය ගෙවීමට ඇති නිසාවෙන්ය.

"උඩහා ගමිතුලාවේ ගමිඹිරිස් යායක් කැඩුම් බද්දට බලන්නට ගියේ..., එන්නට පරක්කුවෙයි මයේ හිතේ.." ජයතු සිටියේ රංමැණිකේ සමඟ ගිණුම් පොත පිරික්සමින්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..., කමක් නැතුවා එහෙනං..." සඳාටත් දැන් වලවුව හිතට දුරස් නැත.

"හදිසියෙම..?" ජයතු ඇය අසලට ආවේය.

"අරුන්ට කුලී සල්ලි දෙන්නට එපැයි..., බාල්දු වෙන්ට හිතක් නැතුවා.. කමක් නැතුවා හෙට දෙන්නමය කියනවා.."

සේනගේ පවුලටත් දැන් ගමේ යහපත් පිළිගැනීමක් ඇත්තේය. නම්බුකාරකමෙන් හා වත්පොහොසත් බවෙන්, දැන් සේනට ඉහලින් සිටින්නේ, ජයතුත්, වලවුවත් පමණක්ය. වලවුවටත් දැන් ඤාතීත්වය ඇති නිසාවෙන් කුලී

සේවකයන් හමුවේ සඳාටත් පැකිලෙන්ට බැරිය. ජයතුට, වලවුවට අවනම්බුවක් වෙන්නට දෙන්න බැරිය.

"ඉල්ලා තියාගන්ට එපැයි..?" සේන හැම විටම සැලකියයුතු මුදලක් නිවසේ තබා යන වග ජයතු දන්නේය. ඔහුට මහ ඇරෙන්නටත් බැරිය.

"මේ.. මයේ වරද.., තියාලා තිබ්බ එවුවා වියදම් වුනා මට දැණුනේ නැතුවා" සඳා වරද පිළිගත්තාය.

"උන්ට ආයේ හෙට දෙන්නමිය කියලා බාල්දු වෙන්ට ඕන නැතුවා.." අවැසි මුදල ජයතු සඳා අත තැබුවේ රංමැණිකාගෙන් ගෙනය. මුදල් එකතුවෙන්නේ රංමැණිකේ ලඟය.

දැන් වලවුවෙන් සේනගේ පවුලටත් ඇත්තේ යහපත් පිළිගැන්මක්ය. ඤාතීත්වය ඇත්තෙන් නැති, නැත්තෙන් නැති ලෙංගතුකමක්ය. සේනට මෙන්ම සඳාටත් මේ පිළිගැන්ම මහා මෙරක්ය. නම්බුවක්ය. එබැවින් මංගල්ය කටයුතු ගැන ලොකු මැණිකේ හා රංමැණිකේ සමඟ මද වේලාවක් සල්ලාපයේ යෙදුන සඳා, නිවසට යන්නට මිදුලට බැස්සාය.

දැන් ජයතුගේ බොහෝ ගමන් බිමණ් තම පුද්ගලික බක්කි කරත්තයෙන්ය. තවත් කරත්ත දෙක තුනක්ම වෙළ හෙළඳාමට ඇත්තේය. ජයතුත් නිවසට යන්නට ලැහැස්ති නිසාවෙන්, සේතුවා ජයතුගේ බක්කි කරත්තය වලවු මිදුලට ගෙන ආවේය.

"හාමිණේ යන්ට කියැලැයි..?" ඔවුන් සැවොම සමඟ දැන් සේතුවාත් හිතවත්ය. ලෙංගතුය.

"උඹ මාව ගිහින් ඇරලවටද ඇහැවුවේ..?" සඳාටත් සේතුවාව දැන් දුරස් නැත. ඇය සිනහවෙන් කොලොපමක් කළාය.

"අවසර.., බැරිකමක් නම් නැතුවා.., ඒත් මං ඇහැවුවෙ නං ජයතු රාළහාමිත් ඒ දිහාට යන හංඳා. කරුවල වැටෙන්ටත් ලඟයි නෙව..?" සේතුවාත් ඇයට පිළිතුරක් දුන්නේ සිනහවෙන්මය.

"මාව උස්සං යන්ට දැන් කවුරුත් නැතුවා.." කරත්තයේ යන්නට හැකි නම් හොඳය.

"එවුවා කියන්ට බෑ නෙව...?" සේතුවාටත් සිනහවය.

එවිටම ජයතු වලවු මහා උළුවස්සෙන් එලියට බසිනු සේතුවාට පෙනින. සේතුවා උරහිසේ වූ සුම්භරය අතට ගනිමින්, බදේ ගැටගසා තිබුණ වෛශ්‍යරාගේ නාස් ලණුව ලිස්සේ ජයතුගේ පහසුවටය. ඔහු කෙරෙහි ඇති ගරුසරුවටය.

"විශ්වාස දෙන්නෙක්ව භොයාගන්ට ඕනෑ.., සේන රාළහාමි බලන්ට හිය ගම්ඹිරිස් යාය රකින්ට යවන්ට..." සේතුවා අතට දුන් නාස් ලණුවක් ගෙන ජයතු කරත්තයට නැන්ගේය.

"අවසර... මේ.., පංගරාතු වුනැයි..?" මේ බිම් ප්‍රමානය හා එළඳාව පිරික්සන්නට ගියා පමණක්ය. බලන්නට ගිය ඔහුත් තවම පැමිණ නැත. සේතුවා සඳාගේ පහසුවට, කරත්ත බක්කියේ පිටුපස දොර හැර දුන්නේය.

"ආරංචිය දුන්න හැටියට වරදින්ට විදියක් නැතුවා.., එළඳාව සරුසාරයි... සේන රාළහාමි එහෙවුව පංගරාතු කොරගෙනම මිසක් එන්නේ නැති වග සහතිකයි.." ජයතු සේනගේ ඒ හැකියාව ඇගයුවේ, සේතුවා දෙසත්, කරත්තයට නැගි සඳා වෙත්, සිනහවක් පාමිණිය.

ජයතු කළ ඒ ඇගයීමෙන් සඳාට ආඩම්බරයක් දැණින. සඳා එයට කෘත ගුණ පෑවේ සිනවෙන්ය. ඇයටත් ඒ වග සහතිකය. සේනට දැන් වෙළඹෙලඳාමේ අත්දැකීම් ඇත. එහෙත් ඒ සැම කවුරුත් හිංදාද? සඳාට ඒවග කිසිදා අමතක වෙන්නේ නම් නැත.

සැබැවින්ම සේනගේ මේ දියුණුව පිටුපස ඉන්නේ ජයතුය. දෙදෙනාගේ ඒ බැඳීම ඤාතීවය ඉක්මවා ගිය මිතුරු කමක්ය. ජයතු සැමවිටම සේනට සැලකුවේ තමා හා සමකොටය. වෙළඹෙලඳාමේ ප්‍රදාණියා ජයතු උවත්, දැන් ලාභාංශ බේදී යන්නේ දෙදෙනා අතර සම, සමවය. තීණ්දු තීරණ ගැනීමේදී පමනක් ජයතු සැමට ඉහලින් සිටින්නේය.

"මේ., අපේ අක්කා කියැවුවේ, නෑ පරපුරට මහල් බුලත පැත්තක් නැතුව දෙමුය කියලා..." වලවුවෙන් ගුරුපාරට කරත්තය හැරෙත්ම සඳා හඬ අවදි කළාය.

"ආයේ දැන් දෙපැත්තක් මොකට..? හිතැවුවේ මලයයි, මායි දෙන්නම ගිහෙවුන් බුලත දෙනවා, දින දිකෙන් කැමති දිනේකට එන්නටය කියලා" මේ ජයතුගේ අදහසක්ය.

"ඒක නරකමත් නැතුවා.. ඒත් මේ තවත් දිණයක් වලවුවේ තියන්ට හිතය කියැවුවේ..?" එයට එරෙහිවන්නට දෙයක් නැත, ඔවුන් හැවොම දෙපසටම ඤාතීන්ය.

"හම්..., දැන් ගම්බලාවෙන් වලවුවට ඇති ගරුත්වය ඩිංග, ඩිංග ඇරෙන්ට ගෙන. හිතවුවේ එකට පැහෙන්තේ නැති උන්ට, වලවු මිදුලේ මඩුවක් ගහලා ඩිංගක් සලකන්ට. දැන් ඉතිං මේ..., වලවුව අපටත් පිට තැනක් නෙවෙයි නෙව.." ජයතු ඒ අදහස් කළේ කුළ හීනයන්ටය. සැබෑ අදහස දානයක්ය.

"ඒ අදහසනං නරක නැතුවා.." එයට අනිවායෙන් සහාබාගී වෙන්නට වෙන්තේය. එවිට වලවුවට ඇති ඤාතීවය ගම්මුන්ට තවත් පිළිබිඹුවෙන්තේය.

"මෙවුවා පිළිවලක් උනාම ඉන්ට වෙන්තෙන් වලවුවෙම නොවැ.. දෙපැත්ත පය ගහන් මේ රාජකාරී කෙරුවාව ලේසි නැතුවා.." සැලැස්ම ඇත්තේ මලිතිගේ විවාහයෙන් පසු, ඉන්නා නිවස ඇයට බාර කොට, ජයතු හා මුතුමැණිකේ පංඬුක සමඟින් වලවුවේ නවතින්නටය. යසවතී මලිති තනියටය. වැඩියමක්ම දැන් මේ එලබෙන්නේ වලවුවත් පිරිමි පුළුටක් අවැසි කාලය නිසාවෙන්ය.

"ඒකත් හැබෑව..., රංමැණිකේ අක්කංඩිගේ බඩේ ඉන්න එකාගෙන් අප්පුව්වා වෙච්චකොට..., දෙපැත්තක ඉඳන් ඒ කාරිය කොරන එක ලේසි පාසු යැයි.." සිවුදෙන එකතුව විවිචර කළ, විදේශීය මත්වතුර බොතලයෙන් ගොඩ නැගුන ලොංගතුවෙන් පසුව, ජයතු කෙරෙහි සඳාගේ තිබුණ බිය හා ගරුත්වය දැන් අඩුය. ඉඳ හිට විහිළු තහළුවකුත් වෙන්තේය. එබැවින් සඳා ඒ වගක් කීවේ දෙපිකට කැපෙන සිනහාවෙන්ය.

"එවුවා මේ..., ගිනියමට වෙච්ච එවුවා නෙමෙයි නෙව.. ඉල්ලීම අහක දාන්ට පුළුවනැයි.." සඳගේ එම කතාවෙන් ජයතුටත් සිනහවක් නැගුනේය.

"එහෙවුවෙච්ච විදිය හිතාගන්ට බැරිකමක් නැතුවා. මං නොදන්න අපේ අයියංඩි...! බෑ කියන්ට ඇති මේං කියලම" සඳා මේ කළේ කොළප්පමක්ය. දෙදෙනා විතරක්ම නිසාවෙන් වෙනදාට වඩා ටිකක් වැඩිපුරය.

"නෑනංඩිය වෙච්චකොට මොකට බෑ කියනවැයි..? යුතුකම් මහ අරින්ට පුළුවනැයි.." සිවුකොන් බැඳියාවෙන් පසුව, ඇයත් සමඟ මේ උසුළු විසිලුවන් ජයතුටත් තරමක් හුරුය. එහෙත් ඒ සේන හා මුතුමැණිකේ ඉන්න වෙලාවට නොව තනිපංගලමේ මුළිච්චි වූ වෙලාවත් වලඳිය.

"පිංතකා වෙන්ට ඇති එහෙනං යුතුකම ඉටුකොරන්ටම ඇත්තේ..?" තම වදන් පෙළ කෙරෙහිම, සඳාටත් නැගුනේ උස් සිනහවක්ය. එහෙත් ජයතු හමුවේ එය නොහොඹිණා බැවින්, ඇය දැනින් මුව වසාගත්තේ කෝමළයෙන්ය.

"හිනි ගහහා වේලෙද්දී.., මේ.., මේ.., දිය දෝතක් දෙන එක පිනක් නොවෙයිද..?" ජයතු මේ ඇය හමුවේ දෙපිට කැපෙන වදන් පෙලක් දිග හැරියාමය. ඔහුටත් තම වදන් පෙළ කෙරෙහි සිනහවය.

"මයේ අම්මේ...! ඒක කියාපු වලත්ත කම..." ඔහුගෙන් එවැනි වදන් නුහුරු නිසාවෙන් සදාගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

ජයතු සමඟ මෙවන් කතා බහක් සදාගෙන් පළමු වරය. මේ කතා බහෙන් හිතටත් නොදැකීම මිහිරක්ය. මද ගින්නියමක්ය. මොහුත් දැන් වෙනදාට වඩා තම හිතට ලෙංගතුය. සිවු බැඳීමෙන් මත්වතුර බෝතලය හිස්වීමෙන් පසුව, සදාටත් දැන් ජයතුව පෙර තරම් ගරු ගාම්බිරව හිතට දැන්තේ නැති තරම්ය.

එහෙත් සදාගේ ඒ හිත එක් වරම තිගැස්සුනේ, සේන සමඟ රතියෙදි, ජයතු හා බැඳුන කතා බහෙන්, සේනගේ මුවෙන් නික්මුන "තමංගේ එකා වෙච්චකොට.., ඕනකමක් තියේ නං මොකට හිරකොරාන ඉන්නේ" මේ වදන් පෙළ සිහිවෙත්මය.

"මං මේ.., මේ.., මුසාවක් කීවැයි..? අනෙක මේ නොහොබිනා කමට කීවත් නොමෙයි" තමා ඇයට ඒ කීවේ නොහොබිනාවක් යැයි ජයතුට සිතුවේ පසුවය.

"මුසාවක් කීවේ කියලා මං කීවේ නෑ නෙව..?" සිනහවක් නොමැතිව නික්මුන තම වදන් පෙළෙන්, ඔහුගේ හිත නුහුරට කැලතුන වග සදාටත් දැණුනාය.

"එහෙනං කමක් නැතුවා.." ඇය එය වැරද්දකට නොසිතීම ජයතුට සහනයක්ය.

"අයියංඩි කියැවුවේ සත්ත.., ගැණු හිත්වල ඒ ඉකි ගහන වේදනාව සැනහිම පිනක්ම තමා. මට අක්කංඩි ඒ ගැන කියා ඇතුවා" රංමැණිකෙගේ කතා වස්තුව මුළු සිට ගහට, සදාට මුතුමැණිකේ කියා ඇත්තේය. එහෙත් ඇය මෙවලේ එය ඇගයුවේ නම් ජයතුගේ හිත හැදෙන්නටම නොවේය. ඇයගේ හිත දැන් සේනගේ වදන් පෙළ සිහිව අමුතු තිගැස්මකය.

"හම්..." ජයතු නිහඬ වූයේ පෙර වැරද්දම නැවත් වෙන්නට ඉඩක් ඇති නිසාවෙන්ය.

"හැබැයි ඉතිං.. අපේ අක්කංඩි කියැවුවෙනං.. මේ.., මේ..., අයියංඩිට ඔය මේ.. එල දුන්නේ පෙර පිනක්ය කියලා..." ඔහුගේ නිහඬ බව හිත සැලුන නිසාවෙන් වග සදාට වැටහින. එබැවින් සදා මෙවලේ මේවගක් සිනහවෙන් කීවේ ඒ හිත හැදෙන්නටය.

"ඒකත් ඉතිං මුසාවක් නෙමෙයි නෙව..., වාසනාවක්ම තමා" ඇයගේ මේ වදන් පෙළෙනුත්, ඒ සිනහා හඬෙනුත් ජයතුට සහනයක් දැණින.

"ආයේ අහනවා..., මේ..., මේ..., අක්කා නහෝ දෙන්නම වෙච්චකොට..., ඒක පෙර පිනක්ම තමා..., ලේසි පාසුවෙන් පිරිමියෙක්ට නොලැබෙණ" ඔහුගේ දැන් තරමක සැහැලූ බව සඳාටත් සැහැල්ලුවය. හිතටත් මිහිරක්ය.

"දැන් ඉතිං අපි කාට කාටත් පෙර පිං ඇතුළා නෙව..., මේ... මේ...." ජයතුගේ මුවට නැගුනේ පෙර ලේසම දෙපිට කැපෙන වදන් පෙළක්ය. එහෙත් මෙවර ඔහුට එය අතර මහ නවත ගැන්මට හැකි විය.

"අපේ අයියා මොකෑ මේ කවදාවත් නැතුව ගොත ගොතගහන්ට ගත්තේ.." සඳාට සිහිං සිනහවක් නැගින.

"කට ආ පලියට කියන්ට බෑ නෙව..., ඉස්සෙලා වයේ අවරට හිතැවුමෙන් හොඳ නෑ නෙව..?" ජයතු සිනහාවක් පෑවේය.

"ආයෙ මොකක් අවරට හිතන්ටද..? මොකෑ අපි දැන් පොඩි එවුන් යෑ එහෙවු කොලොප්පමක් තේරුම්ගන්ට බැරි..." සඳා හෙමිහිට ඔහුගේ හිතට කිට්ටු වූවාය.

"නෑ..., මේ..., මලයගේ මායියාව වෙච්චකොට, ඒ ගරු සරුව තියන්ට එපැයි.. නැත්තම් දණි මයේ කට.." ජයතුගේ සිනහව තරමක් උස හඬෙන්නිය.

"වෙන්ට ඕන දේවල් සේරම අහවරක් උනාට පස්සෙ. දැන් ආයේ අහවල් ගරුත්වයක් අපේ අතර..." සඳා පිළිතුර දුන්නේ සැහැලූ සිනහවකින්ය.

"ඒකත් හැබෑව..., නෑ මං මේ ඉස්සෙලා කියන්නට හැදුවේ..., මයේ විතරක් නෙමෙයි.., දැන් කයෙ, කයෙන් පිං එල දිලා ඇතුළා නෙව කියලා" සඳාගේ එම පිළිතුරෙන් ජයතුට සහනයක් මෙන්ම හිතට දිරියක්ද දැණින. ඇයව වෙනදාට වඩා හිත කිට්ටුවට දැණින.

"ඒක හැබෑව... මෙහෙවු මංගල්යක් තීන්දු වුන කොට. මේ මං හීනෙකින් වත් හිතැවු එක්කක් නෙමෙයි.." සැබැවින්ම සඳාගේ හිතට මේ මංගල්ය පෙර පිනක් එලදීමක්ය.

"මං කියැවුවේ එක නෙවැයි නෙව...?" ජයතුට සිනහවය.

"එහෙනං මොකක්..? කිය දෙයක් තෙරෙන්ට කියන්ටකො අප්පා.." සදාටත් නොදැණීම සදාගේ වදන් ජයතු හමුවේ කොළඹවෙන් ඉපිළ ගියේය.

"මේ..., පින එල දුන්නය කියැවුවේ මේ... බාරහාරත් උප්පු වෙච්චකොට.." ජයතුට සිඅහවය. එහෙත් හිතේ සුයුම් තැතිගැන්මක් නැත්වම නොවේය. ඒ ඇය සමඟ මෙවන් කතාබහක් මේ පළමුවර නිසාවෙන්ය.

"ආහ්... ඒක කියන්ට මේ මෙච්චර වෙලා තැටඹුවුවේ.....? අයියංඩිලට ඒ පින එල දුන්නේ ඒ කාලෙම නොවැ..., දැන් මේ ආපේ වාරෙ..., ඒකනං පුරුවේ පෙර පිනක්ම තමා.." සදාට සිනහනවක් නැගුනා සේම, සිහිං විලියක්ද දැනින.

"එහෙවුව එච්චරටම පිනක් යැ" ගැහැණු හිතේ තරම ජයතු මුතුමැණිකෙගෙන් නොදන්නවා නොවේය. ජතුටත් සිනහවය.

"ආයේ අහනවා.. හිත කකියන්ට ගත්තකොට" විලියක් ඇතත් සදාටත් ඒ හිත මොහුගෙන් සඟව ගන්නට හිතක් නැත. හිත යට සිහිං පෙරළියක් වෙන්නේය. එහෙත් විලිබරිත සිනහව ඇය, මුව දැකින් වසා සඟව නොගත්තාමත් නොවේය.

"එහෙවුට..., එච්චර හිත කකියන්ට... මේ..., ගෙදරින් අඩුපාඩුවක් හෙම මේ... නැතුවා නෙව..?" ඇයගෙන් මෙවන් පුද්ගලිය පැණයක් ජයතු මේ ඇසුවාමය.

"එහෙවු අඩුපාඩුවක් වෙන්ට නං කොහෙත්ම ඉඩ තියන්නේ නැතුවා. ඒත් මේ දන්නේ නැද්ද... ඩිංගක් වෙනස් එහෙවුවකට කොයි කයෙන් හිත නලියනවා නෙව..?" සදාටත් මොහුත් සමඟ මෙවන් කතා බහක් නුහුරුය. එහෙත් තම වදන් මොහු හමුවේ මෙලස පිටවෙන්නේ ඇයි දැයි කියා ඇයටත් නොතෙරෙනවා නොවේය.

"අක්කංඩි වයේම..., එහෙනං නහාත් ඒ වෙනසට මණාපයි වයේ..?" ඇගේ සැහැල්ලු පිලිතුරු නිසාවෙන් ජයතුට දැන් බියක් නැත.

"කොයි ගැණිද අකමැති හෙවු වෙනස්කම් වලට" තම ඒ වදන් පෙළෙන්, සදාටම විලිය දැණින. ඇය එම විලිය සඟව ගත්තේ, සිනහව වලක ගන්නට මෙන් දැනෙන් මුව වසාගනිමින්ය. එහෙත් ඇගේ යටි හිත ඔහුට මේ පෑවේ ඉහියක්ය.

"ඒකත් එහෙමයි එහෙනං.." එහෙත් ජයතුගේ හිත ගැස්සුනේ ඇගේ එම ආශාව වැටහුන නිසාවෙන් නොව, ඇගේ කෝමල සිනහාවටය.

"ඒත්.. මේ.., අපේ අක්කට වයේ.., අපිට කොයිත්ද ඒ හැටි වාසනාවක්.." සඳා එලෙස කීවේ ජයතු දෙස යටසින් බලමිණිය.

"ඇයි මේ.., මලයා ඉඩක් දෙන්ට මණාප නැතුවැයි..?"

පරිනත වෙද්දී එහෙවු කතා බහා පිරිමින් අතරෙන් ඉබේටම ගිලිහෙන්නේය. දෙදෙනා අතර සිදු වූන එවැනි දෑ විලියට දැන්නේය. කුඩා කළ එහෙවු දේට පැවතුන ඤාතී මිතුරුකම, විසිවැණි විය පසුවෙන්ම ඉබේටම ජයතුගේ මෙන්ම සේනගෙන් වෙනස් වූනේය.

ස්වභාවය එය ය. එහෙත් ඒ පරිනත බවෙන්, ඤාතී සොහොයුරු පෙමට ඉහළින්, පණට බැඳුන මිතුරුකමක් ජයතු හා සේන අතර දළුලෑවේය. එබැවින් දන්න කියන කාලයක ජයතු හා සේන අතර එවන් කතා බහක් සිදුව නැත්තේය. එහෙත් තම මිතුරුමෙන් බැඳී බිරියන්ගේ මිතුරුම හරහා ඒ කොයි වගත් දෙදෙනාම දන්නේය.

"අයි.එම්.ඩී වයේ සැහැල්ලුවට හිතන්නේ නෑ නෙව..? ඒත් ලඟදි ඉඳලනං එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි.. ඒත් මේ..., මේ..." තම හිත මේ පොර බදන්නේ කුමකට දැයි කියා ඇයටත් දැණේ නොතෙරුනාම නොවේය. එහෙත් ඇගේ හිත තවමත් ඇගේ අණසක යටතේය.

"නහා තවම මේ.., එහෙවු වෙනසක් විඳි නැතුවැයි..?" මේ අනිශ්චය පුද්ගලික පැනයක්ය. එහෙත් ජයතුට දැන් බියක් සැකක් නැත. ඇය නුහුරට නොසිතන වග විශ්වාසය.

"මේ... ඔප්පුවෙව්ව බාරේ ඇතුලා නෙව" මේ කතා බහා හිතට මිහිරක් උවත්, සඳාටත් සිහිං විලියක් නැතුවාම නොවේය.

"නෑ... ඇහැවුවේ මේ.. මහා එකෙක්..?" ජයතුටත් නොදැණීම කරත්තෙ වෙගය තරමකට අඩාල වූනේය.

"එහෙවු වාසනාවක් මේ.., මේ.., තාම මට එල දුන්නේ නැතුවා නෙව.." තම හිත ඒ පිළිතුර දුන්නේ ඇයි දැයි කියා, දැන් නම් සඳාටත් සැකයක් නැත. එබැවින් මෙවර නැගුන කෝමල සිනහව සඳා සහව ගන්නට නොසිතුවාය.

"එහෙනං මේ.., නහාට විදින්න හිතක් නැතුවමත් නෙමෙයි..?" මෙවර ජයතුගේ හිත කැලතුනේ නම් ඇගේ සිනහවට නොවේය. ඔහුගේ හිත මෙවර කැලතුනේ ඇය හෙළිකල ඇගේ හිතේ ස්භාවය කෙරෙහිය.

"ආයේ අහනවා..., මේ.. මේ... හිත ගිනියමේ.." දැන් තම හිත ඔහුට කියා හමාරය. පිරිමියෙක්ට නම් දැන් එය වැටහිය යුතුය. එබැවින් සඳා තම කෝමල සිනහව මෙවලේ සහව නොගත්තාය.

සඳාගේ මෙවන් කොමල සිනහවක් ජයතු මේ දැක්කමය. ඇගේ විලිබරිත කම ජයතු මේ වින්දමය. ඇයත් සමඟින් මෙවන් පුද්ගලික කතා බහක් ජයතු මේ කළාමය. ඇගෙනුත් මෙතරම් ලොංගතු කමක් ජයතුට මේ ලැබුණමය. "මේකිට ගිනියමේ.." පරිනත ජයතුට දැන් ඇගේ හිත සැකක් නැත.

මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකේ තරම් පිරිපුන්ව, පියකරුව නැතත්, සඳා අවලස්සනද නැත. ඇගේ හිං දැරි පෙණුම බිරියන් හා සසැඳුව විට ගැටිසියක් තරමෙන්ය. දෝතට ගත්තත් බරක් දැනෙන එකක් නැත. ජයතුගේ හිත නොසිතුව අයුරුවෙන් සඳා වෙත ඇදින. පොදු පිරිමි හිතේ ස්වභාවය මෙයය.

එහෙත් එම හිත නිමෙෂයෙන් බිඳී ගියේ "ඒකා මයේ මලයගේ එකී.." ඤාතිත්වයේ බැඳීම පරයා සේන හා ඇති මිතුරුකමේ බැඳියාව නිසාවෙන්ය. "විකික්... වස ලැජ්ජවේ බැරුවා.." ඔහුටම තම ඒ සිතුවිල්ල ගැන දැණුනේ විලියක්ය. "මයේ හිත මටම අවනත නැතුවා" තමා පෙර පැනයන් නැගුවෙන් ඒ නිසාවෙන් වග ඔහුට මෙවලේ වැටහුනේය.

"මේ..., අපේ අයියගෙන් දෙයක් අහං කමක් නැතුවැයි..?" සඳාගේ හිත දැන් දේපසක නලියන්නේය. එක්වරම නිසි තැනට පිවිසෙන්නට බියක් ඇත්තේය.

"ඕන දෙයක් මොකෑ බැරි..?" ජයතු සිනහවක් පෑවාය.

"මේ.. ඕන් මේ.. නිකමට අහන්නේ..., ඕනනං උත්තර නොබැන්දත් කමක් නැතුවා" සඳාට බියක් නැතුවමත් නොවේය.

"ඉස්සෙලා අහලා ඉන්ට එපැයි..., උත්තර දෙනවද නැද්ද කියන්ට.." ජයතුට සිනහවය.

"මේ..., අක්කා නහෝ දෙන්නැයිත් කවුදෑ වඩා හොඳ..?" සඳා එය ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය. එහෙත් ඒ හේතුවක් ඇතුවය.

"තෙපර බාලා, බලා, ඇහැවුව එක.." ජයතුට සිනහවක් නැටිගින.

"කියන්ටකෝ..?" සඳා ලොංගතු වූවාය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා නෙව.... ?" සේන පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ.., වැඩියෙන් වලත්ත අක්කංඩි වෙන්ටෑ..?" ඔහු පිළිතුරක් නොදුන් නිසාවෙන් සඳා මේ කළේ අනුමාණයක් නොවේය.

"ආයේ ඒක කියන්න දෙයක් නෑ නොවැ.....?" එයට පිළිතුර දීමට අවැසි නැත. එහෙත් ඔහුට සිනහව සඳා එය විමසුව එක ගැනය.

"හම්.. අපේ අක්කා කියැවුවා.., රංමැණිකේ අක්කංඩි එවුවට ඩිංගක් ඔතැණි කියලා"

"මොකක්... හරියට ඇහුන්නෑ"

ඉමක් කොණක් නොපෙන වෙල් යාය මැදින් හමණ සුලභ සිහිලැතිය. වැහිකෝඩයක් අද හෙට යැයි පවසමින් හමන සුලං දහර තරමක් මුරණ්ඩුය. කරත්තය වෙල්යාය මැද පාරට පිවිසි නිසාවෙන්, සුලභේ ඝොෂාවෙන් ජයතුට සඳා කිවු දේ පැහැදිලි නොවිණ.

"අපේ අක්කා කියා ඇතුලා රංමැණිකේ අක්කංඩි එවුවට ඩිංගක් ඔතැණියි, විලියයි කියලා.." සඳා කරත්තය ඉදිරිපසට විත් ජයතු කිටුවෙන් ඉඳ ගත්තාය.

"මේ... ලඟකදී..?" ජයතුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"නෑතුලා ඔය මේ.., පටංගත්ත කාලේ වෙන්ටෑ.." මුතුමැනිකේ එවැන්නක් සඳාට කීවේ මෑතක නොවේය.

"ඒක මිසක්කා.." ජයතු පෑවේ සිනහවක් පමණි.

"මේ මයේ මලයගේ එකි" මෙම සිතුවිල්ල හිතට නැගුන වේලේ පටං ජයතු පරිස්සමිය. රංමැණිකාගේ දැන් හැටි ඔහු ඇයට හෙලිනොකලේ එබැවින්ය.

"ඇයි.., දැන් එහෙම නෙමෙයි ද..? ගාය ඉහමත්තේ ද..?" සඳාට ඔහුගෙන් අවැසි වුයේ මෙතරම් කෙටි පිළිතුරක් නොවේය.

"මේ.., නහා මයේ ගැන අහිතක් හිතන්ට එපා.., හිතට මොකද්ද වයේ හිතුනා, මලයගේ එකිය වෙච්චකොට මෙහෙවු කතා බහකට.."

තමා මහ ඇරියත්, සඳා මේ කතා බහට, නැවත, නැවත පිවිසෙන්නේ ඇයි දැයි, පරිනත ජයතුට නොවැහැටෙනවා නොවේය. "මේකිට ගිනියමේ.., කොයි ගැණින් මණාපයයි නෙව වලත්ත කතා බහට" එහෙත් ඤාතීකම අහිබවා ගිය මිතුරුකමේ ලොංගතුවට ද්‍රෝහිවෙන්ට ජයතුට හිතක් නැත. "වෙන එකියක්නං දනි මං" ඔහුටත්

තම හිත කොයි මොහොතක අනෙක් පසට පෙරෙලෙයිදැයි විශ්වාස නැත. ජයතු තම හිතේ මේ කතා බහට ඇති අකමැත්ත සදාට නොසහවා හෙළිකලේ එබැවින්ය.

"අපේ අයිශා හිතලා ඇති දුර... එතොකට ඔය අනික් එවුවට අත ගැහුවෙන් එහෙමට දුර බලලයැ.." ජයතුගේ එම සිතුවිල්ල කෙරෙහි සදාට සිනහවක් නැතින. එහෙත් ඔහුගේ හිත වැටහින.

"මං කවදාවත්, කාටවත් ද්‍රෝහියෙක් වෙලා නැතුවා.. නහා එක්ක මෙහෙවු කතා බහට අකමැත්තකුත් නැතුවා.., ඒත් මලයට වරදක් කරනවා වයේ කියලා මයේ හිත කියනවා" ජයතු ඒ වග කීවේ සදාගේ මුහුණ දෙස කෙලින්ම බලාය.

"අපේ අම්මේ... අපේ අයිශා හිතන දුර" සදාට සිනහවය. එහෙත් ඔහු මේ දුර සිතුව එක යහපත්ය. එය තම හිත කියන්නට පහසු මහක්ය.

"ඒක වරදක් නෑ නෙව..?" ජයතුට සිනහාවෙන්ට බැරිය.

"අයිශංඬි එහෙම හිතැවුවට..., අපි දෙන්නට නං මොන කොයිම දේටත් අයිශංඬිලව දුරස් නැතුවා.. ඒක නොවූ මෙහෙම ලෙංගතුව කතා බහක් කොරෙත්" සදා යන්නමට ඔහුට දැණෙන්නට හැරියාය.

"මේ.., සේන මලයගෙන් එහෙම මේ ඇහවිලා ඇතු වැයි..?" ජයතුට සදාගේ එම වදන් පෙළෙන් සහනයක් දැණින.

"හම්..., මුසාවක් මොකට..? එදා සුද්දලා ඇත්තන්ගේ හෙවුව තුන් හතර දෙනා එක්කාසුව හිස් කොරාපු දා ඉඳන්.. එයැයි මණාපයි දැපැත්තේ ඒ ලෙංගතුවට" සදා කීවේ මුසාවක් නොවේය. එදිනෙන් පසුව ගරුසරුව ගිලිහි සේන්න හා මුතුමැනිකේ අතරත් හොඳ බැඳියාවක් ඇත්තේය.

"එහෙනං මොකැ..." ජයතුට සතුටක් දැණින. ඒ සේනගේ බැඳියාව තවත් තර වුන නිසාවෙන් නොව, මෙවලේ මැගේ මේ බැඳියාවට ඇති කැමැත්තෙන්ය. මේ පුරුෂ හිතේ හැටිය.

"දැන් තම තමංගෙම වෙච්චකොට ආයේ මොකට හිතට දැණෙන දේ බොදා හදාගන්ට බැරි. මෙතුවකුත් දෙපැත්තේ එවුවා, මෙහෙම කතා බහක් නොකරට, දෙපැත්තට හංගාන හිටියැයි..? අයිශංඬිලා ගැන දන්නේ නැතුවා..., ඕං අක්කංඬි මායි නං එහෙම හිටියේ නැතුවා.." සදා පෑවේ සිනහවක්ය. ජයතුගේ හිත සැහැල්ලු විම ඇයට සතුටක්ය.

"ඒක හැබෑව..." මුතුමැණිකේ හා සදාගේ බැඳියාවේ තරම ජයතුන් දන්නේය.

"ඉතිං කියන්නකෝ අර මං ඇහුවු එක.." සදාට හිත ඒ කතා බහටය. එතුලින් මෙදින ගොඩනගා ගන්නා මේලෙංගතුව ඉදිරි දිනයකට යහපත්ය.

"මේ..., මේ... නඟා ගිනියමටැයි අහන්නේ.." තවත් වහෙන් ඔරෝ අසා එලක් නැත. සේනත් තමා සමඟ මෙහෙවු බැඳියාවකට ඇයට ඉඩක් දි ඇති නිසාවෙන් අවඩැක් ද නොවේය. ජයතු මෙවර එලෙස ඇසුවේ නම් සිනහාවෙන්ය.

"හෙවුවක් අහන්නේ මේ..., ගිනියමට නැතුව වෙන අහවල් දේට යැයි..?" සදාට දැන් බිය වෙන්නට දෙයක් නැත. හිත තවත් සහවත් ඉඳ එලක් නැත.

"ඊ පතේ රහා ගැන හිතලා වෙන්ටැ.." මැයත් සමඟ මෙවැණි කතා බහක් මේ පළමුවර නිසාවෙන් ජයතුගේ හිතටත් මිහිරක්ය.

"මේ.. අහවල් වෙළභෙලදාමක් නිසා දැන් හතර පස් දවසක් මඟ ඇරුනා නොවැ. අයේ අයිසංඩිගෙන් දැන් හංගන්නේ මොකට.. සත්තනං හිත අද හෙවුවටම තමා.. දැන් ඉතිං අගේ නොකර කියන්නකෝ..?" සදා විලිබරිත සිනහව සහව ගත්තාය.

ඇයට අද සේනව ලොකු ඇවැසියක්ද නැත. ඒ අඩුව දැන් යහමෙන් පංඩුකගෙන් සපිරෙන්නේය. මේ ජයතුව අවුස්ස ගත යුතු නිසාවෙන්ය. එතුලින් ඉදිරි මඟ සකස ගතයුතු නිසාවෙන්ය.

"රංමැණිකේ අක්කංඩි දැන් එහෙම නැතුවා.. අක්කා නඟෝ දෙන්නම දැන් ආයේ ගිනියමට තකට තක... මේ..., මටත් අද වලවුවේ තමා ඊ බත.. බංඩියට දැන් හය හත් මහක් නොවැ..?" ජයතු එය කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ආයේ මේ..., අයිසංඩිගෙන් කෑව කොට, රංමැණිකේ අක්කංඩිට එහෙම නොවුනානං තමා පුදුමේ.." සදාගේ මුවට ආවේ "අයිසංඩිගේ බාවාගෙන් කෑවකොට" කියාය. එහෙත් ඇය ඒ වදන් සහව ගත්තේ, මේ පළමු දවස නිසාවෙන් සැර වැඩි නිසාවෙන්ය.

"මයෙන් කියලා මේ..., විෂේශ මොකැ.. කොයි කයෙහුත් වෙන්නේ එකම කාරිය නොවැ" ගම්තුලාවේ තම ඒ හැකියාව ගැන පැතිර ඇති කතා බහා ජයතු නොදන්නවා නොවේය. එබැවින් සදාගේ වදන් පෙළෙන් ඔහුට ආඩම්බරක් දැණින. එහෙත් එය පෙන්විය නොහැකි නිසාවෙන් ඔහුගේ පිළිතුර සරල විය.

"අක්කංචි මයෙන් එක්ක කියලා නැතුවැයි ඒ රහේ... ආයේ අයියංචි එක්ක බුදිය ගත්ත එකියක්ට ගිනියම ඉහ නොගැහැවුවොත් නොවැ පුදුමේ..?" සඳාගේ හිතත් මෙවලේ යහමෙන් කැලතින.

"මොනැවැයි අක්කංචි කියලා ඇත්තේ..?" මේ ජයතුගේ ආඩම්බරකමය. ගැහැණු මුවෙන්ම තම හැකියාව අසන්නට පිරිමිහිතක ඇති මේ පොදු ආශාවය.

"වෙන මොනැවැයි ඉතිං..., මේ... අරහෙවුවේ තරමයි..., ඇති දාංගලයි මිසක්කා" සඳාගේ හද ගැස්මත් තිවාර වුනේය.

"මේ..., මලයා එහෙමට නැතුවැයි..?" සේනගේ ඒ තරම හා හැකියාව ජයතු නොදන්නවා නොවේය. දැනුම් තේරුම්, තිරිඟං වෙද්දී ඒ සැබැඳියාව මහ හැරුනත් දෙදෙනා මාරුවට අත්ගහපු මිතුරන්ය.

"එයැයිගේ එහෙවුවේ තරම මට කිලින් නොවැ අයියංචි දන්නේ...? ඒත් දැන් ලහකදි ඉඳලනං පාන මුරණ්ඩුව නරක නැතුවා" සඳා පැවෙත් සිනහවක්ය.

"හම්... ඒකාලේ ඉඳම්ම එකා හිච්චං... ආරට ආ හැටි නොවැ.." ජයතුටත් සිහි වුනේ තම කුඩා අවදියය.

"මාමංචිගෙන් හිච්චංකම හංදා වෙන්ට ඇති..., මේ., මේ..., අපේ නැන්දම්මා එහෙනං අයියංචිව කිට්ටුවට ගන්ට ගත්තේ.." සඳාට සිනහවය.

"මහා දේ වෙන්ට ඔන්න මෙන්න තියෙද්දී නොවැ කරුමේ පාත්වුනේ" ඔහුගේ හිතට සේනගේ මව සිහිව දුකක් දැණින.

එහෙත් ඔහුට සඳාගේ ඒ වදන් තුලින්ම අසන්නට සිතුවේ, ඇයත් මේ පංඬුකව බාරයට ගෙන ඇත්තේ එය නිසා දැයි කියාය. එය නොඇසුවත්, ඔහුට එයට සිනහවක් නැගුනේ ඉබේටමය.

"මොකෑ එක පාටට හිනාවක් ගියේ..?" සඳාට ඔහුගේ ඒ සිනහව පෙනින.

"නෑ මේ..., හිතට ආවේ නහා කියැවුව දේම..., නහාගෙන්ම අහංට තමා" ජයතු පැවේ සිනහවක්ය.

"ආහ්.. දැන් නොවැ ඒක වැටහුනේ..., මුසාවක් මොකට..., අප්පා වයේම පුතංචියා නරක නැතුවා.." සඳා එය කීවේ අගේ කොටය. ඒ පංඬුක ගැනය. සබැවින්ම පංඬුක කෙරෙහි ඇගේ හිතේ ඇති සතුටය.

"ඒකත් එහෙමෙයි...? මේ..., මලයගේ තරමට වඩා වෙන්ටෑ..?" ආඩම්බර සිනහවෙන් ජයතුගේ මුහුණ ඉපිළ ගියේය. ඔහු සඳා ඒ කී දේ කලියෙන්ම දන්නේ මුතුමැණිකේ ගෙන්ය.

"ආයේ අහනවා... දිගෙන් පළලෙන් දෙකෙම්ම නොවෑ" සඳාට මෙවලේ නැගුන නම් සිහිං සිනහවක් නොවේය.

"එහෙනං නඟාගේ ඒ හිත සැනහිලා නෙව..?" ජයතුගේ කයේ මෙවලේ, සිහිං හිරිගඩු මතුටුනේ නම් වෙල්යාය හරහා හැමුව සිත සුලභෙන්ම නොවේය.

"ඔප් දෙක තුනක්ම එලි බැස්ස කොට.., කොයි ගැණිද අකමැති එහෙවුවට වඩා විසල් එකකින් උනත් ඒ හිත සනහාගන්ට..? අනික මේ.. ගැටයා වෙච්චකොට.., ඌව ඇඟට බරක් දැනෙන්නෙත් නෑ නොවෑ..." සඳාගේ සිනහව නැවතත් සිංව නොවේය. එහෙත් ඇගේ යෝනි පත්ල නම් දැන් සිහිංව කිතිවේන්නේය.

"ඒකත් හැබෑව.. එහෙනං නඟා කැමති මේ..., ඩිංගක් බරට තැලෙන්ට පොඩ්වෙන්ට වෙන්ටෑ..?" එය සෑම ගැහැණියකගෙම පැතුමක් වග ජයතු නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් ඔහුත් මෙවලේ එය ඇසුවේ තම හිතේ මිහිරටය. කෙමෙන් කෙමෙන් ඉකිගසන තම ලිහුවේ මිහිරටය.

"නොකීවට කොයි ගැනිගෙන් හිත එහෙම සද්දන්තයෙක්ට යටවෙන්ට තමා.. එහෙවු වාසනාවක් ලදොත් මහ අරිනෙත් නෑ" සඳා මෙවලේ එය කීවේ නම් සිනහවෙන් නොවේය. හඬ තරමක් ගැඹුරු කරමින්ය.

"මේ..., නඟාට එහෙම හිත ගිය එකෙක් ඉන්නවැයි..?" ජයතු එලෙස ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"දැන් අයියංඩ්ට මුසාවක් කියන්නේ මොකොට.. මේ..., මේ..., එහෙවුවට හිත ගිය එකෙක් නැතුවමත් නෙමෙයි.." සඳා එයට පිළිතුරු බැන්දේ මඳක් හිතා බලාය. ඇගේ වදන් පෙළ තරමකට ගොත ගැසුනේ නම්, ඔහුගේ ඊලඟ පැණය ඔහු කවැදැයි කියා අසන වග නියත නිසාවෙන් නොව, එයට පිළිතුරක් දෙන්නට ඉමණේ වෙනවාද නැද්ද යැයි හිතාය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..., මේ..., නඟාට එහෙවු හිතක් තියෙන වග මලයා දන්න වැයි..?" එහෙත් ජයතු ඇසුවේ සඳා සිතුව, මෙවන් කතා බහකදි පොදු පුරුෂ හිත නගන පැනය නොවේය.

ගැහැණු පිරිමි කියා බේදයක් නැත. හිතක එවන් සැඟවුන පැතුමක් නැතිවෙන්ට නොහැක. වරදේ නොබැඳුනත් හිතට කිට්ටු එකෙක් එකියක්ට සේම හිතට කිට්ටු එකියක් එකෙක්ටත් නැතිවෙන්ට කොහොමත් බැරිය. ගැහැණු පිරිමි හිතේ ස්වභාවය මෙයය.

එහෙත් ජයතු පෙර පැනය ඇසුවේ, දෙන්නා දෙමහල් අතර එවැනි විවෘත කතාබහක් ඇති නම්, ඒ සැබැඳියාව, ඒ ලොංගතුව, ඒ විශ්වාසය, අන් සැමටම වඩා වටින නිසාවෙන්ය. දෙන්නා දෙමහල්ලං අතර එවැණි රහස්ස් නැති, විශ්වාසයක් ඇති, ලොංගතුවක් ඇත්තම් විවාහ දිවිය මනරම් නිසාවෙන්ය. ලිංගික දිවිය උත්කර්ෂවත් නිසාවෙන්ය. ජයතු පිරික්සුවේ තමා හා මුතුමැණිකේ අතර මෙන් බැඳියාවක්, සේන හා සඳා අතරත් තිබේදැයි කියාය.

"ඉස්සරනං එයැයිට එහෙවුවක් කියන්ට තියා..., කියන්ට හිතන්ටවත් බැරුවා. ඒ තරමට ඉරිසියාවයි. මුසාවක් මොකට ඉස්සර මයේ හිතටත් ඉරිසියාවයි. ඒත් දැන් එහෙම නැතුවා, අපි දෙන්නත් දැන් අයියංඩියි අපේ අක්කයි වයේ. කිසි රහස්ස් නැතුවා.." සඳා ඒ වගක් හෙළිකලේ, තමා හා හිමියාගේ මේ නැවුම් ලොංගතුව කෙරෙහි සැබෑ පැහැදී සතුටු හිතෙන්ය.

"එහෙනං මොකෝ. මේ..., නඟාගේ හිතේ ඇත්තේ කවුදැ කියලා මලයා දන්න වැයි..?"

විවාහ දිවියේ දෙතුන් අවුරුද්දක් ගෙවෙන විට, ස්වභාවයෙන්ම ඇති වන, දෙදෙනාගේ ලිංගිකත්වයේ විශේෂයක් නැති රෝගයට එය මනරම් බෙහෙතක්ය. දෙන්නා දෙමහල්ලන් අතර එවන් බැඳීමක් ඇත්තම් විවාහ දිවිය සරුසාරය. ඒ විවෘත බවෙන් නව මාණයක් බිහිවන්නේය. එකි නෙකාගේ රහස්, සිතැහින්, දෙදෙනාම දන්න නිසාවෙන් ලිංගික තෘප්තිය වලත්ත කමෙන් උපරිමයෙන්ය. ජයතුට ඔවු දෙදෙනා කෙරෙහි සතුටක් දැනින.

"හම්... මං කියැවුවා.." ඇයට ඉවසුම් නැත්තේ ජයතුගෙන් නිසි පැණය නැගෙන තෙක්ය. එහෙත් ඒ පැණය නැගෙන්නේ කොයි මොහොතෙද කියා සිතාගත නොහැකි කමෙන් සඳාගේ හිත් ගැහෙන්නේය.

"මේ..., මේ..., අහංටත් මොකක්ද වයේ... මේ.." හිතට ආ පැණය ඇසීම නොබිණාය. එහෙත් ජයතුගේ හිතට එය දැනගැන්මටත් හිතය.

"ආයේ මොක්... ඕනෑ දෙයක් අහංට බැරි" සඳාගේ හිත නලියන්නේ ඔහුගේ පැනයට පිළිතුරු බිඳින්නට නොයිව සිල්ලේය.

"මේ..., මලයටත් එහෙමට හිත ගිය එකියක් ඉන්න වැයි..?"

ජයතු ඇසුවේ සඳා පෙරමහ බලා සිටි පැණය නොවේය. ඇයට සිහි තරහක්ද දැණින. එහෙත් මේ ජයතුගේ පරිණත බවය. "එක්කාසුවක් නොවුනත්, කොයි කාටත් එහෙම හිතක් නැතිවෙන්නට බෑ නෙව...?" සඳා එයට පිළිතුරු බැන්දේ උවමණාවෙන් නොවේය. ඒ එවගක් ජයතුට ඇහෙන්නටමය.

"ඒකත් හැබෑව... මේ..., නඟාගේ හිතේ ඇති එකා මේ..., ඒ වගක් දන්න වැයි..?" සඳා සේන හා බැඳී පැනයන්ට පිළිතුරු දුන්නේ කැමත්තකින් නොවන වග ජයතුට දැණින.

"එවුවා ගැන කියලා වැඩක් නැතුවා..." සඳා ඒ වගක් කීවේ මඳ කේන්ති හඬෙන්ය.

"ඒ මොකැයි..?" එහෙත් ඇගේ නොරිස්සුම් බවෙන් ජයතුට සිනහවක් නැගින.

"මං කොයි තරම් ඒ වගක් ඇහෙවුවද..? කොහේ..., එකාට වගක් නෑ නෙව...? නාස් ලණුවයි..., ගැටගැහිව්ව එවුන් ගැනයි භාර අවුස්සනවා මිසක්කා, මයේ එහෙවුවට හිතක් ඒකාට තියනවා කියලා, තවම ඒකාට දැණිලත් නෑ මයේ හිතේ" සඳාගේ ඒ වදන් පෙළෙ ගැබ්ව තිබුණේ සියුම් කෙන්තියක්ය. නෝක්කාඩුවක්ය.

"ගැණියෙක් අවරට ලොගතු වෙද්දී හරි පිරිමියෙක්ට ඒ වගක් නොදැණි තියෙන්නට විදියක් නෑ.. සමහර විටක ගැට ගැහිව්වා භාර අවුස්සන්නට ඇත්තෙන් ඒ නිසා වෙන්ටෑ..?" ජයතුට සිනහවය.

"මාත් ඒකා ගැන හිතාන හිටියේ එහෙමට තමා..., ඒත් එව්වර අඟවලත් නොවැහැටෙනකොට කේන්ති යන්නේ නැද්ද..?"

"ඒකත් හැබෑව..." ජයතුට සිනහව සඳාගේ මේ කේන්ති බවටය. ඇගේ ඒ නොක්කාඩු බවේ හඬ මිහිරිය.

"ඒකත් හැබෑව, ඒකත් හැබෑව ගාන්නේ...? අයියංඩි වෙච්චකොට ඒ කවුදෑ කියලා දැනගන්නට හිතක් නැතුවැයි..." වෙල්යාය පසුකොට හමාරය. ඉදිරියේ ඇත්තේ හේනට හැරෙන මහය. ඉන් පසුව හුවක දුරෙන් මොහුගේ නිවසය. ඉවසා බැරිම තැන සඳා එලෙස ඇසුවේ පෙරටත් වඩා කේන්ති හඬෙන්ය.

"අහලා වැඩක් නැතුවා නෙව... නඟාගේ හිත වෙච්චකොට.." ජයතුට ඒ පැනැය නඟා වැඩක් නැත.

ජයතුගේ පිළිතුරත් සමඟ කරත්තයේ වේගයත් වැඩි වීන. "මේකා මොකෙක්ද මංදා..." ජයතු කෙරෙහි සඳාගේ හිතේ තිබුණ ඒ දඩබ්බර ප්‍රථිරූපය, කරත්තයේ මේ නැවුම් වේගයත් සමඟ කෙමෙන් කෙමෙන් බිඳ වැටීන. නිහැඩියාව මිණිත්තුවක් දෙකක්පැවැතියේ සඳාගේ කේන්තිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ එම කේන්තියෙන් ජයතුට වැඩක් නැත. ඔහු නිඛය. ජයතු තැකීමක් කරන්නේ නැත. "මෙච්චර කියැවුවා.. වගක් නෑ.." එහෙත් සඳාගේ ඉවසුම ඉක්ම ගියේ කරත්තය හේන පැත්තට හැරෙත්මය.

"මේ කොහේ...?"

"නඟා ඔච්චර කියලත් තේරුම් ගන්ට බැරිකොට..., මං වත් සහා සුද්දෙන්ම මේ වග ඒකාට කියා දෙන්ට" ජයතුගේ හඬ මෙවලෙන් සිංහින් සිනහවක්ය.

"මේ.. අයියංඩි ඒකා කවුදැ කියලා දන්නවැයි..?" සඳාගේ හිත ගැහින. මේ ගුරුපාරේ ඇත්තේ එකම නිවසක්ය. ඒ මුදියන්සේගේ නිවසය. කරත්තේ වේගයට වඩා ගැහෙන්නේ දැන් ඇගේ හිතය.

"හිතාන උන්නේ මං නොදැන උන්නා කියලද..? මට ඒ වගක් හැක හිතුවේ අදක රියේක නෙමෙයි.."

"අයියංඩි... කරත්තය නවත්තන්ට.." ඉවසිය නොහැකි තැන සඳා ජයතුගේ උරහිසෙන් ඇල්ලුවේ, හඬත් සැර කරමින්ය.

ජයතුගේ නාස් ලනු කිරිංගයෙන් වෛශිරාගේ වේගය අඩාලව කරත්තය නැවතින. මිනිත්තුවක දෙකක නිහැඩි යාවක් පැවතින. ජයතුගේ උරහිසමත තිබුණ සඳාගේ දැන නැවත පහලට වැටීන.

"අයියංඩි වැරදියට හිතාන... ඒකා මුදියන්සේ නෙමෙයි.." මුතුමැණිකෙගේ නිවසේ සිට තම නිවසට වඩා, මෙතන සිට හේන් පාරෙන් ඇයට තම නිවස කිට්ටුය. සඳා කරත්තය පිටුපසට ගියේ බහින්ට වෙලාව හරි නිසාවෙන්ය.

"කවුදැ එහෙට්ට යන්ට ගියේ...?" ජයතු හිස හරවා කරත්ත බක්කියේ දොර අගුල අරින සඳා දෙස බැලුවාය.

"එහෙනං...?" කරත්ත දොරේ අගුලට අත තිබියෙදීම, සඳා ඔහු දෙස බැලුවේ ප්‍රශ්නාර්ථයකින්ය.

"මං යන්ට හැදුවේ මයේ හේනට නොවැ... එතන නිදහසයි.." ජයතුගේ මුහුණේ මතු වුනේ පියකරු සිනහවක්ය.

"කියන්ට වටින්තේ නෑ... ගොන් තඩියා..." කරත්ත බක්කියේ දොර ඇරිම පසෙක ලූ සඳා, ඉදිරියට පැන ජයතුගේ පිටට අත ගුළිකොට හත් අට විටක් ගැසුවේ කේන්තියට නොවේය. හිතේ සතුට ඉහිලිය නොහැකිම තැනය.

මිණිත්තුවක් දෙකක් වූ ලෙංගතු ගුටිපුජාවෙන්, නොක්කාඩුවෙන්, සඳා හෙම්බත්වය. ඇය නැවතත් කරත්ත බක්කි බංකුවේ ඉඳ ගත්තේ හති අරිමිණිය. සතුට මුසු වූ ඇගේ නෝක්කාඩු මුහුණ මණරමිය. ජයතුටනං සිනහවය.

"මේ... මොකෑ කියන්නේ..., හේනට දක්කන්ටද එපාද..?" ජයතු එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"කරත්තේද..., නැත්තං මාවද..?" සඳාගේ නොක්කාඩුව තවම එහෙම්මය.

"දෙකෙන් ඕනෑ එකක්" ජයතුගේ මුහුණ සිනහවෙන් ඉපිලය

"එහෙනත් දක්කන එකයි ඇත්තේ..." සඳා හිස ගැස්සුවේ ගැටිස්සියකගේ කෝමල නෝකාඩුවෙන්ය.

"මොකක්...?"

"අදම මෙහෙවුවක් හිතුවේ නැත්තුවා..., ඒත් ඕනෑ එකක්.." සඳා එය කීවේ නම් ජයතු දෙස බලා නොව, සඟවා ගත් සිනහාවෙන් කරත්තෙ පිටුපසෙන් එලිය දිහා බලමින්ය.

කරත්තය හේනේ නවතින විට හතර වටෙන් යන්තමට කළුවර වැටෙන්නට ගෙනය. පැල ඇතුල අඳුරුය. ජයතු ලාම්පුව පත්තු කලේ පැලේ ඇඳුර මකන්නටම නොවේය. මේ ඉස් ඉස්සෙලා නිසාවෙන් සඳාගේ රුවේ හැඩ බලන්නටය.

මෙතුවක් වූ හිතේ දිරිය පරයා, දැන් සඳාගේ හිත විලියෙන් ගැහෙන්නේය. "හොඳ වේලාවට නාකියලම උන්නේ" එහෙත් සඳාගෙ හිතට තම මේ පිළිවෙතේ අඩු වක්ය. "දන්වනං සෙංකඩගලින් ගෙනවුබ ඔක්කන් හැට්ටෙවත් අදිනවා.." ඇයට අඩුව දැන්නේ තම මේ පිළිවෙත ගැන පමනක්මය.

"පරක්කුව කියලා හොයන එකක් නෑ නෙව..?" ලාම්පුව පත්තු කෙරුව ජයතු පැලේ ඉදිරිපස දොර වැසුවේය.

"ඇහැවුවොත් වලවුවෙන් කියන්නැතුවැයි අයියංඩි එක පිටත් වුනේ කියලා" දොර වැසෙත්ම සදාගේ හද ගැස්ම තිවාර වුනේය.

"හම්... මලයා එන්නේ වලවුට නොවැ.. දැනගනිවී මාත් එක්කය කියලා" ජයතු උරහිසෙන් අල්ලා, ඇයව කටුමැටි බිත්තියට හෙත්තුකොට ගත්තේය.

"ඒකට කමක් නැතුවා.. එයැයිගෙන් මයේ මේ හිත හංගලා නැතුවා" සදාගේ ගතට සමව වනදනුත් සියුම් වෙවුලන්නේය.

"මොකෑ මලයා කියැවුවේ..?" ජයතු තම දැන ඇගේ කෙහෙරැල්ල අතරින් දෙකම්පෙති පහළ නතර කළේය.

"තමංගේ එකා වෙච්චකොට මේ... හ..ම්.. කමක් නෑ කියලා කියැවුවේ" ජයතුගේ දෑතේ උනුහුම දෙකම් පෙතිපහලට දැණෙන විට සදාට සිහිං කෙදිරියක් නැගිණි. ගතම තිගැස්සින.

"එහෙනං මලයටත් කියන්ට..., සුදුමැණිකේ මානපනං මයේ අහිතක් නෑය කියලා.." ජයතු එලෙස කීවේ සදාගේ කණපෙත්තක් මතට තම උනුහුම දැනෙන රහසෙන්ය.

"මේ..., කොහොමෙයි මේ..., ඒ හිත දන්නේ..?" සදා දෙවුර හකුළුවා ගත්තේ ජයතුගේ මුවේ උණුහුම දැරිය නොහැකි නිසාවෙන්ය.

"මලයගේ ඒ හිත මං දන්නේ අදක රියෙක ඉඳලා නෙමෙයි..., මං සුදුමැණිකෙගේ හෙළුව දැකලා දවසක් දෙකක් යන්ට කලියෙන් නොවැ ඒකා සුදුමැණිකෙගේ හෙළුව දැක්කේ" ජයතු තම මුව ඇගේ මුවට පහත් කළේය.

"මොකක්...?" සදා මුහුණ පසෙකට හරවා ජයතුගේ තොල් සිපගැන්ම වලක ගත්තේ එය අනවැසි නිසා නොව, හෙළිවුන මේ කරුණ ඊට වඩා වැදගත් නිසාවෙන්ය.

"සිහිරි කැලේ පැනලා ඉද්දි ඌ නෙව අපිව හොයාන ආවේ.. එන වෙලාවේ අපි දෙන්නා අපේ නිදහසේ නෙව..., එකා එදාම නෙව සුදුමැණිකේ දිහා බලාන අත්ගලා තිබ්බේ" ජයතුට ඒ අතිතය සිහිව සිනහවක් නැගින.

"අත් ගහපු වගක් කොහොමෙයි දන්නේ..?" එවැන්නක් ඔහු හෙළිකරන්නට විදියක් නැත.

"මලයව අපේ අම්මා බාරට ඇත්ත තිබ්බෙන් එදාම නොවැ..., ඉතිං එවග මලයා අපේ අම්මට කියලා..., අපේ අම්මා නැන්දම්ට කියලා..., නැන්දම්මා තමා මයෙන් එක්ක කියැවුවේ" ජයතු ඒ වග දන්නේ සේනගේ මවගේ බාරයට ඔප්පු වුන විටය.

"ඒ වගක් මං දන්නේ අද නොවැ..?" සදාටත් සිතහවක් නැගින. "ඒක දැනගත්තම ආයේ ඉගේ මලක් පිපෙයි... මුසාවක් මොකට එදා ඉදම්ම එයැයි අක්කංඩිට පෙරේතයි.. අක්කංඩි කතාවක් ඇදුනොත් කෙලවර වෙන්නේ මේ..., මේ.. අක්කංඩිගේ පිටිපස්සාවෙන්.." දැන් තවත් සහවත් ඉද එලක් නැත. සදා ඒ වග කීවේ තම විලිය වහගන්ටත් එක්කය.

"එහෙනං හිත නලිය නලිය ඇත්තේ සුදුමැණිකෙගේ පුක් බැවට වග කියන්ට.." ජයතුගේ හිත ගිනියම් වුනේය. එබැවින් ඔහුගේ මුහුණ නැවතත් සදාගේ මුහුණට නැවතත් කිට්ටු වුනේය.

"ආයේ හනවා.." ජයතුගේ මුහුණ තම මුහුණට කිට්ටු වෙන විට සදාගේ හිත හද වේගෙන් ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"එවුවා වැඩක් නැතුවා.. සුදුමැණිකේ මණාපනං මට කාරියක් නෑ කියැවුවා කියන්ට" ඇගෙ දෙතොලට ඇඟිලි පුරුකක දුරක් තබා ජයතු තම දෙතොල නතර කළේය.

"මේ..., මේ..., මෙහෙවුවක් අදම වෙයිය කියලා හිතැවුවෙවත් නැතුවා" ජයතුගේ දෙතොල, තම දෙතොල මතට කිට්ටු වෙත්ම සදාගේ සදාගේ දෙතොල් වෙවුලන්නට ගත්තේය.

"හැමදාම වුනේ අපි හිතාන ඉන්න එවුවා නෙමෙයි නෙව.." ජයතු ඇගේ දෙතොල් මත තම දෙතොල තැබුවේය.

"හ....ම්...." මයේ අයියංඩි" නික්මුණ සිහිං කෙදිරියත් සමහින් සදාගේ දැන ජයතුගේ පිටවතට ආවේය.

දෙදෙනෙකුගේ උණුහුම හොඳ හැටි හුරු උවත්, ජයතුගේ දෙතොල් උනුහුමෙන් සදාගේ දෙතොල කෂණිකව රත්පැහැවුනේය. නැවුම් මේ උණුහුමෙන් සදාගේ ගත නලියන්ට ගත්තේය. "ආ.....හ්..... හ....ම්...." මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන ජයතුගේ පිටවත පුරාවට සදාගේ නිය රටා මැවුනේය.

මුතුමැණිකෙට හා රංමැණිකෙට වඩා මැය හිංදැරිය. සද්දන්ත ජයතුගේ කය හමුවේ සඳා හිච්චං එකියක් මෙන්ය. ජයතුගේ හිතට සඳාව සැහැල්ලුය. මේ ඇය හමුවේ පළමු වර උවත්, හික්මෙන්ට අවැසි නැත. ඇයත් හිච්චි එකියක් හෝ, මෙවන් රතියක් ඇයත් මේ ලබණ පළමුවර නොවේය. ඇයටත් අවැසි වන්නේ දරදඬු මිහිරක්ය. හුරතල්කොට එලක් නැත. තෝල් සිප ගැන්ම ගෙවුන පළමු මිණිත්තුවේම ජයතු ඇයව දැනට ඔසව ගත්තේය.

මෙකින් පසුව වෙන්නට යන දේ සාදාටත් සැකයක් නැත. ඇයටත් අවැසි ජයතුගේ මේ මුරණ්ඩු කමය. වැඩිමහළු වූ පසුව ඇය මේ දැනක නැලවුනාමය. සඳා ජයතුගේ ගෙල වට දැන දැමුවේ, බිමට වැටේ යැයි බියට නොවේය.

"නභා මනාපැයි කියැවුවේ මේ මුරණ්ඩුවට නොවැ.." ජයතු ඇයව මැස්ස මත තැබුවා නොව මැස්ස මතට අත හැරියාය.

"ආයේ අහනවා... මේ මුරණ්ඩුව අත්විදින්නට මං දින ගැන්නා" සඳාගේ විලිබවත් ජයතුගේ මුරණ්ඩුව හමුවේ පහව ගියේය.

"මයේ මුරණ්ඩු කම විතරක්යැ..?" ජයතු උඩුවතට ඇඳ සිටි සංකඩගල නගරයෙන් ගත් කම්සය ගලවා දැමුවේය.

"නැතුවා... හිත ගැහුනේ මේකයේ මුරණ්ඩුව බලන්නත් එක්කලා.." සඳා දෙවරක් නොසිතා, මෙනුවක් තම හිතේ කැකැරුන ආශාව, ජයතුගේ සරමට පිටින් අල්ල ගත්තාය.

සඳාගේ හිත ගැස්සුනේ, ජයතු අමුඩයක් ඇඳ නොසිටිය නිසාවෙන් නොවේය. මොහුගේ ලිඟුව අල්ලංට මෙනුවක් පොරබැදුව ආශාව දැන් ඉශ්ට වූ නිසාවෙනුත් නොවේය. සඳාගේ හිත ගැස්සුනේ කුඩා අලි පැටවෙකුගේ හොඬයක් තරමට, ජයතුගේ ලිඟුව අතට හසු වූ නිසාවෙන්ය.

"එහෙනං අද ඕන හැටියට බලා ගන්න එකයි ඇත්තේ.." කම්සය ගලවා දැමුව ජයතු, සරමේ ගැටයත් ලිහිල් කළේය.

මෙතරම් ඉක්මණේ හදිසියක්, හුරුපුරුදු සේනගෙන්වත් සඳාට හුරුවක් නැත. මහා හෙළවට එන්නේත් පියවරෙන් පියවරටය. එහෙත් සඳාගේ දැස විසල්ව, පුදුමයෙන් විවරවූ මුව මතට දැන ආවේ නම්, ජයතුගේ මේ හදිසිය ගැන පුදුමයට නොවේය. "ආයේ අලි හොඬටක් වයේ තමා" ඒ මඳක් අවදිව ඇති ජයතුගේ ලිඟුවේ විසල් බවටය. එයට සමානව ඇති ඔහුගේ කොෂ දෙක ගැනය.

"මයේ අම්මෝ...!, අක්කංචි කියලා තිබ්බත් මෙහෙවු ලොකුවය කියලා හිතුවුවේ නැතුවා.." අමුඩ කෙටියේ තරමට ජයතුගේ ලිඟුව හිතෙන් මැණ තිබුණත්, මේ ඊටත් වැඩිය.

"නඟා මනාප නැතුවැයි..?" එය අසන්නට ඇවැසි නැත. එහෙත් ජයතු කවදත් මණාප මෙවන් මොහොතක මේ කතා බහටය. එහෙත් ජයතු සදාට පෙනෙන්නට දෙතුන් විටක් ලිඟුව අත් ගැසුවේ නම්, සදාව තවත් අවුස්ස ගන්නටය.

"අමනාප මොකට..? ඒත් යටියහා දැම්ම රිදුම් දෙන්ට ගත්තා නෙව..?" සදා කීවේ මුසාවක් නොවේය. ලිඟුවේ තරම දකිද්දීම ඇගේ යටි බඩේ මස්පිඩු පෙරලෙන්ට ගත්තේය.

"යටියහා කියැවුවේ... මේ.., නඟාගේ මේ විච්චියට වෙන්ටැ.." ඇගේ ඉහ රෙද්ද දෙපොට අතරින් අත දමා, ජයතු ඇගේ යෝනිය මිරිකා අල්ල ගත්තේය.

"ආහ්... හම්.... මේ.., අයියංචිගේ බාවා දැකලා" සදාගේ යොණියට මෙවන් රළු පහසක් හුරු නැත. සිහිං රිදුමක්ය. එහෙත් එය මණරමිය. එබැවින් සදාගේ හිතත් ක්ෂණිකව ගිනියම් වුනේය.

"එහෙනං ඉහට මේක තවත් මොකට..?" ජයතු ඉහ රෙද්දේ උඩු පොට එක් වරම දැද්දේය.

ඉහ රෙද්ද දෙතුන් පොටක් ගත වටේ එති තිබුණ නිසාවෙන්, සදාගේ ඉහ රෙද්ද ජයතු අතට ආවේ, වැල්ලේ කැරකෙන බඹරයක් මෙන් සාදාව දෙතුන් විටක් කැරකැවෙමින්ය. එහෙත් වාරු නැතිව ගිය සදාට වැටෙන්ට ඉඩක් නොතිසා ජයතු ඇයව නැවත දෝතට ගත්තේය.

රාත්තල් සියේ අල පිරිවැහුම් (ගෝණි) තුන හතර එකට ඔසවා හුරු පුරුදු ජයතුගේ දැතට, සදාව සැහැල්ලුය. බරක් නොදැණෙන තරමය. "උඹ හිච්චි එකියක් වයේ නොවැ...? අල පිරිවැහුමක් තරම් වත් බරක් නෑ නොවැ..?" ජයතුගේ හිත කැලතුවේ, මැය තම දියණිය තරම් වත් ඇහ පතෙන් හැඩි දැඩි නොවුන නිසාවෙන් නොව, හිච්චි එකියක් ඔක්කමට ගත් බවක් හිතට දැණුන හිතූන නිසාවෙන්ය.

"අපේ අයියංචි මයේ මේ හිච්චිකමට මනාප නැතුවැයි..?" ඔහු කීවේ මුසාවක් නොවේය. මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකේ තමා මෙන් දෙගුණයක් සද්ධන්තය.

"ඇතිණියන් දෙන්නෙක් එක්ක හැප්ලා විතරක් ඇති කොට.., මොකට මුව පැටික්කියෙකුට අමනාප වෙන්ටද" ජයතු නැවතත් සඳාව මැස්ස මතට අත හැරියාය.

"මාව මරණ්ටද යනේ..?" සඳා මේ නැගුවේ නෝක්කාඩුවක් නොවේය. ඇයට අවැසි අසා ඇති පරිදි මොහුගේ මේ දඩබර කමය.

"එක පාරට උඹව මරණින් නැතුවා... මං අද උඹව නොමරා මරණින්" ජයතු ඇයව නැවතත් මැස්සෙන් බිමට බස්ස ගත්තේ පෙරටත් වඩා මුරණ්ඩුවය. ඇයව දෙපා පාමුළ දණගස ගත්තේ, හිතක් පපවුකක් නැතුව බලහත් කාරයෙන්මය.

"මටත් අයිියංඩිගෙන් ඕනෑන්තේ ඒකම තමා..."

ජයතුගේ කයේ සද්දන්ත පෙණුම හඳාට හරි හැටි පෙනුනේ මේවලේය. සේනට වඩා වියත් තුන හතරක් උසින් වැඩිය. පළල් උරහිස් මණරමය. දෙපා, අත් හාහුවල මස්පිඩු යහමෙන් නෙරා ඇත්තේය. කුස සිරුරේ තරමටය. ලැමදේ යහමෙන් මතුව ඇති මස්පිඩු සිගිරි පර්වතය මෙන්ය. එහෙත් සඳාගේ හිත වැඩියෙන්ම ඇදුනේ, දෙපාමුළ අලි හොඬයක් මෙන් එල්ලෙන ජයතුගේ විසල් ලිඟුවටය.

"මේකයේ බර එල්ලාන ඉන්නවට වෙනම බත්පතක් කන්ට එපැයි" පෙර අඩුකුනුව තිබුණ ජයතුගේ ලිඟුව, දැන් යහමෙන් පණගසා නැගිට ඇත්තේය. "එයැයිගේ එක වයේ දෙගුණයකටත් වඩා මයේ හිතේ.."

වියත් එකභාමාරකට වැඩි දිගෙන් යුතු ජයතුගේ ලිඟුව, සැබවින්ම සේනගේ ලිඟුවෙන් දෙගුණකයට වැඩිය. "බෙහෙත් වංගෙඩියේ මෝල් ගහා වයේ" ලිඟුවේ බඳ වට ඇඟිලි යොමුවොත්, වටප්පුමාණයත් වියතක් තරමය. ලිඟු හිස වටප්පුමාණය ඊටත් වැඩිය. "ආයේ දෙනුත් දවසක් යනකං මට නැගිටින්නට වෙනවා බොරු" සඳාගේ යෝනී සිදුර, හිතට දැණුන වේදනාවෙන් කැලකී ගියේය.

"ඔය හැඩ බැලුවා ඇති නොවැ..?" ජයතු ඇගේ හිසෙන් අල්ල ගත්තේය.

"අක්කංඩි කියා තිබ්බත්, මෙහෙවු තරමෙන් හිතැවුවේ නැතුවා.." සඳාගේ අත ජයතුගේ ලිඟුව වෙත ආවේ ගැහෙමිණිය.

"නඟාගේ විච්චියට ඕනෑ කියැවුවේ මෙහෙවු තරමෙන් නොවැ..?" මුතුමැණිකෙගේ හා රංන්මැණිකේ අත්ලට වඩා සඳාගේ අත්ල කුඩාය. ජයතුට ඇගේ ස්පර්ශයන් දැණුනේ හිඟ්වං එකියක්කගේ අත්ලේ තරමය. එබැවින් ඇගේ අත්ලේ ස්පර්ශය ලැබෙත්ම ජයතුගේ කයත් හිරිවැටි ගියේය.

"මයේ අම්මෝ... දැන් නං බයෙන් බැරුවා.." සඳාට බියක් දැනුනේ ලිහ බඳ එක් අතකින් වටකුරුව ගත නොහැකි නිසාවෙන් නොව, පළමු දරුවා මිනිලා ප්‍රසූත වෙන විට දැණුන වේදනාව ඇයට හමුවෙන් සිහි වූ නිසාවෙන්ය.

"තැරිගලා ඇත්ත ලොවන්ට හිතක් නැතුවැයි.." ජයතු ලිහ බඳ වට ඇති ඇගේ දැන අල්වා, ලිහුවේ පෙරසම පහත් කළේය.

සේනගේ ලිහ හිසේ මඳ රත් පැහැයට වඩා, ජයතුගේ ලිහ හිසේ කුණුලේ රත් පැහැයෙන් සඳාගේ මුවට බේටයක් ඉනුවේය. "ආයේ වැලිපිල්ලා කට ඇරියා වයේ" ඇහිලි පුරුකකට වඩා දිගැති, ජයතුගේ ලිහ හිසේ පැල්ම සඳාට පෙනුනේ මත්සොයකු මුවේ පෙනුමටය. "ආයේ අමුතුවෙන් තැරිගැහෙන්ට දෙයක් නැතුවා.., හංකඩේ ඇටදෙක පල්ලටම ගලියේ" සඳාගේ මුවට ඉණන බේට පිඩ, මුව දෙපසින් බේරෙන්ට ගත්තේ, ලිහුවේ රත් පැහැති මස්දංඩාව මතුකොට, පහත් කළ පෙරසම කොෂ අසලම නැවති තිබුණ අපුරුවෙන්ය.

"තවත් බලාන ඉන්නේ නැතුව උරපිය ඉතිං.." දෙපා මුල දණ ගසා ඉන්නා සඳාව ජයතුට පෙනුනේ හිච්චං එකියක් ලෙසටය. එබැවින් මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකේ ලඟ මෙතුවක් එලියට නොපැමිණි දඩබ්බර කමක්, බලහත් කාර කමට ලොල් හිතක් ජයතුගෙන් මෙවලේ එලිබැස්සේය.

ජයතුගේ මේ නොසන්ඩාල නොහික්මුණකම හමුවේ සඳාගේ මුව ඉබේටම විවර වුනේය. "ආයේ තියඹරාවක් ඔබැවුවා වයේ.." (තියඹරා-පිපිංඤා) ජයතුගේ ලිහුවේ තරමෙන් ඇගේ මුව පිරිලාය. සඳා ජයතුගේ ලිහුව මුවෙන් සැතපුවේ කොෂ දෙකත් මිරිකමිත්ය. ඉඳ හිට ජයතුගේ ලිහ ඉසේ විසල් පැල්මට දිවත දැමුවේ හිතේ වලත්ත කමටය.

මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකෙන් වෙනස්ව, සඳාගේ මුවෙන් ජයතුට දැනුනේ ගැටිස්සියගේ මුවේ හිරැති බවය. එහෙත් ලිහුව මුවෙන් සතපන්නේ මහා එකියක් මෙන්ය. කොෂ දෙක හුරතල් කරන්නේ හිච්චි කමෙන්ය. "නහා.. ලොවන වලත්ත කම ඉවසුම් නැතුවා.." ජයතු ඇගේ හිතේ හැටියට ඉඩ හැරියේ මිණිත්තුවක්ය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන, ජයතුගේ ඇගේ මුවේ ලිහුව සෙලෙවුවේ හිත්පිත් නැතුවමය.

"ඔවැන්...., ඔවැන්.." ජයතුගේ ලිහුව සඳාගේ උගුර පත්ලත් කිතිකවන්නේය. බේටය ඇගේ මුව දෙපසෙන් බේරෙන්න්නේය. මෙතුවක් ලිහ හිසක් උගුර පත්ලේ දැවටි නැති නිසාවෙන් සඳාට ඔක්කාරයටත් එන්නේය. එහෙත් මිහිර නම් මණරමය.

ඔක්කාරය ඉවසිය නොහැකි තැන, සඳා ජයතුගේ ගැලවෙන්නට උත්සහ දැරුවාය. එහෙත් සඳාට ඉඩක් නොලැබිණ. ජයතු මිණිත්තුවක් දෙකක් සඳාගේ හිස හිරට අල්ලා, ලිඟුව මුව තුළ උස්පහත් කළේ මුරණ්ඩුවය.

ජයතුටම ඇතිව සඳා නිදහස් කරන විට, ඇගේ දෑසෙන් කඳුලුත් මතුවිය. කැස්ස හත් අට මොහොතක්ම පැවැතියේය. ජයතුගේ හිතට මේ මුරණ්ඩුව දැනුනේ ගැටිසියකට කරනා බලහත්කාරකමක මිහිරියාවය.

"මාව මරණ්ටද හදන්නේ..?" අපහසුව දරුණුය. මුව දෙපස ඉරි ගිය තරමෙන් වේදනාවය. එහෙත් හිතටනං මේ මිහිර මණරමය.

"මයෙන් මෙහෙවුවටනේ ඕනෑ වෙලා උන්නේ" ඇගේ මුහුනේ විඩා බර, එහෙත් එතුලින් මතුව ඇති කාමුක පෙණුමෙන් ජයතුගේ හිත දැන් ඇවිස්සිලාය. ජයතු ඇගේ ඒ අපහසුව විඳිමින් හත් අට විටක් ලිඟුව වේගයෙන් අත් ගැසුවේය.

"මෙහෙවුවෙන් කෑ කොට.. අරුං දෙන්නා තවම ජීවත්වෙලා ඉන්නවා පුදුමයි" සඳා ඉහට දැන බරකොට නැගිටිටේ ජයතු අත් ගසන මේ වලත්තකම ඉවසිය නොහැකිවය.

"මෙහෙවුවෙන් යහමෙට කෑ හංදා තමා අද ඔහොවුවිට උං ආරලා ඉන්නේ.." ජයතු නැගිටි ඇයව තමා ලඟට ගත්තේ, ඇගේ අතින් දරඬුව අදිමින්ය.

අතින් ඇදී වේගයෙන් සඳා ජයතුගේ කයේ දැවටුනේ, පය ලෙස්සා ගල් කුලක හැප්පුන දරුනුවෙන්ය. එහෙත් ඒ වගක් නොතකා ජයතු උඩු හැට්ටය ඉරා දමපු නොසන්ඩාල කමෙන් සඳාගේ ගතම වෙවුලා ගියේය. "ආනේ... එපා... එපා.." එහෙත් ජයතු ඇගේ තනපටට දැන තබණ විට සඳා දැහලුවේ නම්, ගැලවෙන්නට හිතා නොවේය.

සඳාගේ පූර්ණ නිරුවත ජයතු දුටුවේ මෙදිනයි. හුරු පුරුදු දෙතන් යුග්මයට වඩා සඳාගේ දෙතන අඩකට වඩා කුඩාය. එක් අතලකින් මුළු තනයම මිරිකිය හැක. කයේ උසට ගැලලෙපෙන තරමට මහතට හිටියත්, සඳාගේ අත පය ජයතුට පෙනුනේ හීං දැරිවය. ඒ මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකෙට සාපෙක්ෂවය. එහෙත් ජයතුගේ නෙත් වැඩි මොහොතක් නතර වුනේ සඳාගේ දෙපා මුල්ලේ ඇති මණරම් මවිල් රොබුව මත්තේය.

"බකිණි මලක් වයේ නොවැ...?" මවිල් බුසියෙන් වැහුන ස්ත්‍රී යටිකයක් ජයතු මේ දැක්කේ කලකින්ය.

"විලියේ බැරුවා..." ඔහුට හුරු පුරුදු යෝනියන් මෙලෙස මව්ලෙන් බරව නැති වග දන්න සඳාට, මෙවලේ නම් දැණුනේ විලියක්ය. ඔහුට අපුලක් හිතේවියැයි බියක්ය.

"තවුව හොයාගන්නට කැලාව පිරණ්ටම වෙයි වයේ.." කලකින් දුටුව නිසාවෙන් මේ පෙණුම මණරමිය. ජයතු ඇගේ දෙපා අතරට අත දමා ඇගේ යෝනිය මිරිකුවේ ඉවසුම් නැතුවය. ඒ හිව්වි එකියගේ යෝනියක් මිරිකන මහා එකෙකුගේ වලත්ත කමෙන්ය.

"ආහ්... අයියංඩ්... රිදුම් දෙනවා..." ජයතුගේ යෝනී මිරිකීමේ සැරට සඳාගේ කය, පයේ ඇඟිලි තුඩෙන් එසවුනේය.

"එහෙවුවට නොවැ ඕනෑ කියැවුවේ.." ජයතු ඇයව මැස්සට තල්ලුකලේය.

මැස්සට වැටුන සඳාගේ දෙපා ඉහළට එසව, ඉබේටම පළල්ව ගියේය. එවිට නම් සඳාගේ යෝනි විවරය, මවිල් අතරින් ජයතුට යන්තමට පෙණුනේය. ජයතුට ඉවසුම් නැති වුනේ මවිල නිසාවෙන් නුහුරුවට පෙණුන නිසාවෙන් නොව, හුරු පුරුදු යෝනියන් දෙකට වඩා, සඳාගේ කය හිංදැරී නිසාවෙන්, ඇගේ යෝනියන් හිව්වමට පෙණුන නිසාවෙන්ය.

එසවුන තම දෙපා ජයතුගේ ග්‍රහණයට නතු වෙත්ම සඳාගේ හිත ගැස්සින. "මුත්‍රාකොරාට හේදුවේ වත් නැතුවා" ඒ වලවුවට පැමිණි චේලාවේය. එහෙත් සඳාගේ දෑස විසල් වුනේ, ජයතු යෝනිය දිවෙනත් සැතපීම පසකෙලා, යෝනී සුදුරට බේට පිඩක් ගැසුව නිසාවෙන්ය.

කුකුල් කරමලය මෙන් ඉහිලට ඉසව ඇති, සඳාගේ යටි යෝණි දෙතොල මතරමිය. තලෙලු පැයෙන් යෝණි දෙතොල බැබලුනත් සිදුර රත් පැහැතිය. මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකෙගේ යෝනී පැල්ම මෙන් විසල් නැත. ඇතුලත සිදුරත් කුඩාවටය. "අරකගේ බාවා හිව්වමට නොවැ"ඔහුට මැය දරුවන් තිදෙනෙකු බිහිකොට ඇති වගක් යොනියෙන් නොපෙනුනේය. ජයතු පිම්මක් මහ හැර, දැමුව බේට පිඩ, යෝනී සිදුරවට ලිඟුවෙන් දැවටුවේය.

වෙන්නට යන්න දේ සඳාටත් සැකයක් නැත. දැනටත් හිතේ ගිනියමට යහමෙන් තෙත්ව ඇති නිසාවෙන්, දිවතෙන් තෙත්කරන්නට දෙයක් ද නැත. සඳා දෑස තදින් පියා ගනිමින් දත්මිටි කෑවේ "මයේ අයියේ ඉස් ඉස්සෙලා හංදා හෙමිහිට" ජයතුගේ ලිඟුහිස යෝනී විවරයට දැන් තදින් තෙරපෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"අහ්.... මයේ අම්මෝ... ආහ්...." එහෙත් ජයතුගේ ලිඟුව සඳාගේ යෝනියට ඇතුල් වුනේ හෙමිහිට නොවේය. ඒ වෙගවත් දඩබ්බර කමෙන්ය. සඳා බෙරිහං දුන්නේ, හිස් ගෙඩි තුනකට එලිය දුන් යෝනියට ලිඟුව විසල් නිසාවෙන් නොව, ඇගේ හිතට ජයතුගේ ලිඟුව විසල්ව දැණුන නිසාවෙන්ය.

ලිඟුව අපහසුවක් නැතුව යෝනිය රිංගුවත්, ඒ රංමැණිකෙගේ හා මුතුමැණිකේගේ යෝනියන් තුලට මෙන් මෘදුකවෙන් නම් නොවේය. සඳාගේ යෝනී විවරය වුවේ ජයතුගේ ලිඟුව වට තදින්ම වෙලෙමින්ය. ඇගේ යෝනී දෙතොලක් මුළුමණින්ම දෙපසට විවරවය. යෝනී සුදුර වට රත් පැහැ මස හිරට, හිරේ ජයතුගේ ලිඟුවට ඇලීලාය. සඳාට වෙදනාවක් නැතුවමත් නොවේය. "ආයේ මයේ විච්චියෙන් එකයි.." එහෙත් යහමෙන් හිරට, හිරේ ලිඟුව බැසී නිසාවෙන් සඳාට ඒ වෙදනාව මිහිරක්ය.

කුඩා යෝනියට, විසල් ලිඟුව පෙනුමෙන් කාමුකය. හිච්චං එකියකගේ යෝනියකට මහා එකෙකුගේ ලිඟුවක් රිංගුවා වැනිය. ලිඟුවේ තරම දරාගත නොහැකිව වු ඇගේ කැගැසීම හිච්චං එකියගේ මෙන්ය. කළට පසුව ලිඟුවට දැණුන හිර බවෙන් ජයතුගේ හිත ගිනි හැඟුවේය. ජයතු එක පිට එක ලිඟු පහර දුන්නේ ඒ උමතුවෙන්ය.

"ආහ්..., මයේ අම්මෝ... ඉන්ට බැරුවා.. ඉන්නට බැරුවා.." සඳා මේ හඬන්නේ වේදනාවටම නොවේය. මේ හඬන්නේ වේදනාව මුසුව දැණෙන මිහිර ඉවසුම් නැති තැනය. සේනට කිට්ටුවෙන්නට වත් නොහැකි, ජයතුගේ මේ වේගයටය.

"නඟාට රිදෙනවැයි..?" කයේ සැහැල්ලු බවෙන් වැදෙන සෑම ලිඟු පහරකටම ඇය පසු පසට ඇදෙන්නේය. ජයතු නැවත් ඇයව ලඟට ඇදගන්නේය. ජයතුට මැයව දැණෙනේ, පෙනෙන්නේ හිච්චම්ම එකියක් තරමටය.

"ආයේ අහනවා..., ඇතුල තැරිගැහෙනවා ආහ්... අම්මෝ.." සඳාට ඉවසුම් නැත්තේ ලිඟුව දිගැති නිසාවෙන්, ලිඟු හිස ගැබ් ගෙලේම දැවටීම නොව, ලිඟු බඳ විසල් නිසාවෙන් යෝනී ඉහල මස්කොට්ටත් ඇඹරී යන මිහිරටය.

"එහෙනං එපායෑ" වෙගවත් ලිඟුපහරක් "තග්" හඬින් දී ජයතු එක් වරම රතිය නැවතුවේය.

"මං එපා කියැවුවා යෑ..." ජයතුගේ ඒ ලිඟු පරහරෙන් සඳාගේ හිස මුදුනත් දෙදරා ගියේය. රතිය නැවතිම ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"එහෙනං ඕනැයි..?" ජයතු ලිඟුව නැවත එලියට ගත්තේය.

"ඔවු මයේ අයියේ මට ඕනැ..... ආහ්....." සඳාගේ මුවෙන් කෙදිරිය පිටවෙත්ම ජයතු තවත් වේගවත් ලිඟු පහරක් ඇගේ යෝනියට නිදහස් කළේය.

ජයතුගේ ලිඟු පහරේ වේගය දැණේනේ යෝනියට පමණක් නොවේය. සෑම ලිඟු පහරකටම සඳාගේ හීංදැරි කයත් දෙදෙරා යන්නේය. දෙනන ඉහල, පහළ "තප..., තප.." හඬෙන් වදින්නේය. හිස් මුදුණත් දෙදරුම් කනේය. සඳාට මෙවන් මුරණ්ඩුවක් මේ දැණුනාමය. එබැවින් ජයතුගේ පහලොස්වන ලිඟු පහරෙන් සඳාගේ යෝනි පත්ල කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"ආහ්.. මයේ අයියේ මට ඉන්ට බැරුවා... පුරුපුරු ගහනවා" සඳා මැස්සට එලා ඇති පැදුර ඇහිලි තුඩට ගුළිකොට ගත්තාය.

"මොකක් පුපුරු ගහන්නේ..?" ජයතුට ඇගේ ඉක්මණ වැටහුනේ කෙදිරියෙන්ම නොවේය. යෝනිය ඇතුළතින් දැනුන උනුහුමෙන්ය.

"මයේ විච්චිය අයියංඩී... මයේ විච්චිය" සඳා එය කෙසුරුවේ නම් දත්මිටි විකාගත් වගමය.

"අරකා තැරිගහද්දීන් මෙහෙවුවට ඉක්මණ වෙන වැයි..?" මේ පුරුෂ හිතය.

"ඒකයේ එහෙවුවෙන් තැරිගැහෙන්නේ නැතුවා අයියංඩී..., කොනහෙනවා විතරයි.. ආහ්.." ජතුගේ ලිඟුවෙන් වෙන මේ යෝනි තැල්ම හමුවේ, තමා මෙතුවක් සේනගෙන් විඳ ඇත්තේ කොණහා ගැනීමක් පණක් වග සඳාට සිතුවේ මෙවලේය.

"ඒකයේ මොකෙන්..?" ජයතුට දැණුන ඒ ආඩම්බරකමෙන් ලිඟු පහර තවත් වේගවත් වුනේය.

"ඒකගේ බාවගෙන් මට මෙහෙවුවට දැණෙන්නේ නැතුවා අයියංඩී..., මෙහෙවුවට දැණිලා නැතුවා... ආහ්... ආම්මෝ..." යෝනියෙන් ඇවිළන ගිනියම්, නහරයක්, නහරයක් පාසා ඇදෙන්නට ගත් වගක් වගක් සඳාට දැණුනාය.

"නහා මනාපයැයි මයේ බාවට.." ජයතු ඇයව දෙපයෙන් උස්සා, ඇයගේ යටි කය මැස්සෙන් ඉහලට ඔසව ගත්තේය.

"එහෙනං ඕනැයි..?" ජයතු ලිඟුව නැවත එලියට ගත්තේය.

"ඔවු මයේ අයියේ මට ඕනැ..... ආහ්....." සඳාගේ මුවෙන් කෙදිරිය පිටවෙත්ම ජයතු තවත් වේගවත් ලිඟු පහරක් ඇගේ යෝනියට නිදහස් කළේය.

ජයතුගේ ලිඟු පහරේ වේගය දැණේනේ යෝනියට පමණක් නොවේය. සෑම ලිඟු පහරකටම සඳාගේ හිංදැරි කයත් දෙදෙරා යන්නේය. දෙනන ඉහල, පහළ "තප..., තප.." හඬෙන් වදින්නේය. හිස් මුදුණත් දෙදරුම් කන්නේය. සඳාට මෙවන් මුරණ්ඩුවක් මේ දැණුනාමය. එබැවින් ජයතුගේ පහලොස්වන ලිඟු පහරෙන් සඳාගේ යෝනි පත්ල කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"ආහ්.. මයේ අයියාගේ මට ඉන්ට බැරුවා... පුරුපුරු ගහනවා" සඳා මැස්සට එලා ඇති පැදුර ඇහිලි තුඩට ගුළිකොට ගත්තාය.

"මොකක් පුපුරු ගහන්නේ..?" ජයතුට ඇගේ ඉක්මණ වැටහුනේ කෙදිරියෙන්ම නොවේය. යෝනිය ඇතුළතින් දැනුන උනුහුමෙන්ය.

"මයේ විච්චිය අයියාගේ... මයේ විච්චිය" සඳා එය කෙඳුරුවේ නම් දත්මිටි විකාගත් වගමය.

"අරකා තැරිගහද්දීන් මෙහෙවුවට ඉක්මණ වෙන වැයි..?" මේ පුරුෂ හිතය.

"ඒකයේ එහෙවුවෙන් තැරිගැහෙන්නේ නැතුවා අයියාගේ..., කොනහෙනවා විතරයි.. ආහ්.." ජයතුගේ ලිඟුවෙන් වෙන මේ යෝනි තැල්ම හමුවේ, තමා මෙතුවක් සේනගෙන් විඳ ඇත්තේ කොණහා ගැනීමක් පණක් වග සඳාට සිතුවේ මෙවලේය.

"ඒකයේ මොකෙන්..?" ජයතුට දැණුන ඒ ආඩම්බරකමෙන් ලිඟු පහර තවත් වේගවත් වූනේය.

"ඒකගේ බාවගෙන් මට මෙහෙවුවට දැණෙන්නේ නැතුවා අයියාගේ..., මෙහෙවුවට දැණිලා නැතුවා... ආහ්... ආම්මෝ..." යෝනියෙන් ඇවිළුන ගිනියම්, නහරයක්, නහරයක් පාසා ඇදෙන්නට ගත් වගක් වගක් සඳාට දැණුනාය.

"නහා මනාපයැයි මයේ බාවට.." ජයතු ඇයව දෙපයෙන් උස්සා, ඇයගේ යටි කය මැස්සෙන් ඉහලට ඔසව ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා... අයි.සීගේ බාවගෙන් විවිච්ඡේ අස්සක් මුල්ලක් නැර තැලුම් කද්දී... ආහ්... මයේ අයි.සී... දැණිනම් ඉවසුම් නැතුවා"

යටිකය එසවුන නිසාවෙන්, මැස්ස මත ඇත්තේ සඳාගේ ඉහල කොඳු ඇට පෙල හා හිස පමනක්ය. දෙපා පළල් කොට ඇති තරමෙන්, දෙපා මුල්ල පැළී යන තරමෙන් වේදනාවය. ලණු පොටක එල්ලා ලිඟු පහර දෙනවා වැනිය. ජයතුගේ විසිවැණි ලිඟු පහරෙන් සඳා සුරාංතයක් ලැබුවේ, ගැලුව මුත්‍රා කඳෙන් ජයතුගේ යටි කයත් තෙත් කරමින්ය.

"ගැළුවයි..." ජයතුගේ මදනේ මේ ඉහ ගැහුවා පමනක්ය.

"ආ..හ්... ඔවු.., මයේ අයි.සී ඔවු.. ඩිංගක් ඉන්ට.., ඩිංගක් ඉන්න්ට" සුරාංතයක් ලදත් නොකඩවා ලැබෙන ලිඟු පහර සඳාට ඉවසුම් නැත. එබැවින් සඳා තම කය කෙළිකොට ජයතුව වැලඳ ගත්තේ කෙටි විවේකයක් පතාය.

"දැන්නං කොහෙන්ම බැරුවා..." ජයතු ඇයව ඔසව ගත්තේය.

"ඉන්ට.. ඉන්ට... අයි.සී ඩිංගක් ඉන්න්ට" සඳාගේ දැන ඉබේටම ජයතුගේ ගෙල වටා එතැන්ය. දෙපා ඔහුගේ ඉහ වටා එතැන්ය.

ජයතුට සඳාගේ බර, හිච්චි එකියක් වඩා ගත්තා වැනිය. පිටස්තරයෙක් දුටුවා නම් දැරිවියක් හොවා සිටින පුරුෂයෙකු වැනිය. ජයතුට පහල වුනේ නැවුම් අදහසක්ය. මුතුමැණිකේ වලවුවෙන් ගෙනවිත් තිබුණ පොතක රූප සටහනක්ය. ජයතු ඇය ඔසවා ගත් වගම, ලිඟුව ඇගේ යෝනිය තුලට හෙමිහිට ඇතුල් කළේය. ඇගේ නිතඹෙන් ඔසවමින්, හා පහත් කරමින්, දිවියේ ප්‍රථම වරට නැවුම් ඉරියව්වක මිහිර සෙවුවේය.

මේ ඉරියව්ව මනරම්ය. ඇයව උස් පහත් කරන වාරයක්, වාරයක් පාසා දෙනනත් දැඩිව ලැමඳට ඇතිල්ලෙන්නේය. පොල් උලේ කලටියක් ලෙලී ගසන තරමෙන්, ලිඟුව ඇගේ යෝනිය ඇතුලටම කිඳා බහින්නේය. ඒ සැමට වඩා ජයතුට උමතුව ඇත්තේ, මෙතුවක් මුතුමැණිකෙගෙන් හා රංමැණිකෙගෙන් සතපගත නොහැකි වූ නැවුම් ඉරියව්වක් සඳාගෙන් විදගත් අපූරුවෙන්ය.

සඳා මෙවන් ඉරියව්වක මිහිර විඳ නැතුවා සේම, මෙලෙසත් රතියේ යෙදුන හැකි බව දන්නාත් අදය. යෝනී පත්ලටම ලිඟුව බහින්නේය. දෙනන යහමෙන් ජයතුගේ ලැමඳෙන් වජ්ජ වෙන්නේය.

මේ ඉරියව්ව මණරම්ය. හිතට දැනෙන වලක්ක කම වැඩිය. සුරාංතයක් අඟවරව සිටියත් ඇගේ හිත නැවත්ක ගිනිගත්තේය. සඳා ජයතුගේ මුව සිප ගනිමින්, ඔහුගෙ ගෙලෙන් වාරුව ගෙන, ජයතුට මණරම් සහයක් දුන්නේ තම වලක්ක කමෙන් හිත අවුලුවා ගනිමින්ය.

"මයේ අයිංඩියේ..., මෙහෙවුවට කවදාවත් ඉඳලා නැතුවා..." යෝනියට දැණෙන මිහිර පරයා සඳාගේ හිතට දැන් මිහිර දැන්නේ, මේ ඉරියව්වේ නැවුම් හා වලක්කබවෙන්ය.

"මාත් නැතුවා... අරුත් දෙන්නව මෙහෙම ඔක්කමට ගන්ට බෑ නෙව...." ජයතුට ඇයව බරක් නැත. හිතට දැණෙන්නේ හිච්චං එකියක් ගෙලේ එල්ලී සිටින මිහිරය. එබැවින් සඳාව උඩ පහළ කරනා ජයතුගේ වේගය තවත් වැඩි වුනේය.

"මෙහෙවුවට අඩියම වදින්නේ... ආහ්.." සඳාට දැන් ආයෙමත් ඉවසුම් නැත.

"මොකක්...?" රංමැණිකෙගෙන් හා මුතුමැණිකෙගෙන් විදිය නොහැකි වූ මේ මිහිරෙන් ජයතුගේ හිතත් කැලතෙන්ට ගත්තේය.

"අයිංඩියේ තඩි බාවා, මයේ විච්චිය තැරිගහන් ගොහින් අඩියෙම වදින්නේ" සඳාට මේ මිහිර ඉවසුම් නැත. ඇගේ මුවෙන් පිටවෙන අසැඟි බවත් ගිනියම්ය.

"මෙහෙවුවට කවදාවත් තැරිගැහිලා නැතුවැයි..?" ජයතුට මෙය ආඩම්බරයක්ය.

"මොකක් තැරි ගැහිලා..?" සඳාගේ ඉහමොලත් දැන් මේ මිහිරෙන් කැලතෙන්තේය.

"උඹේ විච්චිය නහා..., උඹේ විච්චිය..." කොෂ දෙකත් නලියන්නට ගත් නිසාවෙන් ජයතු ඇයව ලිඟුවට පහත්කොට ගන්න වේගය දැඩි කළේය

"මීට කලියෙන් ඩිංගක් හරි තැරිගැහුනානං..., ඒ උඹේ පුතංඩියගෙන් මයේ අයියේ උඹේ පුතංඩියාගෙන්.."

හිතට නැගුන මිහිරෙන් සඳාගේ අසම්මත හිත ඇවිලුනේය. ඒ පියා හා පුතු සමඟින් යහන් ගතවුන ගැහැණියකගේ වලක්ක කමය. ඉන් ඇගේ යෝනිය නැවතත් කැලතෙන්ය ගත්තේය.

"උඹ ඒකයේ එකාව ඉරුවැයි..?" ජයතුගේ හිතේ අසම්මතයත් ගිනි ගැහුවේ, පිය පුතු දෙදෙනා එකම ගැහැණියට සුතිය සැපයුව අසම්මතයෙන්ය.

"ආයෙ ඒකාගෙන් ගන්නට ඕන සේරම මං අරං ඇතුළා.." සඳාගේ යෝනී පත්ලෙන් නැගුන ගිනියම නැවතත් නහර තුලට රිංගුවේය.

හිටගෙන යෙදුන සංසර්ගයේ, ජයතුගේ විසිවැණි ලිඟ පහරෙන් සඳා නැවතත් සුරාන්තයක් ලැබුවාය. ඒ පෙර සුරාන්තයට වඩා හිතට දැඩි මිහිරක් හා, වලත්ත කමක් ඇගේ හිතට දැණෙමින්ය. වැඩියමක්ම ඒ මේ ඉරියුවේ නැවුම් බවෙන්ය.

"ආහ් මයේ අයියේ මට ආයෙම ගැලුවා... මට ආයෙම ගැලුවා.." ගතට පණ නැති වගක් දැනුන නිසාවෙන් සඳා ජයතුගේ ගෙල දැඩිව බදා ගත්තාය.

"මයේ ඉස්මත්තේ... නවත්තන්නං බැරුවා.."

ඇයගෙන් දැන් සහයක් නැත. දරදඬුව ගෙල බදාගෙනය. තවත් මේ ඉරියවුවෙන් ඉඳි එළක් නැත. ජයතු ඇයව බිමට බස්සවා, ඇගේ ඉහ නම්ම ගත්තේ බලහත් කාරයෙන්ය.

"මයේ අයියංඩි.. ඩිංගක් ඉන්ට..., ඩිංගක් ඉන්ට..." ගතට වාරුවක් නැති කමෙන් සඳා මැස්ස අල්ල ගත්තාය.

මුතුමැණිකෙට හා රංමැණිකෙට සමව, මැයට නිතබක් නැති තරමය. එහෙත් හීං දැරී කයේ තරමට නැතුවත් නොවේය. ජයතු ඇගේ තට්ටම් දෙකට "වාටාස්..., පටාස්" හඬින් පහර දෙකක් දුන්නේ, වරදක් කළ ගැටිසියෙකුට දඬුවමක් දෙන රිසියෙන්ය.

"ආහ්... මයේ අයියේ... රිදුම් දෙනවෝ.."

ජයතුගෙන් ලැබුණ අත් පහර සේනගේ හා පංඬුකගේ තරම් සුමට නැත. ලයාන්විත බවක් කොහෙත් නැත. මතක ඇති කාලෙකට ඇයට මෙවන් රිදුමක් මේ දැණුනමය. එහෙත් ජයතුගේ මේ මුරණ්ඩු අත් පහස ඇයට මිහිරක්ය.

"එහෙනං එපැයි..?" ජයතු එලෙස ඇසුවේ, ඇගේ හිව්වං නිතඹේ, තම ඇඟිලි සළකුණු රත් පැහැයෙන් මතු වුන දුකට නොවේය. නැවත නොහගා ඉන්ටත් නොවේය. හිතේ ගිනියමටය.

"ඕනෑ උනෙත් මෙහෙවුවක් වෙච්චකොට, එපා කියන්නෙ මොකට..?" සඳා නිතඹ දෙපසට වැනුවේ ජයතුගේ මේ මුරණ්ඩු අත්පහස නැවතත් අයදිමින්ය.

"තෝ පට්ට වලත්තියක්..." ජයතුගේ අත් පහර හතර පහක් නැවතත් සඳාගේ හිව්වං නිතඹ මතට පතිත වුවේ පෙරටත් වඩා වේගයෙන්ය.

"මලයගේ ගැණිව මෙහෙවුවට ගත්ත තෝත් වලත්තයෙක් මයේ අයිංඩි... තෝත් වලත්තයෙක්..... ආහ්... ආයෙන් මට ඉවසුම් නැතුවා... තවත් සැරට මයේ අයියේ තවත් සැරට.." සදාගේ ගත හිත නැවතත් ගිනියම් වෙන්නට ගත්තේය.

"ඒකා මෙහෙවුවට රිද්දන්නේ නැතුවැයි...?" ජයතු ඇගේ නිතඹ දෙපළ මැත් කොට ලිඟුව ඇගේ යෝනිය කිට්ටු කලේ, තවත් දෙතුන් විටක් දැනේ රළු පහස ඇගේ නිතඹට උරුම කරමින්ය.

"රිද්දලා ඇතුවා.. ඒත් මට දැණිලා නැතුවා... අයියංඩි තරම් උණ මුරණ්ඩු නැතුවා... ආහ්.." ජයතුගේ ලිඟුව යෝනි දෙතොල දෙබැකරමින් නැවතත් සදාගේ යෝනි පත්ල සිපගත්තේ, කයට කය වැදුන "තග්" හඬින් පැල්කොට දෙවනත් කරමින්ය.

දැන් යෝනියට වැදෙන පහරවල් දරදඬුය. යෝනිය ඇතුලත, මෙතුවක් ස්පර්ශය නොවුන මාණයන් මේ ඉරියවුවෙන් තැලුම් කන්නේය. වැදෙන සෑම පහරකටම හිස මුදුනත් හෙලෙවෙන්නේය. "ආහ්.., ආහ්...., ආහ්.." ජයතුගෙන් ලැබෙන සෑම පහරකටම ඇයට කෙදිරියකුත් නික්මෙන්නේය.

අන් හැම ඉරියවුකටම වඩා පුරුෂයෙකුට වේගය ගත හැක්කේ මේ ඉරියවෙන්ය. පෙරටත් වඩා ලිඟුව යහමෙන් හිරට බහින්නේය. එහෙත් ඒ හැමටම වඩා ජයතුගේ හිත කැලතෙන්නේ "ආයේ හිව්වි එකියක් ඉහ නැමුවා වයේ" සදාගේ මේ ඉරියවුවෙන් ඉන්නා විට ඇති පෙනුමය. එබැවින් ජයතු "තග්.., තග්" හඬ යහමෙන් නැගෙන්නට සදාට එක පිට එක ලිඟු පහර දුන්නේය.

එක පිට එක වැදෙන සෑම ලිඟුපහරකටම සදාගේ මුවෙන් නික්මෙන උනුහුම් කෙදි හඬත්, සිරුරු දෙක ගැටි නැගෙන "තග්.., තග්.." හඬත් ජයතුගේ පැලේ කටුමැටි බිත්තියට දරාගත නොහැකි වුනේය. ඉරිතලා ගිය කටුමැටියෙන් සිහිං වැලි කැට බිමට වැටුනේය. වහලයේ පොල් අතු වැස්මෙන් රොඩු බිමට වැටුනේය. එහෙත් දෙදෙනාටම එය වගක් නොවුනේය.

ජයතුගෙන් ලැබෙන වේගවත් ලිඟු පහරත්, නිතඹට රළු පහසත්, සදාට වැඩි වේලාවක් ඉවසුම් විඳින්නට නොහැකි වූවාය. යෝනි පත්ලේ නැවුම් මානයන් කැලතෙන්නට ගත් නිසාවෙන්, ඇයගේ ගත හිත නැවතත් ගිනියම් වූවාය. එහෙත් ඇය තවත් සුරාංතයකට මෙවර මුලපිරුවේ නම්, ජයතුගේ තිස්වන ලිඟු පහරෙන්ය.

"මයේ අයිගේ ආයෙත් වංගියක්... ඉසුම් නැතුවා... ඉවසුම් නැතුවා.." අනෙක් හැම සුරාංතයම ඇරඹුනේ යෝනියෙන් උවත්, ඇයට මේ සුරාංතය ඇරඹුනේ හිස මුදුනෙන්ය.

"විච්චිය පුපුරා ගහන වැයි..." ඇයගේ මිහිර වැටහුන නිසාවෙන් ජයතු තවත් දෙතුන් පහරක් ඇගේ නිතඹට නිදහස් කළේය.

"ආයේ අහනවා..., තඬි බවා වදිනේ හිස් මුදුනට.. ඉන්ට බැරුවා මයේ අයිගේ අයිගේ ඉන්ට බැරුවා.." සඳා දත්මිටි විකා ගනිමින් මැස්ස තරයේ අල්ල ගත්තාය.

"සුනිය කට මුලයැ..." ජයතු ඇගේ පියයුරුවට දැන තැබුවේ මෙවලේය.

"ආයේ අහනවා... දැන්නං ඉවසුමක් නැතුවා" ජයතුගේ දැනෙන් දෙනන දැඩිව මිරිකෙන විට සඳාගේ දෑසෙන් ගිණි පුළුඟුත් පිට වෙන්නට ගත්තේය.

"ඉඳා උඹට එහෙනං.." ජයතු සඳාගේ දෙනන මිරිකුවේ හිත්පිත් නැතුවමය. දෙනන මිරිකමින් ලිහ පහර දුන්නේ තම ගතේ සියළු වෙර ඉහට ගෙනය.

"ආහ්.... මයේ සංතෝ... දැන්නං ඉවසුම් නැතුවා... ඉවසුම් නැතුවා.." ගත හිත ගිනියම් කරමින්, මෙවර ඇගේ ඉහ ඉස්මත්තාවෙන් ඇරඹී සිවුවන සුරාංතය යෝනිය මත නැවතුම් ගත්තේ, ඇයට දෙතුන් විටක්ම මුත්රාත් නිදහස් කරවමින්ය. එහෙත් ජයතු එය තැකීමක් නොකොටම ලිහ පහර දුන්නේ, ඇගේ මුත්රා උනුහුමෙන් තම යටිවත් තෙමා ගනිමින්ය.

මෙතුවක් දිවියේ ලද උපරිම සුරාංත පෙලෙන් සඳා මද සිහියැති වූවාය. නික්මෙන සෑම හුස්ම පොදකටම "හම්.." කෙදිරිය මුසු වූවාය. මෙතුවක් අත්විඳ නොමැති නැවුම් පෙරළියක් කය ඇතුලේ ගිනියම් වෙන්නට ගත් වගක් ඇයට දැණුණාය. මේ නැවුම් පෙරළිය ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් "මට පණක් නැතුවා අයිගේ" ඇය ජයතුගේ කයේ එල්ලුණාය.

ජයතු මේ ඉන්නේ ගිනියමේ හිනිපෙත්තේය. ඔහුට දැන් කෙලෙස වත් නිමෙන්නට බැරිය. ජයතු මෙවලෙන් ඇයව මැස්ස මත තැබුවේ පරිස්සමට නොවේය. එහෙත් ඔහුගේ යන්තමට හො තිබුණ ඉවසුමත් ගිලිහුනේ, ඇගේ දෙනන මිරිකීමෙන් තම දැන කිරෙන් තෙත්ව ඇති වග දුටුව නිසාවෙන්ය. තවමත් ඇගේ දෙනන් පුඩු මතින් කිරි බිඳු වැස්සෙන වග දැකුමෙන්ය.

මැස්සේ දිගාව සිටි සඳාගේ අඩවන් දැසට පෙනුනේ ජයතුගේ හිස ලැමදට පහත් වෙන වග පමනක්ය. "මයේ අයිංඩි දැන්නං ඇතුවා" ඇයගේ හඬ කෙදිරිල්ලට සමය. එහෙත් ජයතු ඇගේ තන් පුඩුවක් මුවට ගත් සැණෙන්, තම සියලු ලේ නහරයන් මුකුළිත හා විකසිත වෙනවගක් ඇයට දැණින. දෙතන් පුඩු හිරි වැටෙන වගක් දැණින. දෙතන පුපුරු ගසමින් නලියන වගක් දැණින.

පංඩුකට උරුම කිර මුතුමැණිකෙගෙන් ඇරුන පසුව, ජයතුගේ මුවට තනකිරක රසය ආපසු දැණුනේ මෙදිනය. එම රසයෙන් ඔහුගේ රස නහර පිනා ගියේය. "මෙහෙවුව කලින් අමතක වුනා නෙව..?" විසල් දෙතන් හුරු දැනට මැගේ දෙතනත් හිච්චංය. ජයතු මාරුවෙන් මාරුවට, ඇගේ දෙතන, දැනින්ම මිරිකා, හිච්චං එකියට අයිති සඳාගේ තන කිර හිස් කලේ උමතුටෙත්ය.

"ආහ්..... මයේ අයිංඩි... මාව මරණට එපා.... ආහ්..." ඇයට නික්මුවේ පෙරටත් වඩා බයාදු හඬක්ය. එහෙත් තම සියලු ලේ නහරයන් මුකුළිතව හා විකසිතව නලියමින් තිබුණ මිහිර නිසාවෙන්, ඇය නැවත වරක් ක්ෂණික සුරාන්තයක් ලැබුවේ, පයේ මහපට හිල්ලින් ඇරඹුණ හිරියෙන්ය. එම හිරියත් ඇයට නිමා වුනේ නැවත වරක් ඇයට මුත්‍රා පහාවෙමින්ය.

සඳා මෙතුවක් එක් රතියකදි විද ඇති උපරිම සුරාන්ත ගණන තුණකි. එයත් සේනගෙන් නොව පංඩුකගෙන්ය. එහෙත් දැන් ඇය පස්වන සුරාංතයේ මිහිරත් විද හමාරය. එය නැවුම් අත්දැකීමක්ය. වෙහෙස බවත් දුරස් වෙන්නේය. ගතට නැවුම් ලෙයක් උනා..., හද ගැස්ම නැවත තිවාරව, නැගෙන නැවුම් ප්‍රාණය මණරමිය. පස්වන සුරාංතයෙන් ගතට ලැබුන, මෙතුවක් ඇය අත්විද නැති, නැවුම් ජවයෙන් සඳාගේ ගත හිත ඉපිළ ගියේය. එහෙත් මේ වෙනස, තම මොළයේ අධිකාම ආශාවන්ට දොරගුව විවර විමක් යැයි ඇයට නොතෙරුනාය.

දෙතන හිස් කරන ජයතුව ඇය පසෙකට තල්ලු කලේ කය කෙළිකොට ගන්නටය. ජයතු මැස්සෙන් බිමට වැටුනේය. ජයතුට සිතාගන්නට බැරි මේවත් හීං දැරි කයකට මේ ජයවය මෙවලේ කෙලෙසින් දැයි කියා නොව, සිහිසුංව සිටි ඇය මෙතරම් ඉක්මණින් නැගිටිටේ කෙලසක දැයි කියාය.

"අයිංඩි උඹ මාව මරණට හැදුවා.." මැස්සේ බිමට බැසි සඳා කඩා හැළුන කෙහේ රැල්ල හිස මුදුනට ගැට ගසා ගත්තේ දේව වරමකින් පරළවුන විලසින්ය.

"උඹට ඕනෑ කියැවුවේ එහෙමටනේ" ජයතු නැගිටින්නට හැදුවේය.

"ඔවු.. මට උඹෙන් ඕනෑකම තිබ්බේ එහෙවු සුකයක් තමා.." සඳා ජයතුට නැගිටින්නට ඉඩක් නොදී, ඔහුව නැවත ගොම පොළව මත පෙරල ගත්තාය.

"මටත් නහා උඹෙන් ඕනෑ එහෙවු ගිනියමක් තමා.." ජයතුට ඇගේ පිම්ම සැකයක් නොවින.

"මොන..?" සඳා ජයතුගේ ඉහ දෙපසින් දෙපා දමා යෝනිය ලිඟුවට කිට්ටු කළාය.

"උඹේ හිව්වං විව්වියෙන්, මයේ බාවාව පතුරු ඇරගන්ට තමා.." ජයතු නැවතත් ඇගේ දෙතන් දැතින්ම මිරිකුවේය.

"පොල් උල ඇණගන්ට..?" සඳා යෝනී දෙතොල ලිඟ හිස මත තබා යන්නමට පහත් වූවාය.

"ඔවු.. උඹට කියලා පොල් ලෙල්ලක් උලාගන්නට තමා" ජයතු එක් වරම යටි කය උස්සා, සඳාගේ යෝනියට ලිඟුව ඇතුල් කළේය.

"ආහ් අයියංඩ් උඹ හිතක් පපුවක් මහා නරුමයෙක්..." යන්නමට හැකිලී තිබුණ යෝනී සිදුර නැවතත් ඉරිතලා ගිය වගක් සඳාට දැණුනාය.

මෙවන් උලක් මත ලේලි පොල් වීමත් ගැහැණියකගේ වාසනාවක්ය. සඳාට ඉවසුම් නැත. ජයතුගේ ලැමදට දැන බර කළ සඳා, "වප.. වප.." හඬ නැගෙන ලෙසට තම යෝනිය ජයතුගේ ලිඟුව මත උස් පහත් කළේ උමතු වෙත්ය.

"ජයතු අයියංඩ්ට මං ලෙලි පොල් හැහැවුවා" ගමේ අනෙක් ගැහැණුන්ට නැති වාසනාවක් තමාට හිමිවීමේ ආඩම්බරයෙන්, සඳාගේ වේගය තවත් වැඩිවින. ඇයටත් වඩා ඇගේ දෙතන උඩ පහළ යන වේගය වැඩි වින. සැබැවින්ම සඳා ජයතුගේ ලිඟුව තැරිගැහුවා නොව, ඇය උඩ පැන නටමින් තම යෝනිය උමතු වෙත් තැරිගහා ගත්තාය.

ජයතුගේ ලිඟුව මත ගැහැණුන් දෙදෙනෙක් උල තබා ඇතත්, ඒ සඳා තරමට දඩබ්බරව නොවේය. තම කයේ බර නිසාවෙන්, මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකෙන් උල තබාගෙන ඇත්තේ තාලයටය. එහෙත් සඳාගේ ගත සැහැලුවය. ලැමදට දැන තබා වාරුව ගෙන ඉහ ගස්සා ගන්න වේගය වැඩිය. විටෙක උක්කුටික ඉරියවුවෙනුත්, තවත් විටක, කය මත දිගාව සයනා ඉරියවුවෙනුත් මේ වෙන මුරණ්ඩුව මණරමිය. හිව්වි එකියක් මෙන්ය. හිව්වි එකියගේ දහකාරකම මය.

"ආහ්... මයේ නහා..., බස්සන බැස්සිල්ලට මයේ බාවා තැරිගැහිලා" ජයතු කීවේ මුසාවක් නොවේය. මුතුමැණිකෙගේ හා රංමැනිකෙගේ යෝනියන්ට වඩා මැගේ යෝනිය හිරය. ලිඟු හිස යෝනිය ඇතුළත මස දැඩිව බදාගත් වගයමය.

"අරුත් තැරිගහා ගද්දී, අයියංඩිට මෙහෙවුවට සුක්කේ නැතුවැයි..?" සඳාට සිහි වුනේ මුතුමැණිකේ හා රංමැණිකෙවය. ඔවුනගේ සිරුරු මොහු සේම සද්දන්තය. නිතඹ විසල්ය. යෝනි පැල්ම හා සිදුරත් ඇත්තේ විසල්වය.

"නහාට තරම් උන්ට මෙහෙවුවට දාගලේ දාන්ට බැරුවා.. උන්ගේ විච්චිටත් මෙහෙවුවට හිරට බහින්නෙ නැතුවා" ජයතුට මේ මිහිර මණරමය. ඉවසුම් නැත්තේ මැගේ මේ ගැසිලේ වේගයටය. ඉන් නික්මෙන "වක.. වක.." හඬටය.

"ඒත් මයේ විච්චිය වයේ උන්ගේ පුක්ගැට්ටාව හිරට ඇතුලා නෙව..? ආහ්... මයේ අයියංඩි... ආයෙත් මට ඉවසුම් නැතුවා" කොතරම් දඩබ්බර උවත් සඳාට මෙවරත් මේ පහස වැඩිවෙලාවක් ඉවස සිටින්නට නොහැකි වූවය. මුතුමැණිකෙට හා රංමැණිකෙට දිය නොහැකි සැපක් මොහුට තමා දුන් ආඩම්බරයෙන් යෝනි පත්ල ඉකි ගසමින් හඬන්නට ගත්තාය.

"ඒත් දැන් මේ තරම් හිරට නැතුවා..."

ඇගේ ගත හිත මිහිරට නලියන නිසාවෙන්, ඉබේටම අඩු වුන ඇගේ වේගය මහ හරවා ගන්නට, ජයතුත් ඉහ ගස්සන්නට ගත්තේය. එහෙත් ඇගේ වදන් තුලින් නැගුන නැවුම් අදහසිකින්, මේ සෑම වේගයක්ම පරයා ජයතුගේ හිත ගැස්සෙන්නට ගත්තේය.

"මයේ අයියේ.... දැන්නං ආයේත් මට ඉවසුම් නැතුවා... මට බැරුවා..., මට බැරුවා...." හයවන සුරාංතයත් විඳි ගනිමින් සඳා ජයතුගේ ඇඟ මතට කපා හෙළුව රඹු කඳක් ලෙස කඩා වැටුනාය.

ඉස්මත්තේ තිබෙන මිහිර මෙලස අතර මහ බැස ගිය පළමු වර මෙය නොවේය. දැන් නම් තවත් ඉවසන්නට ජයතුටත් බැරිය. ජයතු ඇයව ගොම පොළවේ දන නම්ම ගත්තේ, මෙවර පෙර තරම් බලහත් කාර කමකින් නොවේය. දැන් දැඩි අපහසුවක් නැති නිසාවෙන් සඳාත් දන නැමුවේ කැමතෙන්ය.

"මලයා තවම මේ හිච්චං පුක්ගැට්ටාවට වග කියලා නැතුවැයි" නැවතත් යෝනියට ලිඟුව ඇතුල් කළ ජයතු, නිතඹට පහර දෙක තුනක් ගැසුවේ, නිතඹේ දෙපළු මැත්කොට ගුද සිදුර දෙසත් බලමින්නේය.

සඳාගේ ගුද සිදුර සිහිය. මඳ කලු පැහැතිය. රැළි වැටුන ගුද වැස්මේ අග්ගිස්ස රත් පැහැතිය. ජයතුගේ හිතත් නලියෙන්තේය.

"මයේ අම්මෝ නැතුවා.." ලිඟුවෙන් දැණෙන මිහිර පරයා සඳාගේ හිත බියෙන් තැති ගත්තේය.

"මොකද බය යැ..?" ජයතු තම ඉහ ගස්සා වේගය වැඩි කළේ, දැන් කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර පැහෙන උනුහුමත් ඉවසිය නොහැකිම තැනය.

"ආයේ අහනවා.. ආහ්...."

"මං නං සුදුමැණිකෙගේ පුත් ගැට්ටාව දිහා ඉවසුමෙන් බලා හිටියේ නැතුවා.., ඇදලා ඇත්ත දමලා ඇරියා එපාම කියද්දී..." එකල මුතුමැණිකේ ගැටිසි සමයෙදිම තමා ඒ කළ බලහත්කාරම සිහිව, ජයතුගේ හිත මෙවලෙන් කැලති ගියේය.

"අපේ එකාට මං කීවත්.. එහෙම වෙන එකක් නැතුවා.." ඇය කීවේ සැබෑවක්ය. ලෙංගතුව නිසාවෙන් සේන විටෙකත් සඳාට බලහත්කාර කමක් කරන්නේ නැත. තරමකට හෝ කළා නම් මේ ලහක ඉඳය.

"මෙහෙවුවට ලෙංගතුව වැඩක් නැතුවා.." ජයතු පහර කිහිපයක් නැවතත් ඇගේ නිතබට වැරෙන් නිදහස් කළේය.

"ආහ්... ඔවු මයේ අයිසංඩි ඔවු..... ගැනියෙක්ට මෙහෙවු වෙලාවට ඕනැත්තේ මේ දඩබ්බරකම තමා. හිත කකියන්නේ බලෙන් නමලා ඇත්ත දෙකක් ඇතලා දාන සුකේම තමා...." නැවතත් සුරාංතයකට අර අදින ඇගේ හිතට, ජයතුගේ වේගවත් අත් පහරෙන් දැණුනේ තිවාර මිහිරක්ය.

"ඔවු මයේ අයිසංඩි ඔවු..... ගැනියෙක්ට මෙහෙවු වෙලාවට ඕනැත්තේ මේ දඩබ්බරකම තමා" සඳාගේ මුවෙන් නික්මුන වදන් පෙළෙන්, මෙතුවක් අපහසුවෙන් තෙරපන් සිටි ඒ ආශාව ජයතුගේ ඉහ මුදුණෙම කැලතෙන්ට ගත්තේය. ඉහ මුදුණෙම කැලතෙන්ට ගත් මිහිර ඒ "හිත කකියන්නේ බලෙන් නමලා ඇත්ත දෙකක් ඇතලා දාන සුකේම තමා" ඇගේ මේ වදන් පෙළෙන් තවත් තිවාරව ගියේය.

"ඒකටත් ඕනෑ කියන්නේ එහෙවුවටනේ.." හිත ඉවසුම් නොදුන් ජයතු, සඳාගේ හිංදැරි ඉහ දෙපසෙන් තදින් අල්ල ගත්තේ, නිත්ඔ දෙපළ ඇත් කොට බේට පිඩකුත් ඇගේ නිතඔ දෙපළ අතරට දමමින්ය.

ගුද සිදුර මතට දැණුන ජයතුගේ බේට පිඩේ උණුහුමෙන් සදාගේ හිත ගැස්සින. ජයතුගේ දැනෙන් ඉහ හිරවෙන විට ඇගේ ගත දහඩියෙන් පෙහිණ. හිත ගිණියමට තමා කී වදන් පෙළේ ගැඹුර ඇයට වැටහුනේ දැන්ය. තවත් සුරාංතකය මිහිරකට අරදිමින් සිටි ඇගේ මිහිර කෂණිකව පලා ගියේ, හද ගැස්මත් තිවෘර වෙමින්ය..

"අනේ අයියංඩි... එහෙවුටනං එපා... එහෙවුවටං එපා..." ඇය මංදකට හසුවුන මුව පොවුවෙකුගෙ පත ගැහෙන බියෙන් ජයතුගෙන් ගැලවෙන්නට පොර බැදුවේය.

"ආයේ අත අරින්ට මං අල්ල ගත්තේ නැතුවා" ඇගේ දැහලිල්ල ජයතුට බරක් නොවේය. යෝනියෙන් ඉවතට ගත් ජයතුගේ ලිහුව සදගේ ගුද සිදුර වෙත ඉලක්කය ඇල්ලුවේය.

සදා වලවුවෙන් පිටත්ව වැඩි වෙලාවක් යන්නට පෙර සේන වලවුවට පැමිණියේ තම කායී ජයග්‍රහණයෙන් ඉටුකොටය. එහෙත් ඒ වග කියන්නට ජයතු වලවේ නැත. නිවසට පැමිණියත් ජයතු තවමත් නිවසට පැමිණ නැත. "සදාව ගෙදෙට්ට බාස්සාන හේනට ගියාද දන්නේ නැතුවා නෙව...? මං එහෙනං ගෙදෙට්ට ගිං ආයේ එන්නං" හෙට බදු අත්තිකාරම් මුදලක් උදෙමම දිය යුතුය.

සේන මුතුමැණිකේගෙන් සමුගෙන තම නිවසට ගියත් සදාත් තවම නිවසට පැමිණ නැත. සදා වලවුවෙන් පිටත්ව හෝරා දෙකකටත් වැඩිය. "මුං දෙන්නා කොහේ වහං උනාද..?" මිනිලා හදා දුන් කහට ගුරත් හිස් කරමින් සේන සිතුවේ ඒ ගැනය.

ගමණ කරත්තේ නිසාවෙන් සේනගේ නිවසට යායුතු වන්නේ ජයතුගේ නිවස පසුකොටය. සේනගේ කරත්තය මිදුලේ තිබෙනු දුටු නිසාවෙන්, වලවුවෙන් පිටත්ව ගෙවුන තුන්වැණි හොරාවේ ජයතුගේ කරත්තය මිදුලේ නතර වීන.

"ගෙදෙට්ට ගියත් නැතුව හංදා මොකෑ උනේ කියලා හිතාගන්නට බැරුව උන්නේ..?" ජයතුගේ කරත්තය මිදුලේ නවතිත්ම සෙන බරාදයෙන් එලියට බැස්සේ සදා දෙස බලමින්ය.

"එන ගමන් හේන දිහාට ඩිංගක් ගෙහුන් ආවා.." පැණය අසුවේ සදාගෙන් උවත් පිළිතුරු බැන්දේ ජයතුය. සේනගේ මුහුණ දෙස බලන්නට බැරිකමෙන් ඔහු එලෙස කීවේ අහක බලාගත් වගමය.

සදාටත් මෙවලේ හිමියාගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සිහිං විලියක් දැනිණ. ඇය කරත්තෙන් බැස්සේ අපහසුවෙන් උවත්, ඒ වග හංගා ගෙනය. ඇය අඩියට දෙකට මුතුමැණිකේ අසලට ගියෙන් ඒ නිසාවෙන්ය.

ඇය ඇඳ සිටින්නේ තම හැට්ටයක්ය. ඇගේ හැට්ටය අතට ගුළිවය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගුනේ, තම හැට්ටය හිච්චත් සදාගේ උඩුකට නොගැලපුන නිසාවෙන්, රෙද්දක් පොරවාගත් වගක් පෙනුන නිසාවෙන් නොව, සිදුව ඇති කාරණය වැටහුන නිසාවෙන්ය.

සේනටත් දැන් සිදුව ඇති දේ පැහැදිලිය. කේන්තියක් තරහවක් නැතත්, හිතට දැණුන මේ හැඟීම නම් ඔහුට නුහුරුය. ජයතුට මුහුණ දෙන්නට ඔහුටත් හිතක් නැත. එහෙත් හෙට දිනයේ බදු අත්තිකාරම් මුදලක් ගෙවිය යුතු නිසාවෙන් කතා බහා කළයුතුමය. සේන ජයතු අසලට කිට්ටු උවත් දැස තිබුණේ නම් ඔහු වෙත නොවේය.

"මොකද කොර ගහන්නේ..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය. දෙදෙනා නිවස තුලට ආවේ හිමියන් දෙදෙනාට කතා බහක් කරගන්නට ඉඩ හැරය.

"කොර නොගැහැවුනං තමා පුදුම වෙන්ට ඕන..." තමා දැන් සුළුවේලාවකට කලියෙන් රතියේ යෙදුනේ මැගේ හිමියා සමඟින්ය. මුතුමැණිකේ හමුවෙන් සදාට විලියක් නැතුව නොවේය. ඇය පිළිතුරු දුන්නේ බිම බලාගත් වගමය. නොන්ඩි ගැසුවේ නම් යෝනියේ අපහසුවට නොව ගුදයේ අපහසුවටය.

"ඒකත් එහෙමෙයි.. ඉස් ඉසෙලම වෙච්චකොට සැරටම වදින්නට ඇති මයේ හිතේ..?" මුතුමැණිකේ කෙලින්ම ගියේ මුළුතැන් ගෙටය.

"ආයේ අහනවා... එහෙවුක් වුන පළමුදාවත් මෙහෙවු අමාරුවක් දැණුනේ නැතුවා.." අපහසුව නිසාවෙන්ම සදා බිම බලාගත් වගම මුළුතැන්ගේ බංකුවේ ඉඳ ගත්තාය.

"මේ.. ඔළුගෙඩි දෙක තුනක් එලි බැහැලත් ඇතිකොට..?" මුතුමැණිකේ සිනහාවෙන්ම බේතලය ලිප තැබුවාය.

"අකංඩි කියලා තිබ්බ හැටියට නොවැ හිතාන හිටියේ.., කවුද දන්නේ මේ.., මේ... මෝල්ගහක් වයේ කියලා.." සදාට සිනහවක් ඇතත්, ඒ සතුටු සිනහව මුතුමැණිකේ හමුවේ එළිදක්වන්නට සදාට තවම විලිය ය. එහෙත් ඇය ඒ වගක් කීවේ නම් මුළුතැන් ගේ මුල්ලේ ඇති වංගෙඩිය දෙස බලා නොව, පැත්තකට හේත්තු කොට ඇති මෝල්ගහා දෙස බලමින්ය.

"ඕකට නොවැ දත කැවේ.. දැන් උබේ හිත පිරිලැයි..?" ඇය මුහුණ දෙස නොබලන නිසාවෙන්, මුතුමැණිකේ ඇගේ නිකටෙන් අල්වා, සඳාගේ දෑස තම දෑස් වෙත හරව ගත්තාය.

"අපේ අක්කට පිං.." සඳාට කියන්නට ලැබුණේ එපමණක්ය. ඇගේ දෑසෙ කඳුළු කැට ඉබේටම එලියට පැන්නේය.

"උඹ සතුටු උනා නං ඒක මයේ හිතටත් සතුටක්" තම බඳ වටා එතුන සඳාව, මුතුමැණිකෙන් වැලඳ ගත්තේ හිතේ හිතේ කිසි කහටක් නැතුවමය.

බේතලයේ වතුර ඇත්තේ අඬක්ය. මිණිත්තුවක් පමණ දෙදෙනාගෙම මේ ලොංගතුව පැවතියේය. ගිනී සැර වැඩි කමෙන් වතුර කේතලය නටන්නට ගත්තේ, දෙදෙනාගෙම සතුට වෙනුවෙන්ය.

"මේ... එහෙවුවේ සතුට හරි හැටියටම දැණුනේ අද තමා.." සඳා නැවතත් බංකුවේ ඉඳ ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"ඔය හැටියටම ආමාරුවක්...?" මුතුමැණිකේ එය දුටුවාය.

"මේ.., මේ.., ඉස් ඉස්සෙලාම අනෙක් පැත්තත් අදම වෙච්චකොට.." ගතට වෙහෙසක් අමාරුවක් ඇත. එහෙත් හිතේ සතුට නිසාවෙන් සඳාට නැගුණේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

"ඉස් ඉසෙලම වෙච්චකොටත් පොඩි පහේ එක් යෑ... ඉතිං අමාරුවක් නැතුව තියේ යෑ... මේ.., ලේත් පනින්නට ඇති මයේ හිතේ.." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"ආයේ අහනවා... පැලිලා ගිහිං වයේ වේදනාව.. "සඳා ඒ තම වේදනාව කීවේ සතුටු හිතෙන්ය.

"නැතුව තියෙයි යෑ.. ඉස් ඉසෙලම කලා ඇත්තේ පොඩි පහේ එකකින් යෑ" මුතුමැණිකේ සිනහව තරම් උස් හඬින් නික්මුණේය. එහෙත් ඇයට සිහිපත් වුනේ තම පළමු අත්දැකීමත් මෙයම නොවේදැයි කියාය.

"අපේ අක්කටනං හිනාව.., මට නොවැ අමාරුව.. ඇවිදගන්නටත් බැරුවා.. බෙහෙතක් හේතක් කරන්නටත් වෙයිද කියලත් බයෙන් බැරුවා.. එහෙවු තැන වෙඳ මාමංඩියට පෙන්නුවනින් හෙම දන්නවා නෙව කෙලවර තැනත්.." සඳා නැගුවේ සුදුර නෝක්කාඩුවක්ය.

"හරියට මේ මට ඕනෑවට කොරගත්තා වයේ නොවැ උඹ මට නෝක්කාඩු තියන්නේ" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන්ම තේ කහට කෝප්ප තුනක් පිළියෙලකොට අහරවර වූවාය.

"මේ... ඩිංගක් බලන්ට බැරිද.. මේ.., අත් බෙහෙතක් වත් කොරන්ට වෙයිද කියලා" සඳා ඒ වගක් කීවේ බිම බලාගත් වගමය.

ජයතුටත්, සේනටත් තේකහට පිලිගැන්ව මුතුමැණිකේ සඳා කැටුව කාඹරයට ගියාය. රෙද්ද ඉස්සුව සඳාගේ ගුද සිදුර දෙස ලාම්පුව කිට්ටුකොට පරික්ෂා කළාය. දෙතුන් පොළකම සිහිං ඉරිතැලුම් ළකුණුය. රත්පැහැයෙන් මද ඉදිමුණ් ගතිය නම් මණරමය. මුතුමැණිකේට තම අත්දැකීම කලියෙන්ම සිහිව තිබුණ නිසාවෙන්. ඒ මතකයෙන් ගත් තෙල් බිඳු කිහිපයක් ඇගේ ගුදය වට දැවටුවාය. ඒ තම මේ අද්දැකීම ලැබුව පළමු දිනයේ, යසවති ඇගේ ගුදයවට බෙහෙත් තෙල තැවරුව අපුරුවෙන්ය.

"යහමෙට දෙපැත්තටම වැදිලා ඇති හැඩයි" සඳාගේ යොණියත් රත්පැහැයෙන්ය.

"ආයේ අහනවා... ඔක්කමට ගෙනත් ඇත්තා නෙව..?" ඉහ රෙද්ද හඳා ගනිමින් සඳා ඒ වග නම් කීවේ ආඩම්බරයෙන්ය.

"මොකක්..?" මුතුමැණිකෙට එය නොතෙරුනාය.

තාමාව පොඩි එකියක්ව මෙන් වඩාගත් ඔහු, ඒ ඉරියවෙන්ම ලිහුව යෝනියට ඇතුල්කළ හැටිත්, තමාව උඩ පහළ කරමින් ඒ ඉරියවෙන් රතියේ යෙදුන හැටිත්, එම ඉරියවේ නැවුම් බවත්, එතුලින් දැණුන නැවුම් මිහිරත්, සඳා හෙලිකලේ උපාරුවෙන්ය. ඒ මුතුමැණිකෙට හා රංමැණිකෙට නොහැකි වූ තමාටඑය ඉටුකරන්නට හැකි වූ ආඩම්බරයෙන්ය. එහෙත් එම කතාව "මං එහෙවුවේ විස්තේ පස්සේ කියන්නං" සඳා කීවේ නිවස ඉදිරිපසින් ඇසුන අමැතිම නිසාවෙන්ය.

"තවත් දෙතුන් දවසක් උදේ හවා ගාගනීන්. මේ.., පිටිපසාවේ ගිනියමට හිත නං... තවත් දෙතුන් දවසක් යන්ට ඇරලා ආයේ වංගියක් කොණහා ගන්ට වෙයි.. නැත්තං ඇරෙන්ට බලයි.. අනික මේ හරි හැටි පදන් වෙන්ට නං හත් අට දවසක්ම අල්ලන්ට වෙනවා නොවැ. එතකන් අමුවටම නැතුව තෙල් ඩිංගක් හවල් එකෙත් උලලා, උඹෙත් උලාගෙන තරකක් නැතුවා.. එතකොට ඒ හැටි අමාරුවක් දැනෙන්නේ නැතුවා" කාඹරයෙන් ඉවතට එන විට මුතුමැණිකේ, බෙහෙත් තෙල් බොතල ඇය අතට දෙමින්, මේ අද්දැකීම ලද පළමු දවසේ, යසවති ඇයට දුන් ඔවද මෙදින ඇය සඳාට දුන්නේ සිනහාවෙන්ය.

"මෙතුවක් කල්මැරුවේ අපරාදේ කියලා හිතන කොට... මේ.. අපේ අක්කා ආයේ හිතක් ඇත්දත් අහනවා..." විලියක් ඇතත් සඳා ඒ හිත මුතුමැණිකෙගෙන් සහව ගන්නට නොසිතුවාය.

"එහෙනං මොකෝ.., ඉදිමුම බහිට දෙතන් දවසක් ඇරලා, තෙල් ඩිංගක් අතුල්ලගෙනම ඇල්ලුවනං අහවරයි" තවත් වැඩි කතා බහක් බැරි නිසාවෙන් අසැබි වදනෙන්ම මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒත් ඉතිං මේ.. ආයේ කවදා කොහොමවෙයිද කවුද දන්නේ..?" ඇගේ හිත සලිතව ගියේ එය සිහිපත්වය.

"ආයේ දැන් ඒ මහා එකාවම ඕන නැතුවා එහෙවුවට පදංචෙන්ට.., ඇරෙන්ට කොණහැනුත් මදැ.." ඇය කී දේ වැටහුන මුතුමැණිකේ ඔවදනක් දුන්නේ, දැන් සේන උවත් පංචුක උවත් කමක් නැතැයි කියාය.

සඳා නිවසෙන් ඉවතට එන විට ජයතුට ඇය දෙස බැලුණේ ඉබේටමය. ඇය හැට්ටය මාරු කොට ඇත. දැන් ඇය ඇඟලා සිටින්නේ දියණියගේ හැට්ටයක්ය. දෙතන් වැසෙන කෝම් පිට්ටුව තදැති නැති බවෙන්, රැලි වැටෙන අපුරුවෙන්, දියණියගේ හැට්ටයත් ඇගේ කයට ලිහිල්ය. "ආයේ හිව්වං එකියක් තරම ම තමා" එහෙත් ඔහු මෙවලේ ඒ සතුටු සිනහව සැවොගෙන්ම සහව ගත්තේය.

කරත්තයට නැගි සේන හා සඳා අතර නිහඬියාව මිණිත්තුවක් දෙකක් පැවතින. සඳාගේ හිතටත් අමුතුය. සේනගේ හිතටත් අමුතුය. එහෙත් මෙලස තරහවෙන් මෙන් ඉන්නට බැරිය. සේන තම හඬ අවදි කරන්නට සිතුවේ එබැවින්ය.

"හිතැවුවේ නැතුවා මෙව්වර ඉක්මනටම වෙයිය කියලා.." සේන එය කීවේ සැහැලුවෙන්ය.

"එහෙම හිතාන මාත් ගියේ නැතුවා.., එහෙවුවට හිතලා කරත්තයට නැග්ගෙන් නැතුවා.., මේ.., කුළී සල්ලි බේරුවැයි.." විලියක් ඇතත්, හිමියට එය හෙලිකරන්නට සඳාට හිතක් නැතුවත් නොවේය.

"හම්... ඒවා අවහවරක් කරා... මේ.., අමාරුවක් ඇතුවා වයේ..?" සේනගේ හිතටත් අමුතුය.

"හම්... මේ..., ඩිංගක් වයේ..., ලොකි බත ලිපතියලා තිබ්බැයි..?" කියන්ට අවැසි උවත් වදන් ගැලපෙන්නේ නැත.

"මං එද්දී බත ලිපේ තිබ්බේ.. මේ.., මේ.., හිත සැනැහුනානං කමක් නැතුවා" ඇගෙන් අහන්නට දහසක් දේ ඇතත්, ඔහුටත් වදන් නොගැලපෙන්නේය.

"ආයේ ඒ හිත උපරිමයෙන්.. මේ.. හොඳක් මාළුවකුත් හදන්ට ඇති නොවැ.."
කරත්තය ගැස්සෙන විට නිතඹට අමාරුය. සඳා කරත්ත වහලේ පොල්ල අල්ලන්, නිතඹට දැනෙන බර අඩුකොට ගත්තාය.

"හම්.. දැක්ක හැටියටනං මාළු පිණි දෙක තුනක්.."

නැවතත් දෙදෙනා අතර පැවැතියේ මද නිහඬ බවක්ය. දෙදෙනාගේම හිත විලියෙන් ගැහැන්නේය. එහෙත් මෙවර ඒ විලිබව බිඳ කතා බහා ඇරඹියේ සඳාය.

"මේ.., මේ.., අයි.යං.ඩි මොකුවත් කීවැයි..?" සඳාට ඇවැසි එයය.

"එහෙවුවා ගැන මුකුවත් නැතුවා..."

"හම්... මේ..., මේ..., අයි.යං.ඩි කියන්නටය කියැවුවා..., මේ..., සුදුමැණිකේ අක්කංඩි මණාපනං අයි.යං.ඩිගේ අකමැත්තක් නෑය කියලා.." සඳා ඒ වගක් නම් කීවේ සේනගේ මුහුණ දෙස හොරහිං බලමිනිස.

"සත්තටම..?" සේනගේ මුහුණේ සිනහවක් ඇදී ගියේය. එබැවින් ඔහුට සඳාගේ මුහුණ දෙස බැලුනේ ඉබේටමය.

"හම්.. ඔයැයිට කියන්ට කිවුවා..., ඒ වගක් ඔය අක්කංඩින් අද හෙට කියන්නංය කියැවුවේ" සඳා මුහුණ පහත්කොට ගත්තාය.

"විශ්වාස කොරන්ටත් බැරුවා නෙව..?" සේනගේ හිත දැන් සතුටෙන් ඉපිලය.

"දැන් ඉතිං මේ.. මේ.. කොයි කයෙන් හිත සැනහිලා නෙව.." ඔහුගේ හිත සතුටෙන් නිසාවෙන් සඳාගේ හිතටත් සතුටුය.

"ආයේ අහනවා..." සේනට වෙන දෙන්නට පිළිතුරක් නැත.

"මේ.., මේ..., මයෙ ගැන හිතේ කහටකුත් නැතුවා නෙව..?" සඳා ඔහුදෙස බැලුවේ යටහිංය.

"සත්තෙන්ම නැතුවා.. මම නොවැ ඉඩක් දුන්නේ.." ඔහුට දැන් එය වැඩක් නැත.

"මේ.., මේ..., තව එකක් තියේ කියන්ට.." සඳාගේ වදන් පෙළ එය හෙළිකරනට විලියේ ගැහුනේය.

"ආයේ මොකට විලියක්... හිතේ තියෙන දෙයක් මොකද කියන්න බැරි.. මං අහිතක් හිතන්නේ නැතුවා.." සේන කරත්ත බඳෙන් පිටුපසට හැර සඳාගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"මේ..., මේ.. අද මේ.. දෙපැනෙම උනා නෙව" ජයතුගේ බැල්ම අමුතූය. සඳාට විලිය අඩුවක් නැත. සඳා කරත්තෙන් එපිටහා බලා ඒ වගක් කිවේ එබැවින්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි.." සේන කරත්තය ඉදිරිය බැලුවේ මෙතැන් සිට මහේ වලවල් ඇති නිසා වෙන්ය.

සේනගේ මුවේ ඇඳුනේ සිනහවක්ය. "එහෙනං මේ ඒක තමා අමාරුව" හිතට සිහිං ගිනියම්ක්ය. තමාට නොදී ජයතුට එය පිදුවාට ඔහුට දුකක් නැත.

එහෙත් එය ඇසූ විගසම සේන ඉදිරිය බලාගත් බැවින් සඳාගෙ හිත ගැහින. "හිත රිදුනද මංදා" අඳුර නිසාවෙන් මුහුණ හරි හැටි නොපෙන්වේය. සඳාට තමා එය හෙළිකරන්නට ඉක්මණේ වූවා වැඩි යැයි සිතූනාය.

"මං දුන්නේ නැතුවා. මේ..., මේ..., බලහත් කාරයෙන්ම නොවැ.." එබැවින් සඳා එය සකසන්නට සිතුවාය.

"කොහොම උනත් මොකෝ..., මයේ අහිතක් නැතුවා"

සේන සිනහවෙන් ඇය දෙස බලා නැවතත් ඉදිරිය බලා ගත්තේ, ඔහුට දැන් එය නොව, මුතුමැණිකේ හා බැඳුන සිහිණ ගොන්නක් හෙමින් හෙමින් මතුවෙන්ට ගත් නිසාවෙන්ය.

මෙවර සංකඩගල වෙලද ගමනට කරත්ත පිරි ඇත්තේ හේන් එළදාවෙන් පමණක් නොවේය. අහල පහල ගම් තුලාවල කරක් ගසා එක්කාසු කොටගත් කුළුබඩු තොගය වැඩිය. එලෙසම මෙවර කරත්ත පෙළ ගම්තුලාවට එන්නෙන් වෙනදා මෙන් ගම් තුලාවට වෙළඳ බඩු රැගෙනත් නොවේය. මෙවර කරත්ත පෙළ ගම්තුලාවට එන්නේ මලිකිගේ හා පුලස්ථගේ මංගල්ය මහා ඉහලින් සමරන්නට අවැසි කලමණා දෑ රැගෙනය.

"සේරම හරියට බැලුවා නොවැ..?" ජයතු එලෙස ඇසුවේ සේතුවාගෙන්ය.

"එහෙමයි.. කිසි අඩුවක් නැතුවා.." මේ සේතුවාගේ පළමු දුම් රිය ගමණය. යකඩ යකාගේ අත්දැකීම විදින්නට සේතුවාට ඇත්තේ හදිසියක්ය.

මෙවර කරත්ත අටකින් සමන් විත ගැල් පෙරහැරේ විශේෂත්වය වූයේ මුතු මැණිකේ හා සදාත් ගමනට සහායාගී වීමය. ගම්තුලාවෙන් සංකඩගල නගරයට යන ප්‍රථම ගැහැණුන් දෙදෙනා මොවුන් වීමෙන් මහ දිගට සෙනගය. ඒ ඔවුනව ගරු කරන්නට, සුභ පතන්නට නොව, සංකඩගල දළදා මාලිගය පුදන්නට ඔවුන් අත පසුරු තබන්නටය.

"අඩුම කුඩුම ටික හරි නොවැ.." ගැල්පෙළ පසුපසම කරත්තයට මුතුමැණිකේ ගොඩවුනේ අවසන් මිණිත්තුවේය.

"දන්න කියන තරමෙන් නං කිසිම දෙයක් අමතක වුනේ නැතුවා.." සදා තම පුද්ගලික බඩු බාහිරාදිය දෙස ඕනෑ කමෙන් බැලුවේ මුතුමැණිකේ මතක් කළ නිසාවෙන්ම නොවේය.

මාතලේ නගරයෙන් දුම්රිය පිටත් වෙන්නේ අළුයම් ජාමයේය. එබැවින් ජයතු, සේන හා සේතුවාගේ ප්‍රධානතවයෙන් යුතු කරත්ත පෙළ මාතලේ නගරය දක්වා පිටත් වූයේ, පසුවදා අළුයම් එහි ඉන්නට මෙදින සවස් ජාමයේය.

කරත්ත පෙළ වලවු මාණයේ නොපෙනී ගිය පසු රංමැණිකෙ වලවු බරාදයට ආවේ, යහමෙන් නෙරා ඇති හයමස් කුස අතගා ගනිමින්ය. පංචුක හා පුලස්ථත් එවිටම වලවු බරාදයට ආවේ ඔවුනට වැද සමුහෙන නිවෙස් කරා යන්නටය.

"මේ..., අද පිරිමි දෙන්නයෙන් එකෙක්වත් වලවුවේ නැති එකේ පංචුක මෙහෙ නිටියනං තමා හොඳ..." රංමැණිකේ කීවේ නැවතත් තම කුස අතගා ගනිමින්ය.

"එහෙනං මං යන්නම්..., අපේ අක්වයි පොඩි එකීවත් ඇත්ත මං එහේ ගෙදෙට්ට එන්ට එපැයි" මිනිලා හා පොඩි එකිය සඳා එනතෙක්, යසවති බාරයේය.

රැ කැම පතෙන් කුස පුරවාගත් පංචුක හෝරාවක් පමණ වලවු බරාදයේ එහෙට මෙහෙට සක්මන් කරේ කම්මැලි කමෙන්ය. එවිට සැහැල්ලු නිදන වතෙන් සැරසුන රංමැණිකෙත් වලවු බරාදයට ආවේ සිනහවෙන්ය.

"මොකැ කම්මැලියැ..?" රංමැණිකේ දැන් ඇය වෙනුවෙන් සැකසී ඇති පහසු අසුනේ ඉඳ ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා කොරන්ටත් මුකුවත් නැති කොට.." පංචුක ඇයට පහළ අසුනක ඉඳගත්තේය.

"වැඩි හරියක් මේ..., සඳා ලොකු අම්මංඩි නැතිකමට වෙන්ටැ..?" රංමැණිකේ සිනහවක් පෑවේ තමා එය දන්න වගක් අඟවන්නටය.

"නෑ... මේ..." ඇය මේ වගක් දන්න වග පංචුක දන්නේ අදය. පංචුකගේ වදන් ගොත ගැසුනේය.

"ඒ බාර හාර සේරම මං දන්නවා.. ඒත් මට හිතාගන්ට බැරි පුතංඩියා දැන් මහා එකෙක් වුන අපුරුව නොවැ" මේ ඔහුව කතා බහට නම්ම ගන්නටය.

"අනේ නිකං ඉන්නට ලොකු අම්මේ.." පංචුකට විලියක් දැණින. එහෙත් ආඩම්බරයක් නැතුවම නොවේය.

"අනේ නිකන් ඉන්ට නෙමෙයි..., දැන් අක්කංඩිගේ මංගල්ලේ අඟවරක් වුන කොට.. ඒ ගැන අපිත් හිතන්ට එපැයි.. මං හොඳ කුමාරී භාමියෙක් භොයාලා දෙන්නං.." රංමැණිකේ ඔහුව ලඟට ගෙන හිස අතගැවෑය.

"කොලොප්පං කොරන්ට එපා..." පංචුකට දැණෙන විලිය සුලුපටු නැත. වැඩියමක් ඇගෙන් මෙවන් ලෙංගතුවක් හුරු නැති කමය.

"කොලොප්පමක් කරේ නැතුවා... කියන්ටකෝ කොයි වගේ එකියකට හිත මනාප කියලා.." රංමැණිකේ ඔහුගේ මුහුණ තමා වෙතට හරව ගත්තාය.

"අනේ නිකං ඉන්ට ලොකු අම්මෙ.." මැයත් සමඟ මෙවන් කතා බහා හුරුවක් නැත, ගරුසරුවක් ඇත, එබැවින් අසා සිටින්නවා හැර මැයට කොලොප්පමක්වත් කරන්නට බැරිය. නැතිනම් පුලස්ත මෙතරම් නිහඬ, බියගුලු චරිතයක් නොවේය.

"ඕ.. ඉතිං.., මයෙ ලඟ තවත් හිව්වං එකෙක් වෙන්ට හදවා... මහා එක්කියක්ව ආම්බාම් කරන අපේ පුතංඩියගේ හිව්වංකම දැන් මං නොදන්නවා නොවෙයි නෙව.., මොකට ඇඹරෙනෙ වැයි..?" තවත් කල්මරා වැඩක් නැති වග සිතන රංමැණිකේ නිසි කතා බහට මුලපෙරුවාය.

"එවුවා මේ මයේ උවමානාවල් වලට සිද්ද වෙව්ව එවුවැයි...?" පංඬුක පෑවේ සිනහවක්ය.

"කොහොමෙන් හරි කමක් නැතුවා..., මේ..., නරකක් වුනේ නැතුවා නෙව..?" රංමැණිකෙත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"ආයේ මේ.. මේ.. එවුවා කියන්ට ඕන නැතුවා.." පංඬුක එලෙස කීවේ, එය හෙළිකරන්නට ඇති අකමැත්ත නිසා නොවේය. ඇය හමුවේ මෙවන් කතා බහා නුහුරු නිසාවෙන්ය.

"ඒ මොකැ..., විලියැයි...?" රංමැණිකේ ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මේ.. මේ... නැතුව..?" පංඬුක තවත් හිව්වමෙක් නොවේය. ඔහුට ඇගේ පළමු ස්පර්ශයන්ම අමුත්තක් දැනින.

"මං ලොකු අම්මා වෙව්වකොටත්.., මොකට ඒ කතා බහට විලියක්..?" රංමැණිකෙගේ හිතත් දැන් තරමක් ගැහෙන්නේය.

"මේ..., මේ..., ලොකුඅම්මා එක්ක හුරුවක් නැතිකම නෙව..?"

දැන් වදනකින් දෙකකින් පුලස්තට ගැහැණියකගේ හිත අඳුන ගන්නට හැක. එබැවින් ඇය මේ මුලපුරන්නේ කුමකට දැයි, පංඬුකට ඇගේ වදන් පෙළෙන් සැකයක් නැත. එය වඩාත් තහවුරු වෙන්නට "ලොකු අම්මට හේනේ ඩිංගක් නිදහසේ ඇවිදින්නට ආසය කියන්නේ..." මවගේ වදන් පෙලත් බලපෑවේය. "එහෙනං ඉතිං මෙහෙවුවටම තමා" ඔහුගේ යටිහිතේ සිනහවක් නැගින.

"බඩ දරුවෙව්ව කොට මහා දේට වෙන්ටමත් නැතුවා" පංඬුකට ලොකුඅම්මා කෙරෙහි එලෙසත් සිතුවේය. "ආයේ හිත ගිනියමට කොහොම මොකක් උනත් මොකෝ..?" මේ නාඹර කොළ හිතය. "හැබැයි උත්සහා කොරොත්.., මහා දේම බැරි වුනත් ඩිංගක් හෙලුව වත් බලාගන්ට බැරි වෙන එකක් නැතුවා... ආයේ බඩ ගෙඩියත් එක්ක අපුරුවට ඉඳිවී." ඔහුගේ හිතත් මෙවලේ නලියන්ට ගත්තේය.

"මේ... හුරුවෙන්ට මානප නැතුවැයි මයෙන් එක්කත්.." රංමැණිකෙ මෙවර ඔහු දෙස බැලුවේ සිනහුවෙන් නොවේය.

"ලොකුඅම්මා වෙව්වකොට මේ.., මේ.., ආයේ මොකට අමණාපයක්.." ඇගේ මෙ වදන් පෙලේ "මයෙන් එක්කත්" අවසන් වදන් පෙළෙන් ඔහුට, ඇගේ හිත තහවුරු වුනේය.

"එහෙනං මොකෝ.., මේ.., සඳා ලොකු අම්මා නරකක් නෑ නෙව..?" ඔහු තම හිත වටහාගත් බව රංමැණිකෙටත් සැකයක් නැත. දැන් වහෙන් ඔරෝ වැඩක් නැත.

"මේ.., ආයේ කොහේ නරකක් වෙන්ටද..?" ඔහුටත් නැගුනේ සිනහවක්ම නොවේය.

"මේ.., මහා කාරියම එහෙනං වෙනවා ඇති නෙව..?" රංමැණිකේ ඔහුගේ අත මෘදුව පිරිමැද්දාය.

"හම්... ලහකදි ඉඳන් මේ.., දෙපැත්තමත් නෙව.." බිය වෙන්ට දෙයක් නැත පංඬුක නියම කතා බහට බැස්සේය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..., එහෙනං කොහොම නරක්වෙන්ටද..?" සඳා දෙපැත්තම පාන වග ඇය දන්නේ මෙදිනම නොවේය. ඇය ඒ වගක් දන්නේ ජයතු ඇය සමඟ සිටි එදින රැයේමය.

"අයේ මේ.., මේ.., අපේ අප්පුවියේ කෙරුවාවෙන් තමා.." ඔහු ඇයට ඒ වගක් කීවේ මුව අගින් සිනහවක් පාමිණිය.

"ආයේ ඉතිං මේ කොයි කෙරුවාවත් අපුවියෙම තමා.." සඳා තම කුස අතගා ගත්තේ සිනහුවෙන්ය.

"මේ.. දෙයක් ඇහුවට කමක් නැතුවැයි..?"

"ආයේ ඕන දෙයක් දැන් මොකද බැරි..., අපි දෙන්නයේ රහස් තියෙන්ට බැරුවා නෙව..". රංමැණිකේ නැවතත් ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මේ..., ලොකු අම්මත් දෙපැත්තම පානවැයි..?" පංඬුක ඒ වගක් ඇසුවේ ඇගේ මුහුණ දෙස බලා නොවේය.

"අපේ අම්මෝ නැතුවා...!" රංමැණිකේ මුහුණ රහත්පැහැ වුනේ විලියට නොවේය. ඔහු බියක් සැකක් නැතුවම එය අහපු අපුරුවෙන්ය.

"ඒ මොකැයි..., මේ... බයක් ඇතුවැයි..?" පංඬුකට සිනහවය.

"ආයේ අහනවා..." රංමැණිකේ සිනහවක් පැවැය.

"මේ... පුදුමෙන් බැරුවා..."

"ඒමොකැයි පුදුමේ...?"

"නෑ... මේ..., අපේ අම්මයේ වයේම ඇති කොට..., අප්පුවයෙන් මේ... එහෙවුව බේරං ඉන්නවා කියැවුවම පුදුමේ බැරිවා" පංඬුකගේ සිනහව මෙවර තරමක් උස් හඬින්ය.

"අප්පුවවා වචයේම පුතංඩියත් එහෙවුවට මණාපයි වයේ..?" රංමැණිකෙ එය ඇසුවේ දෑසත් කුඩා කරමින්ය.

"ආයේ අහනවා..., මං ගත්ත එකියගේ එහෙවුවට වග කියනේ, පලමුදා රැයෙම.." පංඬුකගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"එහෙනං ඉතිං එවුවට හරියන එකියක්ම හොයන්ට එපැයි..., මේ යහමෙන් එහෙවුව තියන එකියක් වෙන්ටෑ හිතේ ඇත්තේ..?" රංමැණිකේ එය ඇසුවෙන් දෑස කුඩා කරමින්ය.

"ආයේ අහනවා... මේ., මේ..., අපේ අම්මයේ, පුංචිවම්මයේ වයේ.." ඔහුට බියක් නැත. ඔහු ඒ වග කෙලින්ම කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"අම්මයේ එහෙවුව බලානත් මේ.. අත්ගලා ඇතුවැයි..?" ඒ අසම්මත පැනයෙන් රංමැණිකේ හිතත් නලියන්ට ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා..., ඉස්සර දෙන්නයේ හෙවුව දිහා බලානම නොවැ.." ඔහුටත් මිහිරක්ය.

"දෙන්නයෙම කියැවුවේ..?" රංමැණිකෙගේ කය හීතලව ගියේ ඔහුගේ මේ නොසන්ධාල කමෙන්ය. තම නිතඹ, තම රුව දෙස බලා ඔහු අත් ගැසුව වග මේ කියන්නේ බියක් හැකක් නැතුවමය.

"වෙන කවුරුවත් යැ.. ආයේ අපේ අම්මයි මේ.. අපේ අක්කංඩි නොවැ" පංචුක දුන්නෙ රංමැණිකේ සිතුව පිළිතුර නොවේය

"මං හිතැවුවේ වෙන එකක් නොවැ..." රංමැණිකෙට සිහිං දුකක් දැණින.

"කවුරු..." ඔහුටත් එය පැනයක්ය.

"මං හිතැවුවේ මේ මගේ ගැන හිතානත් එහෙමය කියලා" රංමැණිකේ තම හිත හෙලිකළේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

"එහෙම වෙන්ට මේ.., මං අපේ ලොකු අම්මව එහෙම දැකලා නැතුවා නෙව.." ඔහුත් ඒ වග කීවේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

"හිතක් නැතුවැයි..?"

"ආයේ හිතක් නැතුව මොකෝ...? බංඩියත් යහමෙන් ඇති කොට" ඔහුත් ඒ හිත සහව නොගත්තේය.

"බංඩියක් ඇති එකියක්ව එහෙමට දැකලා නැතුවැයි..?" රංමැණිකෙගේ ගත හිත දැන් උණුහුමේය.

"මේ.., මේ.. කොහොමට...?"

"අප්පා වගේම එහෙවු කතා වලට පුතංඩියත් වලත්තයි.." ඔහු එලෙස ඇසුවේ ඇයි දැයි කියා රංමැණිකෙට සැකයක් නැත. එහෙත් ඔහුත් සමඟ එතරම් අසැබියෙන් කතා බහකට ඇගේ හිතේ විලියක්ය.

"අහන්ට ඇත්තේ එහෙනං මේ.. හෙළුවෙන් දැකලා නැතුවද කියලා වෙන්ටැ..?" ඇගේ හිත පංචුකට වැටහුනේය.

"හම්... එහෙවුවට තමා.."

"බඩ වෙච්ච එකියක්ගේ මහා හෙළුව.., තාම මං දැකලා නැතුවා..." පංචුක "බඩ වෙච්ච එකියක්" යැයි කීවේ තම වදන් පෙළේ අසංවර බව තවත් වැඩි වෙන්නටය.

"හිත කකියනවැයි මේ..., බඩ දරු එකියකිව මේ... හෙවුවට දැකගත්ට.."
රංමැණිකෙගේ හිත නොයිවසුමේ නලියන්නට ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා..." පංඬුකට දැන් මේ වෙන්නට යනේ සැකයක් නැත. "ආයේ මහාකාරියට නැතුව උනත් මොකෝ එහෙවුවට දකින්නට ඇත්තම්" ඔහුගේ හිතත් නොයිවසුමේ නලියන්නට ගත්තේය.

"එහෙනං මයේ කාඹරේ මේ... මේ... බුදියන්ට එවැයි...?" රංමැණිකෙගේ වදන් තරමකට ගොත ගැසුනේ හිතේ ගිනියම නිසාවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා... මේ... ඊට වඩා සැපක් කොහේ..?"

පංඬුකට කියන්නට ලැබුණේ එපමණක්ය. එතන ලොකුමැණිකේය. "ඇහුනාවත් දෝ..?" ඇයව දැකුමෙන් පංඬුකගේ සේම රංමැණිකෙගේ හිතත් ගැහෙන්ට ගත්තේය. එබැවින් පංඬුක හෙමිහිට වලවු ව ඇතුලට ගියේ හා පැටියෙක් මෙන් සංවරවය. මුව පැටවෙකුගේ අභිංසක කමෙන්ය.

"මෙව්වර හරියක් කොරාපු නහාගේ මුණක් බලාන එහෙවක් හිතංත් පුළුවන් වුන එක නොවැ පුදුමේ. ගිනියමක් ඇත්තං දැන් මහා එවුන් දෙන්නෙක්ම ඉද්දි මේ කොරන්නේ හොඳ වැඩක් යැ.

මේ යන්නමට හිත් හැදිලා එකමුතුවක් වුනා විතරයි. මහා එවුන් දෙන්නයේ කණට වැටුනොත් සේරම විනාසයි. ඔන්න මං නොකිවුවා කියනට එපා.. ඒ හිත අහක් කරගත්තනං තමා හොඳ.." ලොකු මැණිකේ දියණියකට මෙතරම් තදින් මේ බැන වැදුනාමය. එහෙත් මැය ගැබ්බර නිසාවෙන් පරිස්සමටය.

"නෑ මේ... අපේ අම්මා මේ වැරදියට හිතාන.." රංමැණිකෙගේ ගතට දහඩියත් ඉනුවේ මෙතරම් සැර පරුෂ බවක්, මවගෙන් දුටුවේ මෙදිනම නිසාවෙන්ය.

"මට වරදින්ට විදියක් නැතුවා.., මේ ඉහ පැහුනේ නිකමට නෙමෙයි" ලොකු මැණිකේ ඔසරි පට ඉහ ගසා ගත්තේ කේන්තියෙන්ය.

"නෑ මේ... මේ... නහාට හොරයක්, අවැඩක් කරන්නට ගියේ නැතුවා.." රංමැණිකෙට කියන්නට ඉඩක් නැත ලොකු මැණිකේ පරලවය.

"එහෙනං මේ කොරන්නට ගියේ මොකක්.., යහපත් දෙයක් වෙන්ටෑ..?" ලොකු මැණිකෙගේ මුහුණෙන් කොපයේ ගිනි පුලුඟුත් විසිවෙන්නේය.

"අපේ අම්මා මේ.. ඩිංගක් අහන්ටකෝ... මේ.. මේ... නහාම තමා මේ.. කියැවුවේ..."

මුතුමැණිකේ හා වූ කතා බහා රංමැණිකේ සැකෙවින් මවට හෙළිකලාය. ලොකු මැණිකේ එය අසා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. ඇයට පුදුම රංමැණිකේ ගැන නොවේය. ඇයට පුදුම දසමක් කුස හොවා, ලේ කිරිකොට හැඳුව තම දරුවාව, මෙවන් නොහොබිනාවකට, තම සොහොයුරියටම නිදහස් කෙරුව මුතුමැණිකේ ගැනයි. එහෙත් ඒ පුදුමය ඇගේ හිතෙන් කෂණිකව පහව ගියේ "ආයේ ඕක මොකක්..., අම්මා දුවත් තිරිසං කමට ගිනියම් වුන එකේ" යැයි සිතූන විටය. ඇයට ඒ අසම්මතකම, මෙදින “තිරිසං” මේ කමකට දැණුනේ, දැන් උපාසිකා හිතට එම බැඳියාව එතරම්ම වද දෙන නිසාවෙන්ය.

"හම්... එහෙනං මට මුකුවත් කියන්ට බැරුවා... ඒත් මේ.. දැන් සේතුවාත් ඉඳ හිට අයේ යන්ට එන්ට ගත්ත එකේ, එව්වරටම ගිනියමක් මොකෝ..?" ලොකුමැණිකේ ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"මේ..., මටම තේරෙන්නේ නැතුවා..." රංමැණිකේත් සැබෑ හිත සහව නොගත්තාය.

"ඔව්වරටම එහෙවු දොලට හිත නලියන්නේ මේ.. බඩේ ඉන්න එකාටත් ඇත්තේ අප්පගේ ගාය හිංදා වෙන්ටත් බැරි නෑ.." ලොකුමැණිකේ සිනහවක් පෑවාය.

"ඒක වෙන්ටත් ඇතුවා... එත් මේ.. එකාද, එකීද, කවුද දන්නේ..?" රංමැණිකේ කුස අතගා ගත්තේ හිතේ සතුටෙන්ය.

"ආයේ සරම් කොටයක් වග සැකයක් කොහෙත්ම නැතුවා..." දියණියගේ මුල් කළ දොළදුක හා මෙකළ දොළදුකෙනුත් කුස නෙරා ඇති අයුරුවෙනුත්, ගැබේ ඉන්නේ කොළපැටියෙක් වග ලොකුමැණිකෙට සැකයක් නැත.

"එහෙනං කමක් නැතුවා... එකෙක්ම වෙනකොට" රංමැණිකෙගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය.

"එහෙමෙයි කියලා බැරුවා..., මේ.. මුණුපුරෙක්ව වයේම මිණිපිරියක් නලවන්ටත් මයේ හිතක් නැතුව නෙමෙයි. ඔය පිටටම ආයේ වංගියක් බඩ පුරොගත්තා කියලා වරදක් නැතුවා"

ලොකුමැණිකේ මේ දුන්නේ උපදේසක්ය. රංමැණිකේ දැන් මේ ඉන්නේ දරුගැබ හිස්වෙන්නට යන වයස් වැට මාණයේය. ඒ වැට පණින්නට පෙර ඇය තවත් දරුවෙකු ගැන සිතිය යුතුය. ලොකු මැණිකේ ඒ වගක් කියා අසුන නැගිට වලවු වතුලට ගියේ රංමැණිකෙට එයට පිළිතුරක් බදින්නට ඉඩක් නොතිරිමය.

වලවුවේ මහා ලාම්පුව නිමි අඩ හෝරාවක් ගෙවෙන්නටත් කලියෙන් පංඬුක රංමැණිකෙගේ කාඞරය ගියේය. රංමැණිකෙත් බලා හිටියේ ඔහු එනතෙක්ය. මෙදින මැදියවස් තිරිහං හිත ගැටයෙකු ලවා සතප ගන්නටය. එබැවින් රංමැණිකේ මෙවලේ ඇඳ සිටියේ ජයතු සෙංකඩගලින් ගෙනා මණරම් දුහුල් නිදන ඇඳුමක්ය.

"මෙහෙවුවට අපේ ලොකු අම්මා හැඩේ බැරුවා.." බියක් සැකක් වෙන්නට දෙයක් නැත. පංඬුක මෙදින ඇගේ යහනේ කෙළවර ඉඳ ගත්තේ අවසරක් නොගෙනමය.

"මේ.., හැඩම වෙන්ට බැරුවා.." රංමැණිකෙත් පැවේ සිනහවක්ම නොවේය.

"හම්.. මෙහෙවු ඇඳුමට වලත්තයි..., අපේ අම්මා ගාවත් මෙහෙවුවටම එකක් ඇතුවා" පංඬුකට එය හොඳ හැටි මතකය.

"දෙන්නටම එකටම නොවැ අප්පුවවා ගෙනැවුවේ.." ජයතු සෙංකඩගලින් එය ගෙනවිත් තිබ්බේ දෙදෙනාටම එකම වර්ණයෙන් හා එකම හැඩයෙන්ය.

"දොර වහංට හිතක් නැතුවැයි..?" රංමැණිකේ යහං විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වූවාය.

දොර අගුළු දැමූ පංඬුක මෙවර ඉඳ ගත්තේ ඇය අසලින්මය. ඔහුට මැගේ නිදන ඇඳුමේ මෘදු බව, දුහුල් බව හරි හැටි පෙන්නුනේ දැණිය. තන් පුඩු මතුවය. දුහුල් බව නිසාවෙන් ඇගේ දෙතන් වට මඳ තළෙලු පැහැයත් මණරම්ව පෙන්නේය. නාබියත් වෙරළ ගෙඩියක් තරමෙන් ඉහලට මතුවය.

පංඬුකගේ දැස තම ගතේ දිවෙන විට රංමැණිකෙගේ හිත හිරි වැටි ගියේය. ඒ කොළ ගැටයෙක්ට තම නිරුවත පෙන්වන ගැහැණියකගේ වලත්ත කම නිසාවෙන්ම නොවේය. තම නැගෙනියගේ පුතුව තම වලත්ත කමට ගත් සම්මතයෙන්ය.

"හිතක් නැතුවැයි මයේ ලභිං ඩිංගක් ඇලවෙන්ට" රංමැණිකේ ඔහුට යහනේ ඉඩ දුන්නේ හිත ගැහෙමින්ය.

"ඇලවෙන්ට නං හිතක් කොහෙත්ම නැතුවා.." පංඬුක පැවේ සිනහවක්ය.

"එහෙනං.. මොකක් කොරන්ට..?"

"මේ..., මෙහෙම ඉන්ද්‍රද්දී මේ.. ඉවසන් ඉන්ට බැරුවා.." පංඬුක තම හිත හංග නොගත්තේය.

"එහෙනං කොහොමටැයි හිත ඇත්තේ..?" රංමැණිකෙගේ හිතත් දැන් ගැහෙන්නේය.

"මේ..., මෙහෙවුවා මොකුවත් නැතුව අපේ ලොකු අම්මයේ හැඩ ඩිංගක් බලාගන්ට.." පංඬුක ඒ වදන් කීවේ රංමැණිකෙගේ මෘදු වත් කොණක් ස්පර්ශා කරමින්ය.

"පිරිමියා වෙච්චකොට මේ..., මයේ පුතංඬියා නොවැ එහෙවුට ඉස්සර වෙන්ට ඕනෑ..?" රංමැණිකෙටත් දැන් ඉවසුම් නැත.

"ලොකු අම්ම හිත ඇතුළැයි මාව එහෙම දකින්නට..?" පංඬුකගේ හිතත් කිතිකැව්ගියේය. ඒ මවගේ එකුස උපං සොහොයුරියට නිරුවත පනා අසම්මතයෙන්ය.

"ආයේ අහනවා.., ඒක හංදා නොවැයි මං මේ... කිට්ටුවට ගත්තේ" රංමැණිකේ එලෙස කීවේ ඔහුගේ උරහිස පිරිමදිමින්ය.

"මේ... හිතක් නැතුවැයි එහෙනං මාව එහෙම කොරගන්ට..?" කොයි ගැහැණියත් මණාප තම දෑතෙන් පිරිමියෙක්ව හෙළකොට ගන්නටය. පංඬුක ගැහැණු හිත් දැන් හොඳ හැටි දන්නේය. ඔවුන්ගේ කැමැත්ත අකමැත්ත හොඳ හැටි දන්නේය.

"කමක් නැතුවැයි..?" රංමැණිකෙගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඒ කොළ ගැටයෙක්ව නිරුවත් කරගන්නා අසැබියෙන් නොව, ඒ කොළගැටයා නැගෙනියගේ පුතුම විමේ අසම්මතයෙන්ය. එබැවින් ඇය යහනෙන් බැස්සේ මද හදිසියකින්ය.

"නඟාගේ පුතංඬියා වෙච්චකොට..., මොකෑ ලොකුඅම්මට අයිතියක් නැත්තේ..? මෙහෙවුවට විතරක් නෙමෙයි ඕනම දෙයක් බැරුවැයි" පංඬුක යහනෙන් බැස ඇය අසල හිට ගත්තේ, ඇගේ දෙනෙන් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය. වදනක් පෙරට දමා බැලුවේ මෙයින් පසුවට ඇති ඇගේ හිත ගැන දහසක් පැතුමත් මැද්දේය.

"මේ මයේ එකුස උපං නභාගේ පුතංඬියා... මං ඒකව මගේ ගිණියමට හෙලුකොර ගනවා" පංඬුකගේ උඩු වතේ, උරහිස් මත ඇති ගැටය, රංමැණිකෙගේ වෙවුලන දෑතෙන් හෙමිහිට ලිහිල් වුනේය. "මහා හෙලුවට ආයේ සරම් කෙටිය විතරයි" දෑස එසවුව පසුව ඔහුගේ උඩුවත, රංමැණිකෙගේ ගැහෙන දෑතෙන් ගැලවී ගියේය.

පංඬුකගේ කය මණරමිය. ලැමඳ මස්ගොබ ලාම්පු එලිය වැටී හැඩට මතු වෙන්නේය. "ආයේ අප්පයේ වයේමයි.." රංමැණිකේ ඔහුගේ දෑත් බාහුවේ මස් ගොබයන් අල්ල ගත්තේ, මේ පළමු වර නිසාවෙන් ඔහුගේ ලැමඳේ හැඩතල එක් වරම පිරික්සිය නොහැකි කමෙන්ය.

"මේකත් මංම උනා දැම්මට කමක් නැතුවයි..?" හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන රංමැණිකේ, ඔහුගේ සරම් ගැටය මතට දෑත ගෙනාවාය.

"මට ඔනෑන්නෙන් ඒකම වෙච්චකොට.., අහංට දෙයක් තියේ යැයි..?" දෑත් පංඬුකගේ හඬත් සියුම්ව වෙවුලන්නේය.

"ඒ මොකැ.."

"මේ... මෙහෙවුව මේ... වලත්තකමේ උපරිමේ නොවැ" රංමැණිකෙගේ දෑත බඩවතේ දැවටෙන විට පංඬුකගේ යටි බඩ හිරියෙන් හැකිලී ගියේය.

"ඒ කියැවුවේ...?" රංමැණිකෙට එය නොතේරුනා නොවේය. එහෙත් හිත කකියන්නේ ඔහුගෙන්ම එය අසාගන්නටය.

"අපේ අම්මයේ අක්කංඬි.., මයේ ලොකු අම්මා වෙච්චකොට..., මේ... ඒකිට එහෙවුව පෙන්නන එක වලත්ත නැතුවයි..?" පංඬුකට ඉවසුම් නැත. සරම් නොගලවන රංමැණිකෙගේ ඉවසුම කෙරෙහි ඔහුට තරහවය.

"මේ..., අම්මංඬිගේ අක්කංඬි වෙච්ච මට මේ..., පුතංඬියාගේ මොකක් පෙන්නන්ට..?" ඔහුගේ පෙර වදන් පෙළේ "ඒකිට" යැයි කියා අසංවරව ඇමතිමෙන් රංමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. හිත පත්ල එ මිහිරෙන් නලියන්නට ගත්තේය. එබැවින් ඇගේ අසැබියට බර හිතත් ගිනියම් වුනේය.

"මේ..., මයේ අම්මා වයේම වෙච්චකොට.., කමක් නැතුවයි එහෙවුවට අමුවටම කියැවුවට..?" මැය ලොකුඅම්මාය. වලවුවේ ආඩම්ඹර කාරියය. පොත පත කියා දුන්න ඇත්තිය. පංඬුක ඇගේ හිත විමසුවේ එබැවින්ය.

"මෙහෙවු වෙලාවට මයේ හිතත් නලියන්නේ එහෙවුවටම වෙච්චකොට..., අනික මේ මයේ පුතංඩියාම වෙච්චකොට... ගිනියමක් නැතුවැයි.."

"මේ... මටත් ඉවසුම් නැතුවා... මයේ මේ... බාව ව ජේන්ට අරිනකං" ඇගේ හිත වැටහුනත් ඇය සමඟ මෙවැනි කතා බහක හුරුවක් නැතිකමෙන් පංඬුකගේ වදන් ගැහෙන්නට ගත්තේය.

"කාට ජේන්ට අරිනකම්..?" රංමැණිකෙගේ හිතත් නලියන්නට ගත්තේය.

"මේ.. මයේ ලොකුඅම්මට මයේ බාවව පෙන්නකං නොවැ.." පංඬුකගේ ලිඟුව අමුඩය ඇතුලේ මුරණ්ඩුවෙන්ට ගත්තේය.

"මේ..., මේ බාව ව මට පෙන්නන එක..., එච්චරම හිතට වලන යැ..?" හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන රංමැණිකේ ඔහුගේ සරමේ ගැටය ලිහිල් කළාය. එහෙත් සරම වැටෙන්නට ඉඩක් නොතිසා අල්ල ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා..., මයේ සරම්කොටේ කඩා දමන්නෙන්, අම්මයේ අක්කංඩිට වෙච්චකොට... වලත්තකම ඉහමුදුණේ නොවැ" ඇය සරම් ගැටය ලිහුව නිසාවෙන් පංඬුකගේ හද ගැස්ම තිවාර වුනේය.

"එහෙනං ඕන් මං සරම අත ඇරියා.." රංමැණිකෙකේ ඔහුගේ සරම අත හැරියාය.

සරම් කොටය පංඬුකගේ දෙපා වටට පහත් වුවේ රවුම් හැඩයෙන්ය. එහෙත් ඒ වගක් රංමැණිකෙට නොපෙනුනාය. රංමැණිකෙට පෙනුනේ යහමෙන් මතුව ඇති, තම නැගෙනියගේ පුතුගේ අමුඩ කෙටියේ හැඩරුවය. "ආයේ අප්පයේ පෙනුමට එහා" ඔහුගේ දෙකළවා මස් ගොබ ලාම්පු එලියෙන් දිලිසෙන අපුරුවය. එහෙත් ඇගේ හිත බෙරිහං දුන්නේ නම් නැගෙනියගේ පුතුව හෙළකොට ගත් අසම්මතයේ මිහිරය.

"මයේ ලොකුඅම්මා වලත්තියක්..." තම දෙපා මුල දණ නමා, බඩ ගෙඩියත් යහමෙන් මතුවකොට ඉන්නා රංමැණිකෙගේ බැල්මේ ගිනියම පංඬුකට ඉවසුම් තුදුන්නේය. එබැවින් ඔහුගේ ලිඟුව දෙතත් විටක් අමුඩය ඇතුලේ ඉක්කා ගැසුවේය.

"ලොකුඅම්මංඩි ඉස්සරහා ගිනියමට අමුඩේ පෑව උඹත් වලත්තයෙක්.." පංඬුකගේ ලිඟුව අමුඩය ඇතුලත දෙතත් විටක් ගැස්සෙන අපුරුව දුටුව රංමැණිකෙගේ හිතත් ගැස්සෙන්නට ගත්තේය.

"මයේ ලොකු අම්මට හිතක් නැතුවැයි මේ..., ඩිංගක් මේකව අල්ලංට.." පංඬුකට තවත් ඉවසුමේ ඉන්නට නොහැක. ඔහු අමුඩ කෙටියෙන් ලිඟුව මතුකොට අල්ල ගත්තේ, ලොකු අම්මංඩියට පෙනෙන්නටමය.

අමුඩ කෙටියෙන් වැසි ඇතත් ලිඟුව යහමෙන් මතුවය. ඇගේ තරමට වඩා ඔහුගේ ලිඟුව විසල්ය. "ආයේ අප්පගේම ආරේට" තවත් කල් ඇර එලක් නැත. රංමැණිකෙගේ ඉවසුම කෂණිකව පලාගියේය.

"මයේ හිත ඉවසුම් නැත්තේ එහෙවුවටම තමා මයේ කොල්ලෝ..." ඔහුගේ ලිඟුව රංමැණිකේ දැනෙන්නට අල්ල ගත්තාය.

"ආහ්... මයේ ලොකු අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා.." පංඬුකගේ කොෂ දෙකත් ඒ මිහිරෙන් හිරිවැටි ගියේය.

අමුඩ කෙටිය මතින් උවත් ලිඟුව දැනට හසුවෙන අපුරුව මණරමය. වෙරළ ගෙඩි දෙකකට වඩා විසල් කොෂ දෙක දැනටත් ගිනියමය. රංමැණිකේ පංඬුකගෙන් හෙවුවේ ගැටයෙක්ගේ යටි කයේ පහසු නොවේය. ඇය හෙවුවේ, නැගෙනියගේ පුතුව අසම්මතයට ගත්, තම වලත්තකම මය.

ඇගේ දැනින් ලිඟුවට දැණෙන මිහිර ගිනියමය. කොෂ දෙකත් මේ අසම්මතයෙන් නලියන්නේය. එබැවින්, තම දෙපා මුල අපහසුවෙන් දණ නමා ඉන්නා ඇගේ හිස වෙත පංඬුකගේ දැනත් ඉබේටම ආවේය.

"මයේ ලොකු අම්මවත් මෙහෙවුවට දකිනකං..., මටත් ඉවසුම් නැතුවා.." ඔහුගේ ගත හිරිවැටි ගියේය.

"මෙහෙවු හිතට මයේ පුතාට මං උඹ කිවුවුවට කමක් නෑ නොවෑ..?" රංමැණිකෙගේ හිතත් දැන් ගිනියමේය.

"එහෙවුවට කියද්දී වලත්තයි මයේ ලොකු අම්මේ..." පංඬුක ඇගේ දෙකොපුල් පිරිමැද්දේ ආදරයට නොවේය.

"එහෙනං උඹටත් ඕනැයි අම්මයේ අක්කංඩිව හෙළකොරලා ගන්නට..?" හිත කොතරම් ගිනියම් උවත් රංමැණිකෙගේ ඔහුගේ දෙපා මුලින් නැගිටටේ ඔහුගේ ලිඟුව අමුඩයෙන් ඉවතට නොගෙනමය.

"ආයේ අහනවා... මෙහෙවුවට ඉද්දී හිත ඉවසුම් නැතුවා.." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන පංඬුක ඇගේ ගැඹු පිරිමැද්දේ මෘදුවටය.

මෙතුඩක් ඇගේ ගැබට, ඇගේ කයට, දැණි ඇත්තේ මහා එවුන්ගේ අත් පහසය. එහෙත් මෙදින වෙනස්ය. ගැබ වටා මෘදුව, චක්‍රව දැවටෙන්නේ කුඩා අත්ලක මෘදු පහසක්ය. ඒ දැන කොළඹගැටයෙක්ගෙය. එහෙත් ඒ කොළ ගැටයා වෙන කවුරුන්වත් නොව, ගැබේ ඉන්නා දරුපැටියාගේම සොහොයුරාය. ඒ නිමෙෂයෙන් ඇගේ ගතම එක අසම්මත ගිනිජාලවක දැවෙන්නට ගත්තේය.

"තවත් නං ඉවසුම් නැතුවා.. මයේ කොල්ලෝ.... ඉන්ට බැරුවා.." රංමැණිකේ ඔහුගේ හිස ලැමදට තෙරප ගත්තාය.

පංචුක උස ඇත්තේ ඇගේ ලැමද මට්ටමටය. ලැමදේ හිස දැවටෙත්ම, පංචුකගේ දැනත් ඇගේ බඳ වටා එතැනේය. හිස දැඩිව ඇගේ පියවුරු මතට තෙරපුනේය. එහෙත් පංචුක මෙදින මැගෙන් පැතුවේ, වෙනදා සෙනහස නම් නොවේය. මෙදින ඔහු මේ පැතුවේ වලත්ත ගැහැණියකගේ අපයෝජනයේ මිහිරය.

ඔහු උස ඇත්තේ දෙතන් මට්ටමටය. තවම හිව්වං එකෙක්ය. මේ හිව්වමා නැගෙනියගේ පුතුය. දෙතන් මත ඔහුගේ මුහුණ දැවටෙත්ම රංමැණිකේ ගිනියම් තිවාර වුනේය. ඇය මාරුවෙන් මාරුවට ඔහුගේ හිස පියවුරු යුග්මයට තදකොට ගත්තේ, අසම්මත මිහිරෙන් මත්වය.

හුරු පුරුදු සඳාගේ දෙතනට වඩා මැගේ දෙතන විසල්ය. විසල් වැඩි බවෙන් මුහුණට දැණෙන මෘදු මොලොක් පහස මණරමය. සඳාගේ ඇඟපත වඩා මැගේ ඇඟපත වැඩි නිසාවෙන් යහමෙන් ගතට හිතට දැණේනේය. දැන් නම් පංචුකගේ ඉවසුම නැත්තෙන් ඇයව නිරුවත්කර ගන්න තෙක්ය.

"තවත්නං මට ඉවසුමේ ඉන්නට බැරුවා මයේ ලොකු අම්මේ.." පංචුකගේ දැන ඇගේ උරහිස් මත ඇති නිදන ඇදුමේ පටි මත නතර වුනේය.

"මටත් බැරුවා මයේ කොල්ලෝ... මටත් බැරුවා.." රංමැණිකෙට නික්මුනේ උනුහුම් කෙදිරියක්ය.

"නඟාගේ කොල්ලට මහා හෙළුව පාන්ට ලොකු අම්මට ඉවසුම් නැතුවැයි..?" පංචුක ඇගෙ නිදන ඇදුමේ උරහිස් මත නතරව ඇති දෙපටි, හෙමිහිට අත් බාහු මතට ගෙනාවේය.

"ආයේ අඟනවා... මහා හෙළුවම පාන්ට" ඇගේ හිතත් දැණ නොයිවසුමෙ නලියන්නේය.

පංචුකගේ දැනෙන්, ඇගේ නිදන වත දෙපා මුලට ගිලිහී වැටුනේය. ඇගේ මහා හෙළව ප්‍රථම වතාවට කොළ ගැටයෙක් හමුවේ හිනහුනේය. "ආයේ මං තරම් වලක්ක එකියක් තවත් නැතුවා.." ඒ මිහිරෙන් ඇගේ හඳ වේගයෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ, තමාව මහා හෙළවට ගත්, නැගෙනියගේ පුතු, තම හෙළව දෙස බලා සිටිනා මේ අසම්මතකමේ ගිනියමය.

ගැබ්බර ගැහැණියකගේ හෙළුව පංචුක මේ දැක්කාම නොවේය. ගම්තුලාවේ ගැබ්බර කතුන් දෙතුන් දෙනෙකුගේ හෙළව ඔහු නාන තොටේ දැක ඇත්තේය. එහෙත් ඒ මෙලස මහා හෙළවෙන් වත්, මෙතරම් කිට්ටුවටවත් නොවේය.

කිරි බරට හුරුවෙන මැගේ දෙනත් විසල්ය. මඳක් පහතටත් එල්ලේනේය. කලගෙඩියක් තරම් කුසක් ඉදිරියට නෙරා ඇති නිසාවෙන්, ඒ බර දරාගන්නට ඇගේ නිතඹ හෙරළි දෙබෑවක් තරමෙන් පිටුපසට නෙරා ඇත්තේය. එහෙත් මෙවලේ ඔහුගේ හිත කැලතුනේ නම් ඒ කිසිවකින් නොවේය. ඔහුගේ හිත කැලතුනේ "ආයේ අපේ අම්මා ම තමා" යැයි සිතුවිලෙන්ය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ කොල්ලෝ.. ඔහොම ගිනියමේ බලාන ඉද්දී ඉවසුම් නැතුවා.." හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන රංමැණිකේ ඔහුව තම ගතට තුරුළු කොට ගත්තාය.

"මටත් මයේ ලොකු අම්මේ..." පංචුකත් ඇගේ මහා හෙළවට තුරුල් වූයේ, ගැබ පරිස්සමටය.

දෙදෙනාම දැන් සිටින්නේ හොඳ හැටි ගිනියමේය. පංචුකගේ දැන මෙන්ම, ඇගේ දැනත් නිවරත් කය සිසාරා ඇද්දෙන්නේය. පංචුකගේ දැන මෘදුව නිතඹ දෙපළු ස්පර්ශා කරන්නේය. එහෙත් රංමැණිකෙගේ හුස්මත් මොහොතකට නතර වුනේ, අවසරයකින් තොරවම පංචුකගේ මුව තන්පුඩුවක් මත නතර වුන වේලෙය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලා..., මෙහෙවුවක් ඇහුවෙන් නැතුවා..." රංමැණිකේ ඔහුගේ හිස ලැමදට හිරකොට ගත්තාය.

"මයේ ලොකුඅම්මා වෙච්චකොට මොකට මට අවසරයක්.." පංචුක ඇගේ පියවුරුවක් මිරිකමින්, තන් උරා බිවුවේ හිත උමතුවෙන්ය.

මිණිත්තුවක් ගෙවෙන්නට ඇතිය. ගැබ නිසාවෙන් වැඩි වෙලාවක් හිටගෙන ඉන්නට රංමැණිකෙටත් බැරිය. "මයේ කොල්ලෝ... හිටගෙන ඉන්නට මාරුවයි.." ඇය යහනේ ඉඳ ගත්තේ පංචුකවත් තුරුලට ගත් වගමය.

මෙතරම් දුරක් යන්නට ඉඩක් ලැබේවි යැයි නොසිතා සිටි පංඬුක, ලද මේ අවස්තාවෙන් උමතු විය. යහනේ දිගාව ඉන්නා ඇගේ වත පුරාවට ඔහුගේ මුව යන්නේ මුරණ්ඩුවය. ඔහුට දිරියක් ඇත්තේ "ආ..හ්....හ.....ම්" ඇගේ මේකෙදිරියෙන්ය.

"මේ ඇතුළා මයේ කොල්ලෝ... දැන් මට ඉවසුම් නැතුවා..." මේ ගැටවර පහසකයට මණරමිය. මහා එකෙකුගෙන් ලැබෙන පහසට වඩා ගිනියමිය. මොහු නැගෙනියගේ පුතු විමෙන්, හිතට දැණෙන වලත්ත කම වැඩිය. යෝනි පත්තලත් සිහිව නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්, රංමැණිකෙගේ අතක් පංඬුකගේ අමුඩ කෙටියට මතට ආවේ නොහික්මුණ බවෙන්ය.

"මේකව මට ඕනෑ මයේ කොල්ලෝ.... මට ඕනෑ.." රංමැණිකෙගේ හිත මෙදින කලියෙන්ම ගිනියමිය.

"මොකා මයේ ලොකු අම්මේ..." පංඬුක අමුඩය තුලට ඇගේ අත ඇතුල්කොට ගත්තේය.

"මයේ නභාගේ කොල්ලයේ බාවා.... ආහ්..."

ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ පංඬුකගේ දිවත, ගැබ වට යන මිහිර නොවේය, ගැටයෙක්ගේ ලිඟුවක් අතට හසු වූන මිහිරත් නොවේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ, මේ ගැටයා නැගෙනියගේ පුතුවිමේ විමේ වලත්ත කමය.

"මේ... ලොකු අම්මට කටට ඇන්න උරන්ට හිතක් නැතුවැයි...?" පංඬුකටත් ඉවසුමේ ඉන්නට බැරිය.

"ආයේ අහනවා... මයේ එක්කාගේ බාවා වෙච්ච කොට.." ඇය ඵලස කියන පමාවට පංඬුකගේ ලිඟුව ඇගේ මුව අබියස හිනහුනේය.

"අම්මංඩි කියැවුවා හරි.. ආයේ මේකා අප්පගේම ගාණ" පංඬුකගේ ලිඟුව දැකුමෙන් රංමැණිකේ මුව බේටයෙන් පිරිගියේය.

"අපේ අම්මා මේ..., මොකැයි කියැවුවේ..?" රංමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළෙන් පංඬුකගේ හිත අහඹු මිහිරකින් නලියන්නට ගත්තේය.

"වෙන මොකක් ඉතිං... පුතංඬියගේ බාවත් අප්පගේ බාවා තරමය කියලා..., මයේ හිත මෙහෙවුවට ඇවිස්සුවා මිසක්කා.." රංමැණිකේ ඔහුගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ නිහික්මුණ කමෙන්ය.

"ඒ කියන්නේ අපේ අම්මා... මේ.., මයේ එකාට යහමෙන් දැක ඇතුළා..?"
පංචුකගේ හිත පතුලේ ඒ වදන් ගිගුම් දෙන්නට ගත්තේය.

"ආයේ අම්මංඩි වෙච්චකොට, නොදැක තියෙයි යැ..." රංමැණිකේ ඔහුගේ
ලිඟු පෙරසම ගැසුවේ ඉවසුම් නැතිම තැනයි.

ජයතුගේ ලිඟු තරම් තවම විසල් නැති උවත්, මොහුගේ ඇඟපත අනුවට
දැනටත් මේ ලිඟු විසල්ය. "ආයේ සඳා මේකට පතුරු ඇරලා" පෙරසම අපහසුවක්
නැතුව පහතට ඇදුන නිසාවෙන් එයත් විශ්වාසය. එහෙත් ඇයට හිත ඉවසුම්
නොදුන්නේ, මෙතුවක් දැක නොමැති ලිඟු හිසක රත්පැහැයෙන් පංචුකගේ ලිඟු හිස
බැබලෙන නිසාවෙන්ය.

මිණිත්තු දෙක තුනක් ගෙවෙන්නට ඇත. ලොකු අම්මංඩියගේ මුවෙන්, ලිඟුවට
දැනෙන මේ අසම්මත මිහිරෙන්, පංචුකගේ කොෂ දෙක නලියන්ට ගත්තේය. ඔහුට
දැන් නම් මැව් පෙණෙන්නට ගත්තේ වෙන කිසිවක් නොව, තම ලිඟුව දෙස බලා
සිටිය මවගේ ඒ වලක්ක කමය. ඇය උපාරුවෙන් එය මැයත් සමඟ බෙදාගත් මේ
අසම්මතකමය. "තමං ගන්ට බැරි ලෝභ කමට වෙන්ටු එහෙනං මාව අක්කංඩිට
පංගරාතු කොරන්ට ඇත්තේ..?" මෙය ඔහුගේ හිතට අහඹු මිහිරක්ය. මෙවන් මිහිරක්
ඔහුට දැණුනේ මෙදිනමය.

"ඉවසුම් නැතුවා මයේ ලොකු අම්මේ.. ඉවසුම් නැතුවා..." කොෂ දෙකේ ගුහ,
මහ නහරයට රිංගන්නට ගත් සැනෙන් පංචුක, ලිඟුව ඇගේ මුවෙන් එලියට
ගත්තේය.

"වෙන්ට ආවැයි..?" ලිඟුව ඉවතට ගෙන ඔහු ලිඟු හිස මිරික ගත් අපුරුවෙන්
රංමැණිකෙගේ හිත කැලැතින.

"ආයේ අහනවා... අගිස්සාවටම" ඔහු යහනෙන් බැස්සේ ඇයි දැයි කියා
රංමැණිකෙට සැකයක් නොවින.

"මං අම්මංඩිගේ නහා වෙච්චකොට... මේ.. එහෙවු වලක්ක කමක් කොරන්ට
හොඳ යැ..?" රංමැණිකේ ඔහුට දෙපා ඇත් කරන්ට ඉඩක් නොදුන්නේ හිතා
මකාම, දැඩි ඉවසුමෙන්ය.

"ඒ හංදම නොවැ මෙච්චර ගිනියමක්.." පංචුක ඇගේ දෙපා පලල් කළේ
බලහත් කාරයෙන්ය.

දෙපා යහමෙන් පළල්ව, රංමැණිකෙගේ යෝනිය කොළ ගැටයෙක්ට හිනහුන් මේ ප්‍රථම වතාවටය. "ආයේ අපේ අම්මයේ වයේම එක මව්ලක් නැතුවා" ඔහුට දැන් මව සිහිවෙන වාර ගණන වැඩිය. සදාගෙ හා මලිතිගෙන් දැක ඇති නිසාවෙන් මේ පෙනුම ආරෝමය.

"ආයේ අපේ අම්මයේ විවියම තමා" ඔහුට මේ වෙනස වටහා ගන්නට වැඩි වේලාවක් අවැසි නැත.

"මේ.. අම්මංගේ මේ.. හොඳ හැටි දැකලා ඇතුළයි..?"

කොළගැටයාගේ මේ අසම්මත, වලත්ත කමෙන් රංමැණිකෙගේ හිතත් හිරිවැටින. වැඩියමක්ම මේ ඔහු හෙලිකරන්නේ ඔහුගේ මව ගැන විමේ වලත්තකම නොව, ඇය තම නැගෙනිය විමේ අසම්මතය ය. ඇය ගැනත් නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් ගිනියම ඇත්තේ මේ හෙලිකරන්නේ ඇගෙම පුතුමය.

"ආයේ අහනවා... ඕන හැටියේ.."

මැගේ හා මවගේ යෝනියන්ගේ වෙනසක් ඇත්තම් ඒ පැල්මේ දිග පළලය. නැති නම් සදාගෙ මෙන් යෝනී දෙතොල කුකුල් කරමලයට එලියට පැන නැත. සොහොයුරියගේ, මවගේ හා මැගේ වෙනසක් නැත. මනාවට ඉහලට පිම්බුන, හිව්වං එකියකගේ කොට්ට පුළං ගෙඩියක් මෙන්ය.

"මේ..., කොහොමයි...?" කොළගැටයාගේ මේ යෝනී ගවේෂණය මනරම්ය. යෝනී දෙතොල ඔහුගේ ඇහිලි තුඩෙන් පලල් වෙත්ම රංමැණිකෙගේ යෝනියෙන් සතුටු කඳුලු බිඳු දෙක තුනක් වැස්සුනේය.

"අප්පුව්වට දෙන්නේ ආයේ හොඳ හැටියට පලල්කොරලා නොවැ..". හිත ඉවසුම් නැති තැන පංචුක ඇගේ යෝනියට දිවන තැබුවේය. එහෙත් ඒ හිතෙන් මැගේ යෝනියටනම් නොවේය.

"එහෙනං අප්පුව්වාගෙන් තැරිගැහෙන්ට වැදෙනවා ඇති..?" යෝනියට දැණෙන ගැටවර දිවතක පහස පරයා, රංමැණිකෙගේ හිත මේ නලියන්නේ අසම්මතයෙ මිහිරෙන්ය. කොළගැටයෙක්ගේ හිත අවුස්ස ගන්නා ගැහැණු ආශාවෙන්ය.

"ආයෙ ඒ වගක් මං කියන්නේ මොකට..? අප්පුව්වයෙන් මේ විවිච්චියත් යහමෙන් තැරිගැහිලා ඇති කොට" ඔහු ඇහිලි දෙතුඩක් යෝනිය තුලට දමමින් ගැටිත දිවතෙන් කිතිකැවුවේය.

"ආහ්... ආයේ අහනවා... අප්පුවවා ඕන හැටියට පතුරුගහලා ඇතුළුවා.." මෙවර නම් රංමැණිකෙට දැණුනේ තම අසම්මතකමය. නැගෙනියගේ පුතුව යොණිය පිදුව වලත්තකමය. පියාටත් පුතුවත් යෝනිය පිදුව තිරිසංකමය.

"අක්කා නඟෝ දෙන්නම එකට ඉඳ තැරිගහාගත්ත වගත් මං නොදන්නවා නෙමෙයි.." ඔහුට සිහිපත් වුනේ එයය.

"උඹ දැක්කයි...?" ඔහු දැක ඇත්තම් එය මණරමිය. හිතට එතුලෙන් ගිනියම වැඩිය. ඇගේ හිත එයින් හිරිවැටි ගියේය.

"දැක්කේ නැතුවා.. දෙතුන් දෙනාම එක්කාසු වෙලා තැරිගහා ගන්න වගක් මට ඇහුනා..." ඔහු ඒ මිහිරෙන් යෝනියට ඇහිලි ගසන වේගය වැඩි කළේය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලෝ... ඔවු..., උඹලයේ අප්පුවවා..., උඹේ අම්මවයි මාවයි දෙන්නවම හේන් පැලේ නම්ම ගත්තේ.." යෝනී පත්ල පුපුරු ගසා නැගෙන මිහිර රංමැණිකෙට ඉවසුම් නැත.

"අක්කා නඟෝ දෙන්නම එකට මේ... අප්පුවවයේ බාවා උරවුවැයි..?" පංඬුක ඇහිලි තුනක්ම මෙවර යෝනියට ඇතුල් කළේය.

"ආයේ අහනවා.. උඹලයේ අම්මා බාවා උරද්දී මං අරවුවා දෙක උරවුවේ.. උඹලයේ අම්මා අරවුවා දෙක උරද්දී මං බාව ව උරවුවේ.." යෝනී පත්ල පුපුරු ගසා නැගෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන, රංමැණිකේ තම දැනෙන්නම දෙනන මිරික ගත්තාය.

"අපේ අප්පුවවා මෙහෙවුවට විවියම තැරි ගහද්දී..., අපේ අම්මා ලොකු අම්මයේ තන් උරන් නැතුව ඉන්නට විදියක් නෑ එහෙනං..?" මේ අසැබි බවෙන්, පංඬුකගේ කොෂ දෙකට හා ලිහුවට ස්පර්ශයක් නොලැබම නලියන්නට ගත්තේය.

"ආයේ අහනවා..., උඹලයේ අම්මයේ විවිය අප්පුවවා තැරිගහද්දී මං, මං උඹලයේ අම්මගේ තන් දෙක තැරිගහලා ඇතුළුවා..., ආහ්.... මයේ කොල්ලෝ.. දැන් නං ඉවසුම් නැතුවා... ආහ්.. අඩිය පුපුරු ගහන්නට ගෙන.." රංමැණිකෙගේ සුරාංතය ඉහ ඉස්මත්තේ කැලතෙන්නට ගත්තාය.

"අක්කා නඟෝ තොපි දෙන්නම වලත්තියෝ...." මේ නොසිතුව හෙළිවීමෙන් හිත නලියන්නට ගත් පංඬුක, ඇගේ යෝනියට ලිහුව ඇතුල් කළේ ඉවසුම් නැතුවමය.

"එක ගැනියෙක්ට සුකේ දුන්න.., අප්පා පුතංඩියා... තොපි දෙන්නත් වලත්තයෝ..." පිය පුතු දෙදෙනාට යෝනිය පෑ ගැහැණියක ගේ වලත්ත කමෙන්, පංඬුකගේ ලිහුව යෝනියට ඇතුළු වෙත්ම, රංමැණිකේ එක් සුරාන්තක් නිදහස් කොට ගත්තාය.

වලත්ත කමෙන්, අසම්මතයෙන් පංඬුකගේ හිත ඉපිලය. මේ පියාගේ ලිහුව රිංගුව, මවගේ නැගෙනියගේ යෝනිය ය. මැගේ ගැබේ මෝරන්නෙන් තම ලෙයමය. මැයව ඊට පෙළබා ඇත්තෙන් මව මය. මේ ඉවසුම් නැති කමෙන් පංඬුක එක පෙළට ලිහු පහර දුන්නේ හිත උමතු වෙත්ය.

"අප්පුවියේ බාවයෙන් තරම්ම.., මයේ බාවගෙණුත් තැරි ගැහෙනවැයි..?" හොඳ හැටි අත් දැකීම් ලභා ඇති පංඬුක දැන් මහා එකෙක් මෙත්ය.

"ආයේ අහනවා..., අප්පලා පුතංඩියලා එහෙවුවට තකට තක.. ආහ්... අම්මේ..." එය මුසාවක් නොවේය. රංමැණිකෙට මොහුගේ ලිහුව නොදැනෙවා නොවේය.

පංඬුකගේ වේගවත් තිස්වන ලිහු පහරෙන් රංමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල තවත් සුරාංතයකට ඉකි ගසන්නට ගත්තේය. ඇයට මේ මිහිර දැණෙන්නේ වැඩියමක් ලිහුවෙන්ම නොවේය. ඇයට මිහිරක් දැනෙන්නේ, නැගෙනියගේ පුතුවේ ලිහුවෙන් සැතපෙන තම අසම්මත කමෙන්මය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලෝ... ආයෙන් ඉවසුම් නැතුවා... ඉවසුම් නැතුවා.." රංමැණිකේ දෙනන මිරික ගත්තේ පංඬුකට පෙනෙන්නටය.

"මයේ ලොකු අම්මේ..., මටත් ඉවසුම් නැතුවා.. ඒත් බංඩිය නිසා පහත් වෙන්ට බැරුවා" ඔහු කීවේ මුසාවක් නොවේය. ලිහු පහර දෙන අතරේ ඇගේ දෙනන උරන්නට බැරිය. පහත් වෙන විට ගැබ තැලෙන්නේය.

"මයේ කොල්ලො.... ආහ්..., හරවලා ඇන්න අනින්ට හිතක් නැතුවැයි.." රංමැණිකෙට මේ ඉරියව්වේ සිටියා ඇතිය. මේ කට උඩ ඇති සුරාංතය වෙනත් ඉරියවුවකින් සතපගන්නට ඇයට සිතූනාය.

"ආයේ අහනවා මයේ ලොකු අම්මේ... ඔන හැටියක්.."

යහනෙන් බැසි රංමැණිකේ, යහන් විට්ටම අල්ලං ඉහ නැමුවේ, මේ ඉරියවුව ගැබ්බර කයට වඩාත් පහසු ඉරියවුව නිසාවෙන්ම නොව, පිරිමියෙක්ට ගැහැනියකගේ වලත්තම ඉරියවුව මෙය නිසාවෙන්ය.

ඉහ නැමුව පසු ඇගේ නිතඹ පෙරට වඩා වටකුරුය. ගැබ නිසාවෙන් පෙරටත් වඩා ඉහළට මතු විය. "ආයේ අපේ අම්මයේ පුක් බැවම තමා" හිත ඉවසුම් නොදුන් පංඬුක, ලොකු අම්මංඬියගේ නිතඹ දෙපළ වෙත පහර කිහිපයක් එල්ල කළේය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලෝ... ඉවසුම් නැතුවා.." කොළ ගැටයෙක් උවත් නිතඹට වැදුන පහරවල් සුමට නැත. ඒ සැමට වඩා මේ හිතක් පපුවක් නැතුව තමාට පහර දෙන්නේ එකස උපං නැගෙණියගේ පුතුය.

"හිත කකියන්නේම පුක් ගැට්ටාවට අනිත්ට.." මැගේ නිතඹ දෙපළ ඇත් කළ විට පංඬුට සිහිපත් වුනේ මවගේ ගුද සිදුරය. මේ ඇයමය.

"එහෙවුනං බැරුවා මයේ කොල්ලෝ..." ඔහු බලහත් කාරයක් නොකරන වග විශ්වාසය.

පංඬුකට දැන් මැයව පෙනෙන්නේ මවගේ හැඩ රුවෙන්මය. ඔහුට සිහිපත් වෙන්නේ මවගේ ගුදය සිසාරා පියාගේ ලිහුවේ මුරුණ්ඩු කමය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන, බේට පිඩක් ඇගේ ගුද සිදුරට දැමුවත්, පංඬුක ලිහුව ඇතුල් කළේ යෝනියටය.

"මෙහෙවුව මං හීනෙකින් වත් හිතුවුවේ නැතුවා.." පංඬුක ඇගේ නිතඹෙන් අල්ලා ගත් වග ලිහු පහර දුන්නේ පෙරට වඩා වේගයෙන්ය.

"මොකක් මයේ කොල්ලෝ..?" කොයි ගැහැණියත් මේ රියවුවට කැමතිය. දැණෙන මිහිර වැඩිය.

"අපේ අම්මයේ අක්කංඬිට මෙහෙවුවට අනිත්ට.." පංඬුක නැවතත් දෙතුන් පහරක් ඇගේ නිතඹට නිදහස් කළේය.

"ලොකු අම්මංඬි වෙච්චකොට වලත්තකම වැඩියැ..... ආහ් මයේ කොල්ලෝ..." රංමැණිකෙට නැවතත් යන්නමට බැස ගිය සුරාංතයේ මිහිර ඇවිලෙන්නට ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා.. අපුව්වත් තැරිගහපු විච්චියක් වෙච්ච කොටත්.." පංඬුක නැවතත් බේට පිඩක් ඇගේ ගුද සිදුර මතට දැමුවේය.

"ආහ්... මයේ කොල්ලෝ... ඉවසුම් නැතුවා.. ඉවසුම් නැතුවා..." ඇගේ යෝනි ඉස්මත්තාව නැවතත් පුපුරු ගසා සුරාංතය ඇරඹියේය.

"හිතක් නැතුවැයි.. අපේ අම්මට ජේන්ටම, අපුව්වයි මාවයි දෙන්නම මෙහෙවුවට ගන්ට.." පංඬුකගේ කය තම සිතුවිල්ලෙන්ම හිරිවැටි ගියේය.

"ආයේ හනවා....දෙන්නයෙම එහෙවුව එකට බස්ස ගන්ට.. මයේ අම්මෝ...ආහ්...."

පංචුකගේ ඒ අසම්මත සිතුවිලෙන් රංමැණිකෙගේ ඉහ මොලන් ගිනියම් වුනේය. ජයතු ලිඟ පහර දෙන විට තමා පංචුකගේ ලිඟව උරා බොන අපුරුවත්, පංචුක ලිඟ පහර දෙන විට තමා ජයතුගේ ලිඟව උරා බොන අපුරුවත් ඇයට මැව් පෙනුණාය. එහෙත් ඒ දැණුන හැම ගිනියමක්ම පරයා ඇගේ හිස් මුදුනත් සුරාංතයේ මිහිරෙන් කැලති ගියේ රංමැණිකේ එදෙස බලා සිටිය කාමුකත්වයෙන්ය.

නැගෙනහිරේ සැමියාවත්, පුතුවත්, රතියට ගත් වලත්ත කමෙන් ඇගේ ඉහ මොල කැලතෙද්දී රංමැණිකෙට හිනායෙන් මෙන් ඇසුනේ මුතුමැණිකෙගේ හඬය. "අප්පලා පුතාලා දෙන්නවම සුකෙට ගත්ත උඹ වලත්තියක් අක්කේ.." එම හඬෙන් ඇගේ සුරාංතය උච්චව ගියා මෙන්ම ඇයට, මුතු මැණිකේ මෙදෙස බලා සිටින අපුරුවත් මැව් පෙනුණාය. එහෙත් එම මිහිර ඇතුලේ උවත් ඇගේ හිත බියෙන් සලිතව ගියේ නම් "ආයේ ඔකිගේ ඔය වලත්ත කම යන්ටම... පුක්ගැට්ටාව දෙපළකොරලා දාපං..." මුතුමැණිකේ පුතුව ඔවදක් දෙනු, ඇයට යාන්තමට ඇසුන නිසාවෙන්ය.

"ආහ්... මයේ අම්මෝ... එපා... එපා... එපා..." එහෙත් රංමැණිකේ කෑ ගැසුවේ එම සිතුවිල්ලට, මැවුන රූප පෙළට බියෙන් නොවේය. ඇයට කෑ ගැසුනේ සුරාංතයක් අහවරව, හිරිවැටුන යෝනියෙන් පංචුක ලිඟව ඉවතට ගත් නිසාවෙනුත් නොවේය. ඇයට කෑ ගැසුනේ, එම මැව් පෙනුන අයුරෙන්ම පංචුකගේ ලිඟව ගුද සිදුරේ දැවටෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"ආයේ හනවා.... දෙන්නයෙම එහෙවුව එකට බස්ස ගන්ට" රංමැණිකෙගේ මුවෙන් නික්මුණ වදන් පෙළෙ, ගිනියම් වූ පංචුකගේ හිතට තවත් දරා ගැන්මට නොහැකි වුනේය. ඔහු මුරණ්ඩු වුයේ ඔහුටත් නොදැණීම. "ආයේ අප්පුවට මං ඉඩක් තියන්නේ නැතුවා" ඔහු තම ලිඟව ඇගේ ගුද සිදුරට තබා තෙරපුවේ හිතා මතාමය.

දරඬුව හිරවුන පංචුකගේ දෑතෙන් ගැලවෙන්නට ඉඩක්, ගැබ්බර රංමැණිකෙට නොලැබුණාය. මොහු කුළුමිමක් මෙන් දර දඬුවය. එබැවින් දැහලීමෙන් ගැබට අනතුරක් වෙන්ට තියෙන ඉඩවැඩිය. ඇයට සිදු වුනේ "ආහ්... මයේ අම්මෝ... එපා..., එපා... එපා... ආහ්..." කියා කෑ ගසා, පංචුක ලිඟව ගුද සිදුර තුලට රිංගවන වේදානාව විඳගන්නට පමණක්ය.

"මං එකියක්ගේ පුක්ගැට්ටාව පළකොරා..." ලිඟව දැන් මැගේ ගුදය තුලට

කුලුඳුලේ රිංගා අභවරය. ලිඟුවට දැණු වෙන්දනාව මණරමිය. මෙනුවක් ලිඟුවට නොදැණුන හිර බවක්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිතට මිහිර ඇත්තේ ඒ කිසිවකින් නොව, පියාටත් නොහැකි වූ මැගේ ගුදය තමා දෙපළ කල සතුටෙන්ය.

"ආහ්... ඇතිවා.. ඇතිවා.... රිදුම්දෙනවා.." ගුද සිදුර වට ඉරිතැලෙන වගක් රංමැණිකෙට දැන්න. එහෙත් මොහුගෙන් ගැලෙවිනට බැරිය.

"ඩිංගක් ඉවසපං මයේ ලොකු අම්මේ... ඉවසපං..." පංඬුකගේ හිත ගැබ්බර ඇගේ වෙදනාවට සලිත නොවෙන්නේය. "ඇරපං ආයේ දෙපළ වෙන්ටම" ඔහුගේ යටි හිත ඔහුට දිරිය දුන්නේය.

"බැරුවා.. බැරුවා... මට බැරුවා..." ඇතුලට කීදා බැසි ලිඟුව, නැවත ඉවතට ඇදෙන විට, රංමැණිකේ නිතඹ හෙලෙවුවේ වෙදනාව ඉවසිය නොහැකි තැනය. ඇයට සිහි වූයේ ජයතුගේ ලිඟුව යෝනියට රිංගුව පළමු දිනයේ දැණුන ඒ වෙදනාවමය.

"බෑ කියලා බැරුවා මයේ ලොකු අම්මේ..., මෙහෙවු තඩි පුක්ගැට්ටාවක් තියාන මොකට ඒ සුකේ නැතුව ඉන්න වැයි..?" ගුද සිදුර රැලිමතට ලිඟු හිස ගත් පංඬුක, නැවතත් ලිඟුව ගුදයට ඇතුල් කළේ, ඇගේ නිතඹටත් පහර දෙකක් ගසමින්ය.

පංඬුකගේ ලිඟුව දහ දොළොස් විටක් ඇගේ ගුදය ඇතුලත උස් පහත් වුනේය. දැණෙන වෙදනාවෙන් ඇගේ යටි බඩත් කැලතුනේය. එහෙත් පංඬුකගේ විසිවන ලිඟු පහරෙන් ඇගේ ඒ වෙදනාව තරමකට මග හැරින. "ආයේ මං අප්පුවට ඉඩක් තිබ්බේ නැතුවා" පංඬුකගේ ඒ වදන් පෙළෙන් ඇගේ වෙදනාව පරයා අසම්මතය ඉහ ගැහුවේය. "මං එහෙනං පුක් බැවත් පිදුවා.." ඇගේ හිත කැලකී ගියේය.

පංඬුකටත් මේ මිහිර තවත් ඉවසන්නට බැරිය. "මං එකියක්ගේ පුක් ගැට්ට දෙපළකරා" ඒ ආඩම්ඹර හිත ඔහුට නව ජවයක් දුන්නේය. "ආයේ අප්පුවටත් බැරිවෙච්ච එකියක්" ඔහුට මෙවර කොෂ දෙකෙන් මහා නහරයට රිංගුව ශුක්‍ර කඳ නතරකොට ගන්නට නොහැකි වුනේය.

ගැබ්බර රංමැණිකෙට දැන් හොඳටම මහංසිය. ගුද සිදුර වට තෙපුල් දෙන සිහිං මිහිර මනරමිය. "මෙච්චර කාලයක් උන්නේ අපරාදේ" ගුද ඇසුරෙන් මිහිරක් ලැබුව කොට ඕනෑම ගැහැණියකට මෙලෙස සිතීම පොදුවක්ය. මග හැරුන ඒ මිහිර ගැන දුකක් සිතිමත් පොදුවක්ය. එය මෙදින රංමැණිකෙටත් උරුමවින.

"ආයේ උඹ අප්පගේම පුතා..." රංමැණිකේ පංචුකව වතට තුරුකොට ගත්තේ, බලහත් කාරයෙන් හෝ තමාට මේ මිහිර දුන් එක ගැන සතුටෙන්ය. කොළඹගැටයෙක්ට කියා නොව, තම නැගිණියගේ පුතුගෙන් පුක්ගැට්ටාව බිඳ ගත් වල් වලත්ත ගැහැණියකගේ, සොහොයුරියකගේ, හිත සතුටෙන්ය.

9වැණි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් දහවැණි කොටස බලාපොරොතු වන්න.

ලැබෙන ඉමහත් ප්‍රතිචාරයන්ට

මාගේ ස්තූය.

එය මගේ එකම සතුටය.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

.....ACID.....